

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014 ΑΡ. ΦΥΛ. 499, € 1,50

ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΞΕΣΠΑΕΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΑΥΞΗΘΗΚΕ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ! ΝΕΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΤΗ ΧΩΡΑ ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙ ΜΑΖΙΚΑ ΣΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ

Την ώρα που η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου εξαπατά αισχρά τη χώρα λέγοντας ότι βγαίνουμε από τη διεθνή επιτήρηση των δανειστών γιατί πάμε καλύτερα και η αντιπολίτευση την εξαπατά ακόμα αισχρότερα λέγοντας ότι δεν υπάρχει ποτέ ανάγκη των πιστωτών γιατί “πέφτά υπάρχουν” αρκεί να τρομοκρατήσει κανείς τους δανειστές για να μειώσουν το χρέος και να αδειάσει κανείς τα σεντούκια των πλούσιων, μεταφράζονται πια σε αριθμούς τα σημάδια της νέας μεγαλύτερης τραγωδίας, που είναι η αύξηση του εμπορικού ελλείμματος της χώρας.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που ανακοίνωσε η Ελληνική Στατιστική Αρχή (ΕΛΣΤΑΤ), το εμπορικό έλλειμμα του πρώτου εξαμήνου του 2014 σε σχέση με το ίδιο διάστημα του 2013 αυξήθηκε κατά 9,6% και έφτασε στα 10,6 δις Ευρώ από 0,6 δις Ευρώ πέρυσι!

Στην εξέλιξη αυτή οδήγησε σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ: “1ον. Η αύξηση κατά 1,2% των εισαγωγών στα 23,7 δις, έναντι 23,4 δις. (περίπου 300 εκατ.). Χωρίς τα πετρελαιοειδή παρουσίασε αύξηση κατά 1,3 δις. ευρώ, δηλαδή 8,9%. Και 2ον. Η μείωση των εξαγωγών κατά περίπου 600 εκατ., στα 13,1 δις, όταν στο πρώτο εξάμηνο του 2013 ήταν 13,7 δις. (πτώση 4,6%). Εξαίρεση μένων των πετρελαιοειδών, η μείωση περριόριστηκε στα 336,6 εκατ. ευρώ ή στο 4%”.

Το ποσοστό 9,6% κατά το οποίο αυξήθηκε το εμπορικό έλλειμμα το 2014 είναι ένα καταπληκτικό νούμερο που θυμίζει την περίοδο πριν από την εκδήλωση της κρίσης όπου συσσωρευόταν επίσης ορμητικά ο βασικός παράγοντας της καταστροφικής κρίσης χρέους, που ήταν και πάλι ο αυξητικός ρυθμός του εμπορικού ελλείμματος.

Το εμπορικό έλλειμμα ήταν το 2009 η βαθύτερη, η γενεσιουργός αιτία της πελώριας συσσωρευσης του εξωτερικού χρέους της χώρας μας, που τελικά μεταφράστηκε και σε ένα πελώριο δημόσιο χρέος. Το εμπορικό έλλειμμα οφειλόταν στο ότι οι εισαγωγές μεγάλωναν πολύ γρήγορα και οι εξαγωγές πολύ αργά ή ακόμα και μειώνονταν. Εφόσον το εμπορικό έλλειμμα με-

γάλωνε αλματώδικα, το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών μεγάλωνε επίσης γιατί ο τουρισμός, οι επιδοτήσεις της ΕΕ και τα ναυτιλιακά εμβάσματα δεν μπορούσαν να αντισταθμίσουν την πελώρια αύξηση του εμπορικού ελλείμματος, οπότε το εξωτερικό χρέος της χώρας, και εξ αιτίας αυτού και το χρέος του κράτους, έγινε πελώριο. Μετά, με λίγη διαφήμιση του χρέους αυτού και λίγο φούσκωμα του από τον προβοκάτορα, και δεύτερης γενιάς πράκτορα της Ρωσίας Γ. Παπανδρέου, αυτό το συσσωρευμένο χρέος οδήγησε στην άρνηση των πιστωτών να συνεχίσουν το δανεισμό της χώρας μας κι ουσιαστικά στη χρεωκοπία.

Οι απατεώνες πολιτικοί της χώρας μας, κυρίως οι ρωσόδουλοι που ελέγχουν εδώ και 20 περίπου χρόνια την κρατική εξουσία στο ιδεολογικό επίπεδο και οι εξαγορασμένοι από αυτούς ή και ανίκανοι κρατικοί “οικονομολόγοι” καθηγητές, πέρασαν στον πληθυσμό της χώρας την αντίληψη ότι το χρέος δεν ήταν αποτέλεσμα ενός πελώριου κενού στην παραγωγική ικανότητα της χώρας, αλλά αποτέλεσμα του ότι κάποιος, βασικά οι πολιτικοί, έκλεβαν

τα κρατικά ταμεία, καθώς και του ότι οι πλούσιοι έβγαζαν τα λεφτά τους έξω. Από την άλλη σύμφωνα με τους φιλελεύθερους επίσης κρατικούς αλλά πιο δυτικούς οικονομολόγους ήταν και τα κρατικά υπαλληλικά λαμόγια και η τεμπέλικη γραφειοκρατία και οι διάφοροι κομπιναδόροι που κλέβανε το κράτος, οπότε αυτό χρεωκόπησε.

Το βασικό που κρύβανε εδώ όλοι οι παραπάνω, ιδίως οι ψευτοαριστεροί, ήταν ότι στην πραγματικότητα δεν χρεωκόπησε το κράτος, αλλά η χώρα. Η Ιαπωνία είχε διπλάσιο κρατικό χρέος από την Ελλάδα αλλά αυτό δεν την οδήγησε ποτέ σε χρεωκοπία, δηλαδή στο να μην τη δανείζει κανείς από το εξωτερικό. Κι αυτό γιατί το ιαπωνικό κράτος χρωστούσε -και ακόμα χρωστάει- όλα αυτά τα λεφτά στους υπηκόους του, βασικά στις ιαπωνικές τράπεζες που έχουν μια πελώρια εξαγωγική βιομηχανία πίσω τους, γι αυτό προς τα έξω η χώρα έχει ένα μεγάλο εμπορικό πλεόνασμα και ένα σχετικά μικρό εξωτερικό χρέος.

Η ΟΑΚΚΕ δεν κουράζεται εδώ και πέ-

συνέχεια στη σελ. 18

Κοινή ανακοίνωση της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ

ΣΤΙΣ 18/9 ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΜΠΛΟΚ ΜΕ ΤΗΝ ΕΜΜΕΣΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΜΕ ΧΤΥΠΗΣΑΝ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΦΥΣΣΑ!

Τον Π. Φύσσα θέλουν να τον σκοτώσουν για μια ακόμα φορά. Την πρώτη φορά τον σκοτώσανε σαν φυσική ύπαρξη με το κρύο δειλό μαχαίρι τους οι ναζιστές. Από τότε θέλουν να τον σκοτώσουν ηθικά και πολιτικά -για λογαριασμό πάλι των ναζιστών- οι ψεύτικοι φίλοι του.

**Οι τρεις μεγάλες μαχαιριές των
ψεύτικων φίλων**

“Φίλοι” του υποτίθεται ότι ήταν αυτοί που του δώσανε την πρώτη μεγάλη μα-

χαιριά πέρσι όταν προκάλεσαν τη διάλυση της πελώριας διαδήλωσης διαμαρτυρίας για τη δολοφονία του καίγοντας μαγαζιά και εξαπολύοντας επίθεση στο αστυνομικό τμήμα του Κερατσινιού, δίνον-

τας την ευκαιρία στην αστυνομία να διακόψει την ατέλειωτη διαδήλωση. Τη δεύτερη μαχαιριά την έδωσαν δυο άλλοι υποτιθέμενοι “φίλοι” του πιστολάδες που σκότωσαν δυο χρυσαυγίτες εν ψυχρώ και εξαφανίστηκαν στο σκοτάδι προσφέροντας στους ναζί τους νεκρούς που τους έλειπαν για να εμφανιστούν σαν θύματα πολιτικής δίωξης και εκστρατείας φυσι-

κής εξόντωσης την ώρα που ήταν στο εδώλιο για τους φόνους τους. Επίσης έδωσαν στο πολιτικό καθεστώς τη δυνατότητα να ζητήσει “ειρήνη” και παύση του εμφύλιου των δήθεν δύο άκρων, ενώ πρόκειται για το ίδιο άκρο με άλλη μορφή. Η τρίτη, και πιστεύουμε η ως τώρα

συνέχεια ση σελ. 2

ΟΥΚΡΑΝΙΑ-ΙΡΑΚ-ΓΑΖΑ: Τρεις ταυτόχρονοι πόλεμοι, οι δύο από αυτούς στην υπηρεσία του πρώτου, σελ. 5

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΦΥΣΣΑ!

συνέχεια από τη σελ. 1

μεγαλύτερη μαχαιριά, δόθηκε χθες στο Κερατσίνι όπως και την πρώτη φορά πάλι από "φίλους" και μάλιστα "λυσασμένους από οργή". Ήταν η επίθεση 200 μασκοφόρων - ροπαλοφόρων που μέσα από τους κόλπους του αντιεξουσιαστικού μπλοκ βγήκαν και έσπασαν μαγαζιά, τράπεζες, ΚΕΠ, έσπασαν αυτοκίνητα, πετροβόλησαν το Δημαρχείο του Κερατσινίου και προκάλεσαν την κατάλληλη σύγκρουση με την αστυνομία.

Ειδικά η νέα σειρά καταστροφών στο Κερατσίνι, σ' αυτή τη μεγάλη εργατοπολη έχει δυναμώσει ένα ρεύμα που λέει: "τι τις θέλουμε πια τις διαδηλώσεις υπέρ του Φύσσα την ώρα που προκαλούν τέτοιες καταστροφές;". Αν αυτό συνδυαστεί με ανάλογες ζημιές σε άλλες πόλεις αρχίζει σιγά σιγά να χτίζεται στη χώρα μια εικόνα ότι οι φίλοι του Π. Φύσσα δεν αποτελούν ταυτόχρονα και φίλους του λαού. Δηλαδή χτίζεται η εικόνα που βοηθάει στο πολιτικό δυνάμωμα των δολοφώνων του Π. Φύσσα. Αυτό το φαινόμενο, αυτή την αργή υπόκωφη μετακίνηση τμημάτων του λαού και της κοινής γνώμης προς την πλευρά του φασισμού την έχουμε παρατηρήσει τις τελευταίες δεκαετίες και την έχουμε δει μάλιστα να φουντώνει στα χρόνια της κρίσης επειδή ο ναζισμός, ανάμεσα στα άλλα, πόνταρε ανοιχτά και δημαγωγώθηκε ασύστολα πάνω στις καταστροφές των περιουσιών, τις πυρκαγιές, τις λεηλασίες, τις συνήθως στημένες από το καθεστώς συγκρούσεις με την αστυνομία, το αναίτιο κάψιμο των εθνικών συμβόλων που προκάλεσε συστηματικά ένα είδος τραμπουκισμού, λούμπεν ή και μικροαστικού αναρχισμού.

Πέρασε πια η εποχή που η άγνοια συγχωρούσε τα εγκλήματα. Ο ναζισμός είναι εδώ

Σε όλο αυτό το διάστημα αυτό το ρεύμα μπορούσε για μια μεγάλη περίοδο να μην καταλάβαινε που οδηγεί η πολιτική του, ή να υποτιμούσε τον κίνδυνο του ναζισμού, ή να πίστευε ελπίστικα και ιστορικά ανεμμάτιστα ότι κάποιος άλλος πρέπει να κάνουν την επανάσταση εφόσον οι ίδιες οι καταπιεσμένες μάζες κοιμούνται ή είναι "αλλοτριωμένες" και δεν ξέρουν τα συμφέροντά τους. Επίσης θα μπορούσε κάποιος καλόπιστος άνθρωπος να υποθέσει ότι αυτοί οι διάφοροι "αριστεροί" τύπου ΣΥΡΙΖΑ, που προστάτευαν αυτά τα αποσπασματα βίας στις διαδηλώσεις, που πήγαιναν στα δικαστήρια να υπερασπίσουν τους συλληφθέντες τους ή που τα διαφύλασσαν μέσα στα μπλοκ τους στις διαδηλώσεις όταν κατάφευγαν εκεί για προστασία, απλά νόμιζαν ότι όλα αυτά τα αποσπασματα είναι παρασυρμένη νεολαία και πάντως όχι μέρος του εχθρού.

Όμως τώρα πια δεν είναι κανένας αφέλης, αθώς και ανεύθυνος. Τώρα το ναζιστικό λεπίδι κρέμεται πάνω απ τη χώρα όχι μόνο γιατί το 10% περίπου του πληθυσμού στέλνει τους ναζιστές στη Βουλή και το ποσοστό αυτό τείνει να μεγαλώνει ακόμα και όταν αυτοί δικάζονται για κατά συρροή κτηνώδη εγκλήματα, αλλά γιατί η μισή αστυνομία είναι με τους ναζιστές, γιατί οι ναζί είναι το μόνο κόμμα που έχει στείλει στο ευρωκοινοβούλιο δύο ανώτατους ως χτες αξιωματικούς του ελληνικού στρατού, γιατί ατιμώρητα παρελαύνουν

στις εθνικές επετείου στρατιωτικά τμήματα που ζητούν να γδαρθούν οι Αλβανοί και ατιμώρητα οι ευέλπιδες τραγουδούν ύμνους υπέρ της χούντας. Τώρα επίσης όλοι ξέρουν, πως ο ίδιος ο ήρωας Π. Φύσσας έχει διακηρύξει τον φιλειρηνισμό του και την αντιπάθειά του στα ψεύτικα παιχνίδια της βίας στους δρόμους, πως οι φίλοι του και οι δικοί του άνθρωποι για αυτό το λόγο κάλεσαν επίσημα σε ειρηνική διαδήλωση για τη μνήμη του, επίσημα καταδίκασαν εκ των προτέρων και έκαναν έκκληση να μην ξαναγίνουμε τέτοια γεγονότα σαν τα περσινά στο Κερατσίνι. Τώρα λοιπόν εκείνοι που τα ποδοπάτησαν όλα αυτά και χτύπησαν πίσωπλάτα αυτήν την πορεία και τη χρησιμοποίησαν κάνοντας καταστροφές, που εξοργίζουν την τέρραστια πλειοψηφία του πληθυσμού είναι ωμοί προβοκάτορες, είναι εχθροί του λαού, σιχαμεροί υποκριτές εχθροί του Π. Φύσσα και τουλάχιστον αδιάφοροι για το γεγονός ότι είναι αντικειμενικοί σύμμαχοι των φυσικών δολοφόνων του, των ναζιστών της "Χρυσής Αυγής".

Πίσω από τους προβοκάτορες αρχίζουν να φαίνονται πια οι "καθώς πρέπει" προστάτες τους.

Η 18 του Σεπτεμβρίου στο Κερατσίνι μιλάει.

Αλλά αν η οποιαδήποτε καταγγελία εναντίον τους μείνει μόνο στην καταγγελία των 200 προβοκατόρων αυτοργών της βίας τότε είναι κούφια, χωρίς νόημα και εσκεμμένα συγκαλυπτική τους. **Γιατί κρύβει τη βασική αλήθεια ότι αυτοί οι προβοκάτορες είναι μέρος ενός πολύ ευρύτερου ψευτοαναρχικού υπεραντιδραστικού ρεύματος που μισεί τα δημοκρατικά και αντιφασιστικά αισθήματα του λαού, και ότι αυτό το ρεύμα συγκεκριμένα και συνειδητά το συντηρεί, το αναπτύσσει και το προστατεύει πολιτικά και ιδεολογικά εδώ και πολλά χρόνια, παρά κάποιες αφιμαχίες επίδειξης αστυνομικής ισχύος από το ψευτοΚΚΕ, το πολιτικό ψευτοαριστερό μπλοκ ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ψευτοΚΚΕ, γιατί ιδεολογικά και πολιτικά είναι σάρκα από τη σάρκα του.** Όταν ο ψευτοαναρχικός σπάει, καίει, και λεηλατεί την καπιταλιστική επιχείρηση ή το κρατικό κτίριο πραγματοποιεί στην πράξη και με την ωμή βία αυτό που διακηρύσσει στα λόγια ή πραγματοποιεί με την "εργατική βία" το ψευτοαριστερό μπλοκ: τον αντικαπιταλισμό και τον αντικρατισμό της καταστροφής και του ιμπεριαλισμού κόντρα στη συνειδητή αλλά και την ίδια την ύπαρξη των άμεσων παραγωγών και του λαού. Αυτό το μπλοκ μισεί θανάσιμα τον επαναστατικό σοσιαλιστικό αντικαπιταλισμό που είναι το μαζικό και συνειδητό πέρασμα της παραγωγής και της κρατικής εξουσίας στα χέρια των οργανωμένων παραγωγών και του λαού. Ο λαός νιώθει αυθόρμητα πόσο τερατώδες είναι και για αυτό μισεί τόσο πολύ τη βία των σπασισμάτων και καταλαβαίνει στο βάθος το φασιστικό της χαρακτήρα. Εκείνο που δεν καταλαβαίνει τόσο είναι η ύπουλη συμμετοχή της "πολιτικής" ψευτοαριστεράς στη βία των σπασισμάτων. Αυτή η ύπουλη ποτέ δεν ήταν τόσο ευάλωτη όσο στις 18 του Σεπτεμβρίου του 2014 στο Κερατσίνι.

Καταγγέλλουμε λοιπόν τις ηγεσίες των ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του κοινού θεωρούμενου αντιφασιστικού τους οργάνου που λέγεται ΚΕΕΡΦΑ, καθώς και του ΠΑΜΕ ότι στις 18 του Σεπτεμβρίου στο Κερα-

τσίνι ενώ ήξεραν ότι πολλά μπλοκ αυτού του χώρου καλούσαν στην πορεία με γραμμή βίας και σύνθημα "οργή και λύσσα για τον Π. Φύσσα", **δεν έκαναν απολύτως τίποτα για να εμποδίσουν αυτή τη βία ούτε πριν ούτε κατά τη διάρκεια της πορείας.** Και δε μιλάμε εδώ καν για μίνιμουμ μέτρα μαχητικής περιφρούρησης της πορείας από προαναγγελλμένες προβοκάτσιες, που είναι απαραίτητα αλλά και αρκετά εύκολα για τόσο μαζικές πορείες. Μιλάμε τουλάχιστον για μέτρα πολιτικής περιφρούρησης, για μέτρα δηλαδή καταδίκης των προβοκατόρων με μαζικά συνθήματα φωναγμένα με δύναμη, και στην πορεία, αλλά και στη φάση της προετοιμασίας της πορείας με αφίσες, με προκηρύξεις, με ομιλίες εναντίον όσων ετοιμάζονται να λερώσουν τη σπουδαία αυτή μέρα της μνήμης και της διαμαρτυρίας. Αλλά και τίποτα να μην έκαναν πριν από τη διαδήλωση, οι επικεφαλής διοργανωτές της θα όφειλαν οπωσδήποτε στη διάρκεια της από την ώρα που οι προβοκάτορες χτύπησαν, να ρίξουν ένα σύνθημα υπέρ του ειρηνικού χαρακτήρα της και που θα έπρεπε να γίνει κεντρικό όσο θα συνεχίζονταν η προβοκάτσια και να φτάσει ως την ανοιχτή καταγγελία των προβοκατόρων σαν τέτοιων. Και τότε είτε το χέρι τους θα έπεφτε ξερό από την ξεφτίλα είτε θα τολμούσαν να χτυπήσουν και να ματώσουν μια διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων για να το εμποδίσουν να λέγεται. Αλλά αν το κάνανε θα είχαν σβήσει πολιτικά για πάντα. Και το κυριότερο, ό,τι και να κάνανε οι προβοκάτορες, ο λαός του Κερατσινίου, όλος ο ελληνικός λαός θα ήξερε ότι αυτή η διαδήλωση στα αλήθεια δεν ήθελε μαζί της τους προβοκάτορες, ότι ήταν το απόλυτο αντίθετό τους και ότι τους ξέρασε.

Λοιπόν, δεν έγινε τίποτε απολύτως από όλα τα παραπάνω που θα ήταν αυτονόητα για μια μη συνένοχη, για μια δημοκρατική πορεία. Αντίδραση οργανωμένη υπήρξε μόνο από το μικρό μπλοκ της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ που φώναξε κατ'επανάληψη το σύνθημα "πορεία ειρηνική - αντιναζιστική" όταν οι προβοκάτορες χτύπησαν για πρώτη φορά και έσπασαν -νομιζουμε όχι τυχαία- ακριβώς δίπλα στο μπλοκ αυτό. Επίσης αυθόρμητα αντέδρασαν στους σπασισματίες αρκετοί μεμονωμένοι άνθρωποι ή μέλη της βάσης των κομμάτων, κάποιους από τους οποίους οι τραμπουκοί τραυμάτισαν. Τότε η κεφαλή της πορείας στο μεγαλύτερο κομμάτι της, αντί να προχωρήσει προς τον Κορυδαλλό - όπως ήταν προγραμματισμένο και όπως άλλωστε κινήθηκε απομονωμένο το επικεφαλές μπλοκ των συγγενών και φίλων του Φύσσα - κινήθηκε μέσα στο Κερατσίνι σέρνοντας πίσω του απτόητους και δίνοντας κάλυψη ουσιαστικά στους σπασισματίες να προβοκάρουν όλο το Κερατσίνι σπάζοντας "ότι εξείχε", δηλαδή μεγάλα μαγαζιά, τράπεζες, ακριβά αυτοκίνητα και να πετροβολήσουν τελικά και το Δημαρχείο, και σπάζοντας έτσι να προκαλούν διαρκώς αστυνομικές επεμβάσεις, δακρυγόνα κ.λπ που αποδιάλυσαν τη συγκέντρωση. Βλέποντας αυτή την κατάσταση και αρνούμενη να γίνει μέρος μιας διαδήλωσης που ουσιαστικά έδινε πρακτική και πολιτική κάλυψη στους προβοκάτορες η ΟΑΚΚΕ και η Α.Π αποχώρησαν από αυτήν. (Δες αλλού ρεπορτάζ για την παρουσία και την απήχηση των συνθημάτων του μπλοκ μας).

Πολύ χαρακτηριστικά "πονηρή" ήταν η στάση του ΠΑΜΕ-ψευτοΚΚΕ. Αυτό κράτησε για τον εαυτό του μια θέση στο τέλος της πορείας και λίγο πριν εκδηλωθεί το πρώτο χτύπημα μέσα από το αναρχικό μπλοκ έστριψε μέσα απ τα στενά του Κερατσινίου για να πραγματοποιήσει μια δικιά του "καθωσπρέπει" πορεία μη προσδιορισμένη από τα πριν κάνοντας πως τίποτα απ όλα αυτά δεν το αφορούσαν.

Το προβοκάρισμα της 18 του Σεπτεμβρίου, πολιτικός σταθμός για την αποκάλυψη του φαιο- "κόκκινου" κινδύνου

Αυτοί ήταν οι τρόποι με τους οποίους τα δύο μπλοκ ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΠΑΜΕ έντεχνα συγκάλυψαν το μεγάλο πολιτικό έγκλημα της 18 του Σεπτεμβρίου, καταγγέλοντας ως συνήθως εκ των υστέρων τους "προβοκάτορες της ασφάλειας" ή τους "κρυφοναζιστές" που "χάλασαν μια ακόμα πορεία" με το να προκαλέσουν την επέμβαση της αστυνομίας που ήταν τάχα ο ύψιστος τελικός εχθρός. Αυτό πιο ωμά το είπε ο συριζαίος δήμαρχος του Κερατσινίου μετά την πορεία. Έτσι έκρυψε αυτός, και οι άλλοι διοργανωτές, ότι το πιο μεγάλο ζήτημα δεν ήταν η αστυνομική επέμβαση, ούτε καν ακόμα και η διάλυση της πορείας, αλλά οι προβοκατόρικες καταστροφές στο μεγαλύτερο Δήμο-κλειδί του εργατικού Πειραιά στο όνομα του ηρωικού νεκρού. Αυτές οι καταστροφές, ειδικά σε συνθήκες οικονομικής καταστροφής, είναι εκείνες που **κύρια** στρέφουν την πόλη ενάντια στους διαδηλωτές, ενάντια στον Π. Φύσσα και τελικά υπέρ των ναζί που εμφανίζονται σαν οπαδοί της τάξης, της ασφάλειας, και κυρίως των περιουσιών και των δουλειών για τις οποίες τόσο διψάνε οι άνεργοι που αργοσβήνουν στην πόλη. Η αστυνομία απλά

συνέχεια δίπλα

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Το κοινό μπλοκ της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ στην πορεία της 18/9 στο Κερατσίνι.

Το μπλοκ της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ συμμετείχε στη διαδήλωση της 18 Σεπτεμβρίου για την επέτειο της δολοφονίας του Π. Φύσσα στο Κερατσίνι κάτω από κοινό πανό με το σύνθημα: **“ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΝΑΖΙ-ΜΟΝΟ ΕΤΣΙ Η ΔΙΚΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ”**.

Αποδείχτηκε αυτό που είχαμε εκτιμήσει από την αρχή, δηλαδή ότι στην πορεία αυτή θα υπήρχε αρκετά μαζική συμμετοχή δημοκρατών και αντιφασιστών που ανησυχούν για την άνοδο του ναζισμού ένα χρόνο μετά τη δολοφονία και παρά τις συλλήψεις των χρυσαυγιστών. Κοντά στο σημείο της δολοφονίας είχε την κεντρική του εκδήλωση το “Δεν ξεχνάμε”, δηλαδή η πρωτοβουλία που συγκροτήθηκε από τη μητέρα και τους φίλους του Φύσσα, ενώ πιο πάνω και πιο κάτω, είχαν συγκεντρωθεί με πανό και σημαίες, ΠΑΜΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΕΕΡΦΑ, ΕΕΚ, ΟΚΔΕ κλπ

Μετά την εκδήλωση του “Δεν ξεχνάμε”, ξεκίνησε πορεία από το σημείο της δολοφονίας του Π. Φύσσα με προορισμό την πλατεία Παγκόσμιας Ειρήνης στον Κορυδαλλό. Το μπλοκ της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ, με τριάντα σύντροφους και συναγωνιστές, συμμετείχε σε αυτή την πορεία. Μοιράστηκε η προκήρυξη που δημοσιεύουμε εδώ (σελ. 4) και φωνάχτηκαν με δύναμη και μαχητικότητα συνθήματα για το “εκτός νόμου” και για την καταγγελία των καθεστωτικών προστάτων των ναζί που προκάλεσαν αίσθηση και είχαν πολύ θετική απήχηση. Τα συνθήματα αυτά ήταν:

“Στη Βουλή όλοι μαζί προστατεύουν τους ναζί- Εκτός νόμου τώρα η “Χρυσή Αυγή”

“Εκτός νόμου τώρα το κόμμα των ναζί για να ναι η δική πραγματική”

“Δεν υπάρχει δίκη πραγματική με νόμο το κόμμα των ναζί”

“Για λευτεριά και ανθρωπιά όσο θα πολεμάμε, Παύλο τη θυσία σου ποτέ δεν θα ξεχνάμε”

“Ο ναζισμός δεν είναι ιδεολογία, είναι βία και κτηνωδία”

“Εξω οι ναζήδες απ’ το στρατό και την αστυνομία, όχι ξανά δικτατορία”

Μισή ώρα μετά το ξεκίνημά της, η πορεία είχε αφήσει την Π. Τσαλδάρη και είχε αρχίσει να ανεβαίνει τη Σαλαμίνας. Το μπλοκ της ΑΠ και της ΟΑΚΚΕ βρισκόταν προς το τέλος της. Από τα υπόλοιπα μπλοκ το μόνο που δεν είχε φανεί μέχρι τότε και τελικά άρχισε να εμφανίζεται σε κάποια απόσταση ήταν αυτό του ΠΑΜΕ. Υπήρχε κόσμος που παρακολουθούσε την πορεία χωρίς να βρίσκεται κάτω από κάποιο πανό, και αρκετοί στέκονταν στο διάζωμα του δρόμου κοντά στο μπλοκ μας και άκουγαν με πολύ ενδιαφέρον και ευχάριστη έκπληξη τα συνθήματα, ιδίως το “Στη Βουλή όλοι μαζί προστατεύουν τους ναζί- Εκτός νόμου η Χρυσή Αυγή”

Το κοινό μπλοκ της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ στην πορεία της 18/9 στο Κερατσίνι

καθώς και το : “Εξω οι ναζήδες απ’ το στρατό και την αστυνομία, όχι ξανά δικτατορία”, και άρχισαν να έρχονται πιο κοντά μας. Τότε είδαμε να εμφανίζεται ξαφνικά στο πεζοδρόμιο ακριβώς μπροστά μας -κάτι που πιστεύουμε ότι δεν έγινε καθόλου τυχαία- μία ομάδα μασκοφόρων με μολότοφ, ρόπαλα και λοιπή εξάρτηση που άρχισε να σπάει μαγαζιά.

Σε λίγα λεπτά η ομάδα αυτή έγινε ακόμα μεγαλύτερη και απλώθηκε δίπλα και στα μπροστινά μπλοκ. Φροντίσαμε να κρατήσουμε απόσταση μένοντας πιο πίσω και φωνάξαμε τα συνθήματα “Πορεία ειρηνική-αντιναζιστική”, “Αγώνας μαζικός-ειρηνικός, έτσι νικείται ο ναζισμός”. Σύντομα όμως η πορεία άρχισε να διαλύεται με πολλούς ανθρώπους να φεύγουν, ενώ ανάμεσα στα μπλοκ βρίσκονταν οι τραμπούκοι που συνέχιζαν τις καταστροφές, και δεν δίστασαν να επιτεθούν σε κάποιους μεμονωμένους ανθρώπους που τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν. Από κοντά εμφανίστηκε και η αστυνομία, οπότε ξεκίνησε η γνωστή ιστορία με τις μολότοφ και τα δακρυγόνα. Οι επικεφαλής του βασικού όγκου της πορείας έστριψαν προς το Κερατσίνι και σύρναν πίσω τους και διπλά τους εντελώς αδιάφορα τους σπασίματα κουκουλοφόρους που άρχισαν να ρίχνουν μολότοφ και παραπίσω τα ΜΑΤ που άρχισαν να ρίχνουν τα δακρυγόνα τους. Και ενάντια σε αυτή τη διαρκώς εκτυλισσόμενη προβοκάτσια, δεν φώναζαν ούτε ένα σύνθημα καταγγελίας. Ο κόσμος συνέχισε να διαλύεται και θραύσματα πορείας άρχισαν να παρελαύνουν μέσα στο Κερατσίνι, ενώ μόνο του -μαζί με ένα κομμάτι του ΚΕΕΡΦΑ, που χαμαιλεοντικά συνδύαζε και μπαλόνια και συνθήματα- έφτασε το “δεν ξεχνάμε” στην ουσιαστικά έρημη Πλατεία Παγκόσμιας Ειρήνης στον Κορυδαλλό όπου διαλύθηκε. Επίσης το ΠΑΜΕ έχοντας μείνει τελευταίο και σε κάποια απόσταση από όλη την υπόλοιπη πορεία, έστριψε βολικά προς το Κερατσίνι λίγο πριν αρχίσουν οι προβοκάτσες.

Με δεδομένους τους οργανωτικούς και πολιτικούς συσχετισμούς κρίναμε ότι δεν

έπρεπε να μείνει το δικό μας μπλοκ σε κανένα τμήμα μιας τέτοιας πορείας, πάνω απ όλα γιατί θα γινόταν συνένοχο στην πολιτική προστασία των προβοκατόρων. Έτσι το μπλοκ μας αποφάσισε να αποχωρήσει.

Η τελική εικόνα το βράδυ της επετείου ήταν ότι ο ντόπιος πληθυσμός αντί να βγει στους δρόμους να διαδηλώσει κι αυτός, κλειδώθηκε μέσα στα σπίτια, με τρόπο και οργή όχι για τους ναζιστές αλλά για τα σπασμένα τζάμια, το κατεστραμμένο ΚΕΠ, τα ρημαγμένα πεζοδρόμια, και τα καψίματα. Οι

δημοκράτες και αντιφασίστες φιμώθηκαν, και ασφαλώς απογοητεύτηκαν για δεύτερη φορά. Αυτή τη φορά όμως η προβοκάτσια είχε άλλη ποιότητα. Γιατί μόνο σήμερα οι ναζιστές διαθέτουν τέτοια δύναμη μέσα στο σύστημα, με ανθρώπους τους στη Βουλή, στην Ευρωβουλή, στους δήμους και στις περιφέρειες και μόνο σήμερα έχουν τέτοια επιρροή και ανθρώπους μέσα στο στρατό και στην αστυνομία. Την ίδια ώρα και για πρώτη φορά μετά τη μεγάλη συγκέντρωση που έγινε όταν δολοφονήθηκε ο Π. Φύσσας, βγήκε στους δρόμους μία τόσο μαζική διαδήλωση για να τους καταγγείλει. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή οι μασκοφόροι τραμπούκοι και οι πολιτικοί προστάτες τους, απλώσανε χέρι βοήθειας στους ναζιστές, χωρίς προσχήματα, και χωρίς καμία δικαιολογία ψευτοεπαναστατικού χαρακτήρα, ενώ πρόσβαλαν και ποδοπάτησαν τη μνήμη του Π. Φύσσα, που πάντα καταδικάζε αυτού του είδους τη βία, με την ίδια ψυχρότητα και κτηνωδία που είχαν οι ναζιστές όταν τον μαχαίρωναν.

Όλοι οι δημοκράτες και οι αντιφασίστες πρέπει να καταγγείλουν με τον πιο δυνατό τρόπο τους προβοκατόρες και τους πολιτικούς προστάτες τους, και να απαιτήσουν να βγει εκτός νόμου η ναζιστική συμμορία.

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΦΥΣΣΑ!

συνέχεια από τη σελ. 2

προσποιείται ότι κυνηγάει τους προβοκατόρες και αν κάνει πως συλλαμβάνει κανέναν, αυτός μετατρέπεται συνήθως από τους προστάτες τύπου ΣΥΡΙΖΑ, από θέση αρχής σε αθώο ειρηνικό διαδηλωτή.

Για μας, την ΟΑΚΚΕ και την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, το προβοκάρισμα της 2ης μεγάλης πορείας για το Φύσσα στο Κερατσίνι είναι ένας πολιτικός σταθμός για την Ελλάδα. Είναι το πιο συνειδητό ως τώρα ποδοπάτημα υπέρ του ναζισμού του μεγαλύτερου μεταπολυτεχνικού δημοκρατικού, αντιναζιστικού συμβόλου της νεολαίας όπως είναι ο Π. Φύσσας, χάρη στη συντονισμένη δράση, σε διαφορετικούς ρόλους βέβαια, του ψευτοαναρχισμού και της κοινοβουλευτικής ψευτοαριστεράς.

Όποιος αυτού του είδους τις προβοκάτσες δεν τις κάνει κεντρικό πολιτικό ζήτημα ανοίγει το δρόμο όχι μόνο στο ορμητικό δυνάμωμα των ναζί αλλά και στην όλο και πιο ανοιχτή εκδήλωση της κρυφής ακόμα συμμαχίας φαιών φασιστών και ψευτοαριστερών και ψευτοαναρχικών σοσιαλφασιστών.

Αυτή η σύμπλευση αρχίζει να αχνοφαίνεται ήδη α) με την υποστήριξη από τους

“Πυρήνες της Φωτιάς”, των “αντισυστημικών” ναζιστών τύπου Καλέτζη, β) με τη στήριξη που δίνουν ηγετικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ στους κατηγορούμενους χρυσαυγίτες, γ) με τη φανατική κοινή γραμμή ΣΥΡΙΖΑ- ψευτοΚΚΕ να μην θεθεί εκτός νόμου η “Χ.Α”, δ) με την πρόσφατη συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ- ψευτοΚΚΕ με τους χρυσαυγίτες στον φιλο-εργοδοτικό συνδικαλισμό της COSCO, ε) με την ανοχή από όλες τις κομματικό-συνδικαλιστικές παρατάξεις των χρυσαυγίτικων παρατάξεων κατ αρχήν στα επαγγελματικά σωματεία (ταξί, γιατροί), στ) με την κοινή τους σιωπή στη διείδυση των ναζί σε αστυνομία και στρατό και, πάνω απ όλα, με τον κοινό τους φιλορωσισμό και αντιευρωπαϊσμό στο παγκόσμιο κεντρικό ζήτημα που είναι η ρώσικη χιτλερικού τύπου εισβολή στην Ουκρανία και η ωμή προσάρτηση ενός κομματιού της.

Δεν πρέπει να αφήσουμε αυτό το μαύρο μπλοκ, ειδικά τους ναζί να ανέβουν στην πολιτική εξουσία. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να επιβάλλουν τη φαιο-“κόκκινη” τερατώδη δικτατορία που ύπουλα ετοιμάζουν. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να σκοτώσουν για δεύτερη φορά και να σύρουν στη λάσπη τους τον ευγενικό ήρωα του αντιφασισμού Παύλο Φύσσα.

Αθήνα 20/9/2014

ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΤΗΣ “ΧΡ. ΑΥΓΗΣ” ΜΟΝΟ ΕΤΣΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ

Ένας χρόνος έχει περάσει από τη δολοφονία του ηρωικού Παύλου Φύσσα από τους ναζιστές της “Χρυσής Αυγής”. Οι πυκνές αναφορές που γίνονται τελευταία από τα ΜΜΕ για την επέτειο της δολοφονίας και κάποιο κλίμα κινητοποίησης μόλις τελευταία από μερικούς φορείς δεν πρέπει να κρύψουν από τα μάτια μας το βασικό γεγονός, ότι και η δολοφονία αυτή και οι υπόλοιπες από τους ναζί της “ΧΑ” θάβονται πια όλο τον υπόλοιπο χρόνο από το πολιτικό σύστημα σαν κάτι δευτερεύον, ενώ επιχειρείται από στελέχη δήθεν προοδευτικών κομμάτων η θυματοποίηση των ναζι με ισχυρισμούς ότι η δίωξή τους είναι πολιτική, ή ακόμα χειρότερα με τη σχετικοποίηση του ρατσιστικού και ναζιστικού χαρακτήρα των εγκλημάτων τους με τη βρώμικη θεωρία ότι τα μνημόνια και στο βάθος η ΕΕ δίνουν πολύ περισσότερα θύματα από όσους η “ΧΑ”.

Η αποκάλυψη των εγκλημάτων της και ο διακηρυγμένος ρατσισμός της φτάνουν για να βγει η συμμορία εκτός νόμου

Αυτό που παραπλανεί και καθυστεράει πιο πολύ τους δημοκρατικούς ανθρώπους είναι αυτό που φαίνεται σαν θέληση του κρατικού μηχανισμού να κυνηγήσει ποινικά τους ναζί. Στην πραγματικότητα το ως τώρα αστυνομικό και δικαστικό χτύπημα της ηγεσίας των ναζι είναι πρώτα απ’ όλα στάχτη στα μάτια της ευρωπαϊκής και διεθνούς κοινής γνώμης, που είχε φριξίσει με το μοναδικό στον κόσμο ελληνικό φαινόμενο της μαζικής κοινοβουλευτικής παρουσίας του ναζισμού οπότε και κυβέρνηση και αντιπολίτευση κινδύνευαν να απομονωθούν διεθνώς. Όμως σκέτο το αστυνομικό και δικαστικό χτύπημα κάποιων ηγετικών στελεχών της συμμορίας για επιμέρους πλευρές της δράσης τους χωρίς να γίνει αποκάλυψη του ασύλληπτου εύρους των εγκλημάτων της όχι μόνο δεν φτάνει αλλά επιτρέπει στο κόμμα-συμμορία να παριστάνει τη δικαίωμένη για πολιτικούς λόγους. Γι αυτό πριν από κάθε ποινική δίωξη πρέπει να αποκαλυφθεί ολόκληρη η ρατσιστική κτηνωδία της, δηλαδή τα αμέτρητα εγκλήματα της επί 20 χρόνια εναντίον αθώων, όπως οι δολοφονίες μεταναστών και οι χιλιάδες άγριοι τραυματισμοί, μαχαιρώματα, ξυλοδαρμοί μεταναστών και δημοκρατών που τόσο έχουν καταγγελλεί. Αλλά για να ξεθαρρέψουν και για να μιλήσουν τα χιλιάδες θύματα-μάρτυρες αυτής της βίας και για να καταθέσουν μπροστά στο δικαστήριο πρέπει το κόμμα της “Χρυσής Αυγής” να έχει βγει προηγουμένως εκτός νόμου από τα κοινοβουλευτικά κόμματα, που ξέρουν πολύ καλά και για τα εγκλήματα αυτά και για την πλήρη αστυνομική και δικαστική κάλυψή τους επί δεκαετίες και κυρίως ξέρουν ότι ένα κόμμα με φανερά ρατσιστικές και μάλιστα ναζιστικές αρχές ασκεί από τη φύση του ρατσιστική και μάλιστα ναζιστική βία και γι αυτό πρέπει να τίθεται αμέσως εκτός νόμου απλά με την εφαρμογή της παγκόσμιας αντιρατσιστικής νομοθεσίας, που η Ελλάδα έχει ψηφίσει χωρίς να την έχει νομοθετήσει. Αυτό το “εκτός νόμου” συστηματικά και επίμονα αρνούνται ΟΛΑ τα ελληνικά κοινοβουλευτικά κόμματα να το ψηφίσουν λέγοντας με τους πουλημένους συνταγματολόγους τους ότι κάτι τέτοιο απαγορεύεται από το Σύνταγμα, ενώ επιβάλλεται σύμφωνα με τα άρθρα 2, 5, και 29 του Συντάγματος. Και επιμένουν και τώρα να δα που τόσα νέα στοιχεία υπάρχουν για τους φυλακισμένους χρυσαυγίτες. Λένε: “Άλλο το κόμμα, άλλο τα εγκληματικά στελέχη της Χρ. Αυγής όσα και αν φυλακιστούν”. Τι απάτη, τι βοήθεια στους ναζί από τους επίσημους και ανεπίσημους αντιναζιστές που θέλουν νόμιμη την εγκληματική συμμορία. Πως με αυτές τις συνθήκες θα πάνε οι χιλιάδες μαχαιρωμένοι και χωρίς δικαιώματα αλλοδαποί αλλά και οι μεμονωμένοι Έλληνες πολίτες να καταθέσουν

στη δίκη ενάντια σε μαχαιροβγάλτες που έχουν θέσει σε όλα τα τμήματα του κρατικού μηχανισμού; Πως θα καταθέσουν ότι επικεφαλής της αγέλης που κάποτε τους επιτέθηκε ήταν αυτός ή ο άλλος χρυσαυγίτης όταν τώρα αυτός είναι βουλευτής ή δημοτικός σύμβουλος, και έχει μαζί του ένα μεγάλο νόμιμο κομματικό στρατό από τραμπούκους, άθικτους σε όλη την Ελλάδα, έτοιμους να εκδικηθούν την κατάλληλη στιγμή, όταν ο κάθε τραμπούκος και φονιάς έχει δίπλα του τη μισή αστυνομία και δύο ανώτατα στρατιωτικά στελέχη στην Ευρωβουλή και μάλιστα μόνο αυτό το κόμμα από όλα τα άλλα ακόμα και κυβερνητικά; Η νομιμότητα του ναζιστικού κόμματος-συμμορίας δεν είναι κύρια νομικό ζήτημα, δεν την κρίνουν τα δικαστήρια, όπως λένε κάποιοι συνταγματολόγοι που θέλουν τάχα να τη βγάλουν εκτός νόμου αφού τη βγάλουν ποινικά εγκληματική συμμορία (ΠΑΣΟΚ-Αλιβιζάτος). Γιατί τα δικαστήρια στην Ελλάδα ξεκινάνε από αυτό που τους λένε σύσσωμα τα πολιτικά κόμματα δηλαδή ότι η συμμορία είναι και θα μείνει ΟΠΩΣ ΔΗΠΟΤΕ νόμιμο κόμμα. Το πολύ λοιπόν που μπορεί να γίνει είναι να καταδικαστούν κάποιοι από τους αρχηγούς για να γίνουν αρχηγοί κάποιοι άλλοι και όλοι μαζί να ηρωποιηθούν. Τη νομιμότητα την κρίνει η πολιτική δημοκρατία και σύμφωνα με αυτήν είναι θέμα αρχής ότι δεν μπορεί να υπάρχει δημοκρατική συζήτηση με κάποιον που θα σε μαχαιρώσει αν διαφωνήσεις. Πρώτα λοιπόν πρέπει να είναι παράνομη η συμμορία και μετά να γίνει μια πραγματική, μια δίκη ελεύθερη για τα θύματα μάρτυρες κατηγορίας.

Το “όχι εκτός νόμου” με επαναστατική μορφή βοηθάει την αστική τάξη

Τέλος ακόμα και αν υπήρχε το “εκτός νόμου” χωρίς την πλατεία και σε βάθος αποκάλυψη του ναζισμού της “Χ.Α”, χωρίς την αποκάλυψη του διεφθαρμένου χαρακτήρα της (ήδη ήρθαν στο φως οι αμέτρητοι διορισμοί της), και ιδίως δίχως την αποκάλυψη ότι αυτό το “πατριωτικό κόμμα” είναι το πιο πιστό εργαλείο της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα και ο μοναδικός υπερασπιστής της παρουσίας ρώσικου στρατού για τη φύλαξη των ρώσικων αγωγών (ομιλία Κασσιδιάρη στη Βουλή στις 26/9/2012), το κόμμα εγκληματική συμμορία θα μπορούσε να παριστάνει το θύμα της αστικής δημοκρατίας και ολοένα να δυναμώνει και η ίδια και οι φασιστικές ιδέες της με πρώτη τη φασιστικού τύπου εναντίωση στα δημοκρατικά κόμματα και στον κοινοβουλευτισμό. Ένας τέτοιος υπερδεξιός αντικοινοβουλευτισμός εμφανίζεται τα τελευταία χρόνια και με τάχα επαναστατικό και αριστερό μανδύα και με σύνθημα το “όχι εκτός νόμου οι ναζί γιατί η αστική δημοκρατία θα βγάλει εκτός νόμου και εμάς τους επαναστάτες”. Αν αυτό δεν είναι τουλάχιστον αντικειμενική συμμαχία με τους ναζιστές κατά της γεμάτης φασίστες αστικής δημοκρατίας τότε τι είναι;

Μια άλλη έκφραση της ίδιας λογικής δηλαδή της γραμμής “όχι εκτός νόμου οι Ναζί γιατί αυτό σημαίνει αναγνώριση της αστικής νομιμότητας” είναι αυτή που καλεί σε βία, ακόμα και σε φόνο των χρυσαυγίτων “από το λαό”, γιατί τάχα μόνο η επαναστατική βία κατά των ναζι αρμόζει σε επαναστάτες και όχι η βία του αστικού κοινοβουλευτισμού. Αυτή η λογική αφήνει στο απυρόβλητο και ουσιαστικά καλύπτει και ξελασπώνει όλα τα αστικά κόμματα, κλασικά και φευτοαριστερά, που θέλουν με πάθος εδώ και 30 χρόνια τη νομιμότητα του κόμματος των ναζι και δεν υπερασπίζονται τον αστικό δημοκρατισμό από τους φασίστες όπως έκαναν τα παλιά πραγματικά αριστερά κόμματα. Ταυτόχρονα η ωμή δολοφονική βία ενάντια στους ναζί στην ουσία τους εξυπηρετεί σήμε-

ρα όσο τίποτα άλλο, γιατί τους προσφέρει λαϊκή κάλυψη, και εξαγνισμό μέσα στο αίμα καθώς τους κάνει δικαίωμένους από το “σύστημα” ενώ ο ναζισμός είναι το κέντρο του συστήματος. Έτσι η εν ψυχρώ δολοφονία των δύο χρυσαυγίτων άνοιξε το δρόμο για την αντιστροφή του κλίματος κατακραυγής κατά της εγκληματικής συμμορίας που είχε διαμορφωθεί μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα μέσα στο λαό και έδωσε στο καθεστώς έδαφος για να θυματοποιήσει τη ΧΑ, να “πασιώσει” τη δολοφονία του Φύσσα, και να ζητήσει λήξη του ανύπαρκτου εμφύλιου ανάμεσα στα δυο δήθεν άκρα. Για μας στην ουσία και τον Φύσσα και τους 2 ναζί (έστω και αν οι δολοφόνοι των 2 τελευταίων έχουν ξεχωριστή αντίληψη για τον εαυτό τους) τους σκότωσε το ίδιο παρακράτος για να ελαφρύνει το θάνατο του πρώτου. Η επιχείρηση της θυματοποίησης της “ΧΑ” προωθήθηκε στη συνέχεια πολιτικά από κεντρικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ (πχ Κωνσταντοπούλου, Βούτση) και συνταγματολόγους που ανέλαβαν το ρόλο του συνηγόρου των προφυλακισμένων ναζιστών προβάλλοντάς τους σε κάποια επίπεδα της δίωξης σαν θύματα μιας αντισυνταγματικής δικαστικής διαδικασίας που επιβλήθηκε από τα έξω, ουσιαστικά από τις φιλο“μνημονιακές” δυνάμεις. Στην ουσία ο ΣΥΡΙΖΑ όπως και το λεγόμενο ΚΚΕ αρνήθηκαν γενικό πολιτικό μέτωπο ενάντια στους ναζί σαν κύριους εχθρούς στο όνομα του “αντιμνημονιακού μετώπου”.

Να πως έγινε και, η “ΧΑ” ενώ έχει χτυπηθεί ήδη ποινικά, δυνάμωσε πολιτικά όπως αποδείχτηκε με τις εκλογικές και πολιτικές θέσεις που κέρδισε στην Ευρωβουλή, στους δήμους και στις περιφέρειες, και να γιατί ενώ τα μέλη της βγαίνουν ως τότε σαν κατσαρίδες μόνο στο σκοτάδι βγήκαν στο δρόμο τη μέρα σαν “αγωνιστές”.

Το μυστικό είναι η διακομματική αγάπη στη φασιστική Ρωσία

Το βαθύ ερώτημα είναι γιατί οι ναζιστές απολαμβάνουν την καθεστωτική διακομματική προστασία της νομιμότητας και τους βουλευτικούς τους θώκους. Το καλά κρυμμένο μυστικό εδώ είναι ότι όλες οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες έχουν στο βάθος τον ίδιο διεθνή προσανατολισμό με τη “Χρ. Αυγή” και τα ίδια αφεντικά, δηλαδή τους φασίστες κρατικο-λιγάρχεις μονοπωλιστές της Ρωσίας του Πούτιν. Να γιατί όλοι τους μαζί είναι υπέρ της ρώσικης εισβολής και του διαμελισμού της Ουκρανίας. Μάλιστα το αστέιο είναι που όλοι τους είναι ενάντια στους ναζί του Κίεβου, που στην ουσία μπροστά στους Έλληνες ναζιζήδες ωχρύνουν και σε όγκο και σε λαϊκή απήχηση όπως έδειξαν οι ουκρανικές εκλογές, ενώ είναι και ρωσόφιλοι και προδίδουν τη χώρα τους στους εισβολείς. Να επίσης γιατί ήταν όλοι με τους ναζί υπέρ των εθνοεκκαθαριστών εγκληματιών της Σερβίας όταν αυτοί διαμέλιζαν τη Βοσνία με τις ευλογίες της Ρωσίας. Να γιατί είναι σταθερά ΟΛΟΙ τους κατά της Ευρώπης και πάντα υπέρ του ρώσικου και του κινεζικού φασισμού και της γαλέρας του τελευταίου στην COSCO όπου πρόσφατα όλοι τους συνεργάστηκαν στην πουλημένη στην εργοδοσία λιγώρη απεργία;

Πως στεκόμαστε στο ζήτημα “με ή χωρίς πανό” στην πορεία

Τελειώνοντας θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας και στο ζήτημα των πανό και των συνθημάτων στη διαδήλωση της 18 του Σεπτεμβρίου στον τόπο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα. Η οικογένεια και οι φίλοι του Παύλου κάλεσαν σε διαδήλωση χωρίς κόμματα, πανό και συνθήματα, αλλά μόνο με τραγούδια και μπάλονια ερμηνεύοντας έτσι τη θέληση και τις διαθέσεις του νεκρού. Η τοποθέτηση αυτή

στηρίχθηκε στο σκεπτικό ότι ο Π. Φύσσας ήταν πιστός βασικά στα ανθρώπινα δικαιώματα και στην ελευθερία, και ότι ανήκει πρώτα στη μουσική, μετά στην οικογένεια και τους φίλους του και μετά σε όλους τους ελεύθερους ανθρώπους.

Το δίχως άλλο τιμούμε και σεβόμαστε βαθιά τους ανθρώπους που μεγάλωσαν και διαμόρφωσαν έναν τόσο ευαίσθητο, θαρραλέο και αξιοπρεπή άνθρωπο. Σεβόμαστε επίσης την άποψη που εκφράζεται από την οικογένεια και τους φίλους του Π. Φύσσα, και υποστηρίζουμε το δικαίωμα τους και να την εκφράζουν και να την εφαρμόζουν στην πράξη. Πιστεύουμε δηλαδή ότι πρέπει να αναγνωριστεί στους ανθρώπους αυτούς, το δικαίωμα να γηούν της πορείας της επετείου του θανάτου του, και εννοείται το δικαίωμα να καλούν με μια ορισμένη ξεχωριστή μορφή και περιεχόμενο μέσα σε αυτήν την πορεία ένα συγκεκριμένο μπλοκ με τη δικιά τους γραμμή και στάση. Όμως η 18 του Σεπτεμβρίου στο Κερασίνο είναι, και θα είναι για πολύ καιρό, ένας χώρος διαμαρτυρίας για κάθε αντιφασίστα επειδή και το έγκλημα αυτό των ναζιστών ήταν το πιο ωμό και το πιο ανοιχτό ως τώρα και γιατί τέτοια αξιοπρεπής και θαρραλέα στάση δεν ξανάγινε από θύμα αυτών των τεράτων. Γι αυτό ο Φύσσας εκτός από αγαπημένος των δικών του, εκτός από ειρηνιστής και αλληλέγγυος των καταφρονεμένων, εκτός από ελεύθερος άνθρωπος και ευαίσθητος καλλιτέχνης έγινε και αντιφασιστικό σύμβολο. Όμως σαν τέτοιος ανήκει σε όλο το δημοκρατικό κόσμο. Αυτή τη μοίρα του δεν την καθόρισαν μόνο οι αρετές του, αλλά ακόμα περισσότερο η κτηνωδία των δολοφόνων του, που είναι αυτή που προσδιορίζει αρνητικά τη φύση κάθε τέτοιας επετείου. Πίσω λοιπόν από το μπλοκ των συγγενών, των φίλων και των μουσικών οπαδών που μοιράζονται αντιλήψεις ανάλογες με εκείνες του τιμώμενου νεκρού, έχουν το δικαίωμα να υπάρχουν και άλλα μπλοκ με όλες τις αντιφασιστικές απόψεις, όλες τις αντιλήψεις σχετικά με το πως πρέπει να αντιμετωπιστεί το ανερχόμενο ναζιστικό τέρας και ας διαλέξει ο κόσμος ποια είναι η πιο σωστή αντίληψη και τακτική και ποια είναι λαθεμένη, και αυτό όχι σε μια στιγμή αλλά σε βάθος χρόνου. Είναι αλήθεια ότι υπάρχει κάποια ισχυρή πλευρά αλήθειας σε μία καταγγελία των κομμάτων που γίνεται από ένα κομμάτι του λαού και της νεολαίας το οποίο έχει σιχαθεί το ατέλειωτο καπέλωμα και το αλαζονικό στυλ των κυρίαρχων πολιτικών κομμάτων, ιδιαίτερα των κομμάτων της λεγόμενης αριστεράς, που πρόδωσαν τις στοιχειώδεις δημοκρατικές ελπίδες της νεολαίας τους για τιμιότητα και ισότητα. Αυτό το κομμάτι της νεολαίας τα έχει βάλει με κάθε κόμμα αδιακρίτως. Αυτό δεν είναι σωστό και κατά τη γνώμη μας μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνο.

Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τώρα είναι χοντρά στο πολιτικό παιχνίδι και μάλιστα ανεβαίνει δραματικά ο ναζισμός και ο πιο μεγάλος πολιτικός στόχος του, όπως κάθε μεγάλου φασισμού είναι να καταργήσει τα κόμματα, γιατί αυτά εμποδίζουν την “εθνική ενότητα” όπως αυτός την απαιτεί. Δεν πρέπει να τους διευκολύνουμε σε αυτό λέγοντας εκ προοιμίου ότι όλα τα κόμματα εκμεταλλεύονται τους ανθρώπους σύμβολα για δικό τους όφελος και ότι γι αυτό είναι καλύτερα σε τέτοιες περιστάσεις όλα να σωπούν.

Έτσι η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία συμμετέχουν στην αντιναζιστική πορεία της 18 του Σεπτεμβρίου με το πανό, την προκήρυξη και τα συνθήματά της χωρίς να γίνουν εμπόδιο σε κανέναν άλλο να εκφραστεί με το δικό του τρόπο. Εμείς μόνο ένα πράγμα θεωρούμε ωμά εχθρικό στις αντιφασιστικές εκδηλώσεις σε αυτή τη φάση, την απρόκλητη βία

ΟΥΚΡΑΝΙΑ-ΙΡΑΚ-ΓΑΖΑ

Τρεις ταυτόχρονοι πόλεμοι, οι δύο από αυτούς στην υπηρεσία του πρώτου

ISIS και Χαμάς στην υπηρεσία των ρώσων εισβολών και διαμελιστών της Ουκρανίας

Έχουμε αρκετές φορές επισημάνει ότι οι μεγάλες τοπικές συρράξεις και εμφύλιοι των τελευταίων δεκαετιών, που αποκτούν παγκόσμιο χαρακτήρα κρίσης καθώς και οι αντίστοιχες δήθεν λαϊκές επαναστάσεις που καταλήγουν σε στρατιωτικά πραξικοπήματα και σε ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές επεμβάσεις ευνοούν τελικά τη ρώσικη ιμπεριαλιστική πολιτική. Στην ουσία σε αυτήν την υπερδύναμη βρίσκεται το κέντρο της παραγωγής τέτοιων συρράξεων και “επαναστάσεων”.

Η εισβολή των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν και μετά εκείνη στο Ιράκ, η εισβολή της Σερβίας στην Κροατία, μετά η κατοχή και ο διαμελισμός της Βοσνίας, ύστερα η διπλή στρατιωτική επέμβαση και απόσχιση στο Κόσοβο, οι μετά το 2000 πόλεμοι του Ισραήλ με τη Χεζμπολάχ στο Λίβανο και με τη Χαμάς στη Γάζα, η εισβολή στη Γεωργία και η απόσχιση της Αμπχαζίας και νότιας Οσετίας, και πιο πρόσφατα οι τρεις “επαναστάσεις” και στρατιωτικές επεμβάσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών και διπλωματικές των Ρώσων στην Τυνησία, στην Αίγυπτο και τη Λιβύη είναι χαρακτηριστικές περιπτώσεις τέτοιων κρίσεων.

Το χαρακτηριστικό αυτών των κρίσεων είναι ότι ως πρόσφατα ήταν εντελώς ελεγχόμενες ως προς το εύρος τους. Εννοούμε ότι την ώρα που η κάθε μια ξετυλιγόταν καμιά άλλη αυτού του είδους και όγκου δεν ήταν ταυτόχρονα σε έξαρση. Αυτό οφείλεται στο ότι η ρώσικη διπλωματία που καθοδηγεί, ελέγχει και συντονίζει την κάθε τέτοια κρίση, και άμεσα διπλωματικά και στο έδαφος στρατιωτικά μέσω συμμάχων συνειδητών και ασυνειδητών, και κυρίως μέσω πρακτόρων, φροντίζει αυτή να είναι συγκεντρωμένη ώστε να μπορεί να τη διαχειριστεί χωρίς άλλες απρόβλεπτες παγκόσμιες επιπλοκές. Είναι πολύ χαρακτηριστικό πόσο οι αλβανοί και κοσοβάρους σοβινιστές δεν επιτέθηκαν στους Σέρβους εθνοεκκαθαριστές στη διάρκεια της σερβο-βοσνιακής και προηγούμενα της σερβοκροατικής κρίσης ενώ γνώριζαν ότι κάτι τέτοιο θα αποδυνάμωνε τη διαμελιστική πολιτική των προστατευόμενων του Κρεμλίνου σέρβων φασιστών. Μια τέτοια επέμβαση θα δυσαρεστούσε όχι μόνο τη Ρωσία, αλλά κυρίως το ρωσόδουλο πράκτορα της Κλίντον, που είχε αναλάβει τη ρύθμιση της κοσοβάρικης εξέγερσης για την πιο κατάλληλη στιγμή και συγκεκριμένα μια στιγμή κατά την οποία η Ρωσία θα μπορούσε στο πλαίσιο μιας σερβο-αλβανικής διευθέτησης να καταλάβει και να διατηρήσει τη φύλαξη του αεροδρομίου της Πρίστινα, που βρίσκεται στην καρδιά των Βαλκανίων.

Οι δύο πόλεμοι αντιπερισπασμού

Αυτή όμως τη φορά, όπου παίζεται το μεγαλύτερο, το στρατηγικότερο ρώσικο χαρτί μέσα στην ίδια την ΕΕ, όπου δηλαδή ξετυλίγεται η εισβολή και προσάρτηση τμημάτων του ουκρανικού κράτους, και ουσιαστικά ο διαμελισμός της χώρας και η διάσπαση της ΕΕ, έχουν εκδηλωθεί δύο παράλληλες παγκόσμιες κρίσεις, για την ακρίβεια δύο ακόμα πόλεμοι, ο πόλεμος με την ISIS και ο πόλεμος Χαμάς-Ισραήλ. Οι δύο τελευταίοι πόλεμοι είναι στην κύρια πλευρά τους αντιπερισπασμοί της Ρωσίας

στον πρώτο πόλεμο, που είναι ο κύριος και βασικός και τον υπηρετούν, δηλαδή επιτρέπουν στη Ρωσία να εξουδετερώσει την ενότητα και την αποτελεσματικότητα του ευρωαμερικανικού μέτωπου, προτείνοντας σε ΗΠΑ και ΕΕ ένα άλλο μέτωπο, ένα μέτωπο Ρωσίας-ΗΠΑ-ΕΕ ενάντια στον ISIS το οποίο σαν βασικό του συστατικό περιλαμβάνει και την ειρήνευση Χαμάς-Ισραήλ. Γιατί δίχως την ειρήνευση ανάμεσα στην σουνίτικη Χαμάς και στο Ισραήλ ο αντιδυτικός και επίσης σουνίτικος ISIS κερδίζει πολιτικά τις καθυστερημένες αντι-ισραηλινές αραβικές μάζες που σε κάποιο ποσοστό θα ακολουθούν τον ISIS σε όσο βαθμό και για όσο διάστημα θα είναι νικηφόρος.

Στην ουσία με τους δύο πολέμους αντιπερισπασμού, κυρίως αυτόν με τον ISIS, η ρώσικη διπλωματία βάζει στο μέτωπο ΗΠΑ-Δύσης, που σχηματίζεται κύρια στο ουκρανικό, το εξής δίλημμα: Θα υπερασπιστεί την ακεραιότητα και την κρατική ύπαρξη της Ουκρανίας παραδίδοντας τον Κόλπο των πετρελαίων σε μια θύελλα καπιταλιστικού τζιχαντισμού ή θα κάνει μερικές υποχωρήσεις συνδιαχειριζόμενος μια ντεφάκτο διαμελισμένη Ουκρανία με την πουτινική Ρωσία για να αντέξει στην επίθεση του τζιχαντ στον Κόλπο;

Με την κατάπτυστη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός που υπέγραψε κυρίως κάτω από την πίεση της ΕΕ και των ΗΠΑ, η Ουκρανία με τη Ρωσία και η οποία στην ουσία παραδίδει την ανατολική Ουκρανία στη δευτέρα, ο διπλός αντιπερισπασμός του Κρεμλίνου είχε μια πρώτη μεγάλη νίκη. Βεβαίως οι Ποροσένκο και Γιάτσενιουκ που υπέγραψαν ή αποδέχθηκαν αυτή τη συμφωνία δεν είναι τίποτε πατριώτες, αλλά αντίθετα ξεσκολισμένοι πράκτορες της Ρωσίας και φασίστες, τσιράκια και οι δυο και συνεργάτες της προβοκατόρισας Τιμοσένκο, που ο Γιούσενκο την είχε κατονομάσει σαν πέμπτη φάλλαγα του Κρεμλίνου (NYT, 11/09/2009). Αυτό δεν σημαίνει ότι ήδη η Ουκρανία διαμελίστηκε ή ότι καταβροχθίστηκε, αλλά ότι ένας μεγάλος δρόμος άνοιξε γι’ αυτό, και γι’ αυτό το λόγο ο συγκεκριμένος αντιπερισπασμός πρέπει να περιμένουμε ότι θα διατηρηθεί και πιθανά να οξυνθεί και να πλαισιωθεί και με άλλους στην ίδια ή και σε ευρύτερη γεωγραφική σφαίρα ώστε ο διαμελισμός της Ουκρανίας να συνεχίζεται. Βέβαια πρέπει επίσης να επισημάνουμε ότι αυτό το μέτωπο ενάντια στον ISIS ενώ είχε σαν κύριο στόχο τον αντιπερισπασμό στη Ουκρανία, όπως γράψαμε στην τελευταία Νέα Ανατολή βοηθάει και την επέκταση της ρωσικής διεξόδου στον Κόλπο.

Ο αντιπερισπασμός με τον ISIS

Αλλά ας δούμε με ποιο συγκεκριμένο τρό-

πο οργανώθηκε πολιτικο-διπλωματικά και λειτούργησε αυτός ο στρατηγικός αντιπερισπασμός και κυρίως πως μπόρεσε να μείνει ελεγχόμενος ως τα σήμερα από τη ρωσική διπλωματία, πράγμα πολύ πιο δύσκολο ως αδύνατο για την τελευταία σε μια προηγούμενη εποχή. Ποτέ δηλαδή ως τα σήμερα η ρωσική διπλωματία δεν είχε κατακτήσει τόσο πολλές και τόσο καίριες θέσεις σε παγκόσμιο, ευρωπαϊκό και μεσανατολικό επίπεδο, έτσι ώστε να μπορεί όχι μόνο να ελέγχει από πολλές πλευρές και να στεγανοποιεί κάθε τοπική σύγκρουση που προκαλεί, αλλά να μπορεί να ελέγχει τρεις ταυτόχρονα. Αυτό δεν οφείλεται σε συγκυρίες και συμπτώσεις αλλά σε μια πολύ μακρόχρονη υπονομευτική δουλειά που αξιοποιούσε τις αντιθέσεις ανάμεσα στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, τις αντιθέσεις τους με τον τρίτο κόσμο και βέβαια όλη την κερδοσκοπική αθλιότητα του δυτικών μονοπωλιστών, αλλά και την εθνοσοβινιστική καθυστέρηση και τον αυταρχικό-αντιλαϊκό χαρακτήρα των τριτοκοσμικών, κυρίως των μεσανατολικών αστικών τάξεων. Η αξιοποίηση αυτή περνούσε από αλληπάλληλες προβοκάτιες και κυρίως μέσω του πετυχημένου εισοδησμού στις κυβερνήσεις όλων αυτών των χωρών, ιδιαίτερα των χωρών και των συλλογικών οργάνων της ΕΕ. Αυτός ο εισοδησμός έγινε επιστήμη μετά τη βαθιά και πετυχημένη εμπειρία του εισοδησμού του ΚΚΣΕ των Σουσλόφ, Κρουστούφ και Μπρέζνιεφ για την άλωση και την καταστροφή του ΚΚΣΕ και όλων των άλλων κομμουνιστικών κομμάτων στον κόσμο. Αυτού του είδους ο εισοδησμός δεν χρειάζεται απλά την εξαγορά και τον εκβιασμό μεμονωμένων στελεχών και ηγετών αλλά τη βαθιά γνώση των πολιτικών και ιδεολογικών ρευμάτων μέσα σε κάθε κόμμα και μέσα σε κάθε χώρα.

Πώς λειτουργεί, λοιπόν ο βασικός αντιπερισπασμός στην ουκρανική εισβολή, αυτός του ISIS και μετά με ποιον τρόπο συνδυάζεται αυτός ο τελευταίος μ’ εκείνον του πολέμου Χαμάς-Ισραήλ;

Ο ISIS είναι ένα εργαλείο πολλών χρήσεων στην υπηρεσία της ρωσικής διπλωματίας, αλλά κυρίως είναι ένα εργαλείο προβοκατίας όπως είναι και η ίδια η Αλ Κάιντα που είναι το οργανωτικό και ιδεολογικό κέντρο όλων αυτών των εκτρομάτων. Ο ISIS είναι ένας ανεπτυγμένος διάδοχος ενός κανιβαλικού ισλαμοναζιστικού σουνίτικου σχηματισμού που δημιούργησε η Αλ Κάιντα του Ζαουάχρι, δηλαδή η Ρωσία, στο Ιράκ, στις σουνίτικες περιφέρειες για να προβοκάρει τη δίκαιη σουνίτικη φιλο-σαταμική κύρια μααθική αντίσταση στις αμερικάνικες κατοχικές δυνάμεις και ενάντια στις κυβερνήσεις των φιλο-ιρανών και φιλορώσων σιιτών ηγετών του Ιράκ, ιδιαίτερα ενάντια στην κυβέρνηση Μαλίκι. Με αρχηγό ένα σαδιστικό υποκείμενο ονόματι Ζαρκάουι, ο ιρακινός ISIS προσπάθησε κυρίως να προβοκάρει αλλά και να χειραγωγήσει και να ελέγξει αυτήν την αντίσταση. Η βασική δουλειά του ήταν να πραγματοποιεί προβοκατόρικες ρατσιστικές επιθέσεις

στον άμαχο σιιτικό πληθυσμό που εκθέτανε τους σουνίτες σε πόλεμο αντιπλοίων από τις αντίστοιχες σιιτικές φιλοϊρανικές προβοκατόρικες φασιστικές συμμορίες. Από αυτή τη διπλή προβοκάτσια γεννήθηκε μεγάλο αμοιβαίο μίσος στη βάση ανάμεσα σε σιίτες και σουνίτες που διέσπασε σε μεγάλο βαθμό τον ιρακινό λαό. Αρκετά σύντομα πάντως οι σουνίτες σαν στελέχη και σαν λαός αντιστάθηκαν σε αυτήν την έκθεση και χειραγώγηση οπότε δέχτηκαν πόλεμο εξόντωσης από τους κανιβαλους του Ζαρκάουι. Αυτή η επίθεση συντρίφτηκε από ένα γενικό ξεσήκωμα του σουνίτικου πληθυσμού που προτίμησε να κάνει ακόμα και τακτική συμμαχία με τις κατοχικές δυνάμεις των ΗΠΑ -συγκροτώντας τις δυνάμεις επαγρύπνησης - παρά να παραδοθεί στους κανιβαλους του Ζαρκάουι. Μόλις ήρθε στην εξουσία το ρωσόδουλο δίδυμο Ομπάμα-Χίλαρυ Κλίντον σε συνεργασία με το φιλο-ιρανικό καθεστώς Μαλίκι τσάκισε τις ομάδες επαγρύπνησης και, αφού παρέδωσε όλη τη χώρα στο Ιράν, έφυγε από αυτήν. Με τον ιρακινό στρατό εντελώς εκκαθαρισμένο από μααθικούς σουνίτες αξιωματικούς το σουνίτικο στοιχείο, που αποτέλεσε πάντα τον κεντρικό κορμό του ιρακινού κράτους στο επίπεδο της διοίκησης και της παραγωγής δέχτηκε μια νέα βίαιη επίθεση πολιτικής περιθωριοποίησης και καταπίεσης από το καθεστώς Μαλίκι και τους σιίτες παραστρατιωτικούς, οπότε ο ISIS ξαναδυνάμωσε σαν ένας αντι-σιίτης προβοκατόρας χωρίς όμως ποτέ να αποκτήσει την παλιά του μαζικότητα και ουσιαστικά η χώρα διασπάστηκε θρησκευτικά.

Το στήσιμο του ISIS μέσα στη Συρία. Ο καθοριστικός ρόλος του Κατάρ.

Έτσι ο ISIS με αρχηγό κάποιον Μπαγκαντί, διάδοχο του Ζαρκάουι εμφανίστηκε μέσα στη Συρία, αφού προηγούμενα ο Άσαντ υποστηριζόμενος στρατιωτικά από τη Ρωσία και στηριζόμενος έμμεσα από το ρωσόφιλο προβοκάτορα Ομπάμα, που φρόντισε να μην εξοπλίζεται η αντι-Άσαντ αντιπολίτευση, σχεδόν συνέτριψε αυτήν την αντιπολίτευση. Ο ρόλος του ISIS στη Συρία, όπως και της δίδυμής του Αλ-Νούσρα, επίσης αποσπάσματος της Αλ Κάιντα ήταν, ακόμα περισσότερο από όσο στο Ιράκ, να χειραγωγήσει και να προβοκάρει τη σουνίτικη αντίσταση στο εντελώς πια φιλορώσικο και φιλο-ιρανικό καθεστώς Άσαντ, οδηγώντας τη χώρα παραπέρα στον εθνο-θρησκευτικό διαμελισμό. Σε μια σειρά άρθρων της Νέας Ανατολής αφότου ξέσπασε ο συριακός εμφύλιος είχαμε τονίσει ότι αυτός ο εμφύλιος όντας από την αρχή υπό ισλαμική ηγεμονία -κυρίως από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους- από την αντί-Άσαντ πλευρά θα καταρράκωνε και τις δυο πλευρές του και θα τις παρέδιδε τσακισμένες στο ρωσοϊρανικό άξονα. Το πρώτο της αποτέλεσμα ήταν πράγματι το κοσμικό καθεστώς Άσαντ, που πριν τον εμφύλιο είχε αρχίσει

ΟΥΚΡΑΝΙΑ-ΙΡΑΚ-ΓΑΖΑ

Τρεις ταυτόχρονοι πόλεμοι, οι δύο από αυτούς στην υπηρεσία του πρώτου

ISIS και Χαμάς στην υπηρεσία των ρώσων εισβολέων και διαμελιστών της Ουκρανίας

συνέχεια από τη σελ. 5

να κάνει κινήσεις απαγκίστρωσης από τη Ρωσία και προσέγγισης στη Σ. Αραβία, να παραδοθεί χειροπόδαρα στη Ρωσία. Την ίδια στιγμή στο αντι-Άσαντ ισλαμικό στρατόπεδο δυνάμων οι ισλαμοναζήδες της Αλ Κάιντα γιατί αυτούς δεν τους χτυπούσε ο Άσαντ, ενώ, ο εξοπλισμός τους ήταν άφθονος και μοντέρνος και η χρηματοδότησή τους γενναιοδωρή και συστηματική. Από τις δύο ισλαμοναζιστικές δυνάμεις, την Αλ Νούσρα και τον ISIS, η πιο πολιτική, η Αλ Νούσρα, είχε και έχει σήμερα σαν βασικό της ρόλο να δουλέψει μέσα στο ισλαμικό μέτωπο στο οποίο όλο και περισσότερο χωνόταν η Σαουδική Αραβία και το ενίσχυσε για να μην πέσει στα χέρια του Κατάρ. Γι αυτό τελευταία η Αλ-Νούσρα διασπάστηκε από τον ISIS, που ο κύριος ρόλος του, όπως τον βλέπουμε να ξετυλίγεται σήμερα, είναι του διεθνούς προβοκάτορα που ταυτόχρονα είναι ρυθμισμένος για να ξεκινήσει μια διαδικασία εδαφικής αποσύνθεσης και διαμελισμού της Συρίας και του Ιράκ.

Υπάρχει μια εικόνα, που όμως δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, ότι ο ISIS κυριάρχησε στην σουνιτική βάση στη Συρία και από κει ξεκίνησε ξαφνικά τον Ιούλη του 2014 να μπει στο ιρακινό Κουρδιστάν και να φτιάξει το πανισλαμικό εν δυνάμει παγκόσμιο “κράτος της”, το λεγόμενο εμπράτο της Συρίας και του Ιράκ. Η αλήθεια είναι ότι ο ISIS δέχτηκε στις αρχές του 2014 μια αντεπίθεση από το σύνολο σχεδόν του αντι-Άσαντ, μετώπου, όταν άρχισε να κάνει το βρώμικο πόλεμο του ενάντια σε όσους διαφωνούσαν στη ναζιστικού αρπακτικού τύπου εξουσία που ασκούσε στις περιοχές που καταλάμβανε μέσα στη Συρία. Η όποια δύναμη του ISIS οφειλόταν ουσιαστικά στους πολύ ψηλούς μισθούς που παίρνανε όσοι προσχωρούσαν σε αυτό το στρατό (τρεις φορές ψηλότερο από εκείνον κάθε άλλης τάξης της συριακής αντίστασης), από τον πλούσιο και ακριβό εξοπλισμό τους και από το πλιάτσικο που γινόταν σε βάρος των περιουσιών των “καφίρ”, δηλαδή των θεωρούμενων ως απίστων μη σουνιτών, ιδιαίτερα των χριστιανών. Όταν όμως ο ISIS άρχισε να σκοτώνει μέλη και στελέχη των άλλων σουνιτικών τάσεων και να δείχνει ότι δεν ήθελε καθόλου να ρίξει τον Άσαντ, αλλά να φτιάξει το χαλιφάτο της σε κάποιες περιοχές της Συρίας κάτω από την ανοχή του Άσαντ, τότε συγκροτήθηκε μέτωπο όλων των άλλων τάσεων ενάντια της με τον πιο ενεργητικό ρόλο να τον παίζει απ’ έξω η Σαουδική Αραβία στα πλαίσια ενός “Ισλαμικού Μετώπου” των αντι-Άσαντ οργανώσεων, που απ’ ό,τι φαίνεται βρίσκεται υπό την καθοδήγησή της. Αυτή η ανάμειξη έγινε έντονη από την ώρα που η Σαουδική Αραβία άρχισε να εξοργίζεται με την όλο και πιο ανεκτική στον Άσαντ και όλο και πιο φιλοϊρακινή πολιτική της προεδρία Ομπάμα. (Από αυτήν είχε αποχωρήσει στο μεταξύ σαν ΥΠΕΞ η Κλίντον για να ξεπλυθεί από την κατηγορία ότι ήταν υφιστάκη απέναντι στη Ρωσία και το Ιράν και να διεκδικήσει την επόμενη προεδρία

των ΗΠΑ σαν τάχα σκληρή απέναντι στον αποθρασυμένο πια άξονα Ρωσίας-Πεκίνου-Τεχεράνης). Τελικά η αντεπίθεση αυτού του μετώπου στον ISIS έγινε τόσο αποτελεσματική που αυτός αναγκάστηκε να χάσει πολλές θέσεις στη Συρία και να βρεθεί σε κατάσταση εδαφικής και πολιτικής απομόνωσης στο ανατολικό άκρο της Συρίας στα σύνορα με το Ιράκ.

Η προδοσία του Μαλίκι, το Κατάρ και ο πολιτικός αυτοπυροβολισμός του ISIS

Το ότι αυτός ο ISIS ξεχύθηκε νικηφόρα και έσπασε σταδιακά τις αμυντικές γραμμές του Ιράκ, ακόμα και αυτές που σχηματίστηκαν με εθελοντές μετά την αρχική αφινιδιαστική εισβολή στις αρχές του Ιούνη, οφείλεται απλά σε προδοσία από τους υπεύθυνους για τη φύλαξη των συνόρων στρατηγούς του ιρακινού στρατού. Ο ISIS δεν ήρθε φουσκωμένος σαν ποτάμι από τη Συρία όπως πολλοί νομίζουν. Φούσκωσε εξαιτίας των αναπάντεχων νικών του, κυρίως από ιρακινούς σουνίτες, ακόμα και από μπαθαθικούς αξιωματικούς, εξοργισμένους με το καθεστώς Μαλίκι. Το κλειδί αυτών των νικών είναι η σχεδιασμένη προδοσία του Μαλίκι και των στρατηγών του των υπεύθυνων για τη φύλαξη των συνόρων. Αυτό το γεγονός ήρθε στη επιφάνεια όταν οι προδομένοι σίτες στρατιώτες κατήγγειλαν στο διεθνή τύπο αυτούς τους στρατηγούς με πρώτον τον Αλί Βαχάμ αλ Μαλίκι (από την ίδια φυλή με τον ως χθες πρωθυπουργό, ο οποίος είχε αποταχθεί το 2006, γιατί υποστήριζε τη φιλο-ιρακινή δολοφονική συμμορία του Μάχντι) και μετά τον αντιστράτηγο Αλ Αβαντί που οι στρατιώτες τον κυνήγησαν και παραλίγο να τον σκοτώσουν (*Τάμις Νέας Υόρκης*, 1η Ιούλη 2014). Στην πραγματικότητα όλα τα στοιχεία δείχνουν σαν υπεύθυνο της διαταγής για την εγκατάλειψη των συνόρων τον ίδιο τον εγκάθετο του Ιράν πρωθυπουργό Μαλίκι. Αυτός είναι και ένας λόγος για την ευκολία με την οποία αυτός ο ως χθες παντοδύναμος τύραννος αντικαταστάθηκε από έναν άλλο πρωθυπουργό εγκάθετο του Ιράν, αν και απ’ ό,τι φαίνεται της “δήθεν μετριότητας γραμμής” που είναι εδώ και χρόνια η πιο φιλορωσική μέσα στο Ιράν.

Αυτή η προδοσία αν και εντελώς κρίσιμη και αποδεικτική του βάρους που έχει το Ιράν, οπότε και ο νεοναζιστικός άξονας, στη δημιουργία του “εμπράτου”, συνδυάζεται με άλλα αναντίρρητα στοιχεία για το ότι κάτι πολύ βρώμικο γίνεται με τον ISIS.

Ένα πολύ ουσιαστικό τέτοιο στοιχείο είναι ότι ο πιο βασικός χρηματοδότης του ISIS, όπως γενικά των ισλαμοναζιστών της Συρίας, δηλαδή και της Αλ Νούσρα είναι το ιρανόφιλο αν και σουνιτικό Κατάρ. Αυτό έγινε ο βασικός συνεργάτης της Ρωσίας στον Κόλπο ξεκινώντας από τη συνεννόηση μαζί της σαν ο μεγαλύτερος παραγωγός φυσικού αερίου στον κόσμο. Σύντομα έγινε προπαγανδιστική βάση του ισλαμοφασισμού -με το “Αλ Τζαζίρα”- σε όλο τον μουσουλμανικό κόσμο, αλλά φρόντισε να καλυφθεί πολιτικά από τις ΗΠΑ δίνοντάς της

στρατιωτικές βάσεις. Τον φιλο-ιρακικό αλλά και φιλο-ISIS ρόλο του Κατάρ τον έχει καταγγείλει η Σαουδική Αραβία και τα σύμμαχα με αυτήν Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα που γι’ αυτόν κυρίως το λόγο έχουν αποσύρει τους πρεσβευτές τους από το Κατάρ. Επίσης ανοιχτά κατήγγειλε πρόσφατα το Κατάρ σαν το βασικό οικονομικό ενισχυτή προμηθευτή των όπλων του ISIS, ο γερμανός υπουργός ανάπτυξης Γκερντ Μίλλερ, κάνοντας μια καταγγελία που ο εκπρόσωπος της Μέρκελ έσπευσε να ανακοινώσει ότι δεν αποτελεί θέση της γερμανικής κυβέρνησης. Αλλά για το θέμα υπάρχει μια εκτεταμένη ειδησεογραφία αφού οι οικονομικές εκστρατείες για την ενίσχυση των τζιχαντιστών μέσα στο Κατάρ είναι κάτι που γίνεται ανοιχτά. Ακόμα και οι φιλο-Ομπάμα *Τάμις της Νέας Υόρκης* (2 Σεπτεμβρίου 2014) δεν μπορούν να κρύψουν το γεγονός. Όμως το ότι ο ISIS είναι **κυρίως ένας κατασκευασμένος κίνδυνος για να εξυπηρετήσει μια συσπείρωση εναντίον του** παρά να έχει ένα δικό του έστω τερατώδες επίσημο πολιτικό πρόγραμμα, αποδεικνύεται από την ανοιχτή πολιτική συμπεριφορά του. Επισημαίνουμε χαρακτηριστικά δύο αποκαλυπτικά στοιχεία αυτής της συμπεριφοράς του ISIS: Την μπροστά στην κάμερα κτηνωδία και την καταγγελία της Ρωσίας.

Ας δούμε τι σημαίνει ο τελετουργικός βασιμιστικός και κυρίως μπροστά στις κάμερες, δηλαδή σε διεθνή θέα αποκεφαλισμός αμερικάνων δημοσιογράφων από τον ISIS, καθώς και η επίσης διατυμπανισμένη σφαγή αιχμαλώτων και κυρίως αλλόθρησκων αμάχων, όπως εκείνη των χριστιανών Γιαζίντι. Κανένας στρατός και μάλιστα μικρός στρατός όπως αυτός του ISIS -που κανένας δεν τον εκτιμάει μεγαλύτερο από μερικές δεκάδες χιλιάδες - δεν μπορεί να κερδίσει έναν πόλεμο εναντίον των μεγάλων διεθνών εχθρών του αν δεν κερδίσει κάποια διεθνή ή έστω περιφερειακή υποστήριξη της κοινής γνώμης. Τέτοιες κτηνωδίες οι γνήσιοι φασιστικοί στρατοί, που θέλουν κατοχή και **διατήρηση** εδαφών τις κρύβουν ακόμα και από τις μάζες τους, δεν τις διατυμπανίζουν. Όταν το κάνουν είναι μόνο για να τρομοκρατήσουν τους άμεσους τοπικούς εχθρούς τους ώστε αυτοί να υποταχτούν, όχι για να εξοργίσουν την υδρόγειο και ειδικά τις υπερεπεμβατικές και πανίσχυρες στρατιωτικά ΗΠΑ. Τέτοιες προβοκάτσιες μπορούν να δώσουν πολιτικά οφέλη μόνο σε συμμορίες σαν την Αλ Κάιντα, οι οποίες δουλεύουν παράνομα κάτω από εχθρικές τους κρατικές εξουσίες όχι σε κράτη ή σε υποψήφια κράτη σαν το εμπράτο του ISIS. Τα πιο βασικά αμερικάνικα ΜΜΕ παραδέχονται ότι μόνο από την ώρα που ο ISIS αποκεφάλισε τους δύο αμερικανούς, δημιουργήθηκε ρεύμα υπέρ της αμερικάνικης επέμβασης στο Ιράκ και μόνο έτσι ο Ομπάμα μπόρεσε να αλλάξει τη δέσμευση που τον έφερε στην εξουσία, ότι δηλαδή δεν θα επιστρέψει με στρατό σε αυτήν την περιοχή, και ιδίως την εκτίμηση του στις αρχές του χρόνου ότι ο ISIS μοιάζει με μια πολύ παρακατιανή ομάδα μπάσκετ (NYT,

21/9/2014). Αυτά κατά πάσα πιθανότητα τα έλεγε τότε για να προλάβει να δυναμώσει το έκτρωμα. Όμως πράγματι σήμερα αρκετοί αμερικάνοι στρατιωτικοί ειδικοί αμφισβάλουν για το πως είναι δυνατό πραγματικά ο σουνιτικός ISIS να αποτελεί πραγματικό στρατιωτικό κίνδυνο ακόμα και για μόνο το Ιράκ, όταν οι σουνίτες του Ιράκ, ακόμα και αν πάνε σύσσωμοι με τον ISIS, έχουν μόνο το 30% του πληθυσμού απέναντι στο 60% των σιιτών (που θα υποστηρίζονται από τα 80 εκατομμύρια των σιιτών του Ιράν) και απέναντι στο 20% των Κούρδων του Ιράκ. Στην ίδια κατεύθυνση της καθαρής προβοκάτσιας σε βάρος του ISIS ήταν και οι εκτελέσεις των χριστιανών αμάχων Γιαζίντι που συσπείρωσαν πιο εύκολα και τα ευρωπαϊκά κράτη πίσω από τις ΗΠΑ, δηλαδή έδωσαν λαβή στους διάφορους ρωσόφιλους τύπου Ολάντ, Μέρκελ, Ρέτζι και Σία να τρέξουν πίσω από τον Ομπάμα σε πόλεμο ενάντια στον ISIS πουλώντας την Ουκρανία στο αληθινό τέρας που είναι η νεοναζιστική πούτινική Ρωσία. Αν σκεφτεί κανείς ότι οι Ουκρανοί στρατιώτες προτιμούν να αυτοκτονήσουν παρά να πέσουν στα χέρια των Τσετσένων βασανιστών που ακολουθούν τα ρώσικα στρατεύματα μπορεί να καταλάβει πόσο εγκληματική είναι η δυτική γραμμή “όλοι ενάντια στον φρικαλέο ISIS”.

Αλλά και αν κάποιος ως τα τώρα δεν έχει δει κάτι το παράδοξο στον πόλεμο του ISIS δεν έχει παρά να σκεφτεί ποια λογική έχει η απειλή που αυτός διατυπώνει ενάντια στον Πούτιν (!), και τον Πούτιν, την ώρα ακριβώς που του επιτίθεται η αμερικάνικη αεροπορία και όλη η Ευρώπη. Σε ένα βίντεο της 31 Αυγούστου που ανέβηκε στο youtube ο ISIS διακηρύσσει ότι θα “εκθρονώσει” τον Πούτιν εξ αιτίας της υποστήριξης που δίνει στον Άσαντ και απειλεί τη Ρωσία ότι θα εξαπολύσει τρομοκρατικές επιθέσεις στο ρώσικο έδαφος για να απελευθερώσει την Τσετσενία. Ποιος λογικός πολιτικός οργανισμός θα έλεγε στον Πούτιν ότι “τα αεροπλάνα που στέλνεις στον Άσαντ θα τα στείλουμε σε σένα” (*Monde*, 4/9/2014) την ώρα που τον βομβαρδίζει η αμερικάνικη αεροπορία και του επιτίθενται τρεις στρατοί στο έδαφος (Ιράν, Ιράκ, Κούρδοι) και την ώρα που ο Πούτιν υποτίθεται έχει κύριο εχθρό τις ΗΠΑ στο ουκρανικό, δηλαδή τον ίδιο εχθρό με εκείνον του ISIS πράγμα που σημαίνει αντικειμενική συμμαχία ISIS-Ρωσίας. Και όλα αυτά για μια παγωμένη σύγκρουση σαν αυτή της Τσετσενίας; Αυτή η δήλωση έχει μόνο ένα στόχο: Να πείσει τη Δύση, ιδιαίτερα το λαό των ΗΠΑ που έχει το φοβικό σύνδρομο της τζιχαντιστικής αεροπορικής επίθεσης της 11 του Σεπτεμβρίου, ότι είναι οι ΗΠΑ και η Ρωσία που έχουν τον ίδιο κύριο εχθρό, δηλαδή το φαντασμαγορικό συμμοριτο-Τζιχαντ, οπότε πρέπει να τα βρουν σε βάρος της Τσετσενίας. Αν αυτό δεν είναι τουλάχιστον αντικειμενικός αντιπερισπασμός στο κεντρικό παγκόσμιο στρατιωτικο-πολιτικό μέτωπο που είναι αυτό της επίθεσης της ρώ-

συνέχεια στη σελ. 15

Αναδημοσίευση από το Προσάρτημα του σ. Η. Ζαφειρόπουλου στην “Ιστορία της Χερσονήσου του Μοριά” του Ι.Φ. Φαλμεράιερ

Η έκδοση του δεύτερου τόμου της “Ιστορίας της Χερσονήσου του Μοριά” του Ι. Φ. Φαλμεράιερ από τη “Μεγάλη Πορεία”, έχει προκαλέσει μεγάλο ενδιαφέρον στους δύο μήνες που έχουν περάσει όπως διαπιστώνουμε από την κυκλοφορία του βιβλίου στα βιβλιοπωλεία που διακινείται. Αποδεικνύεται πόσο χρήσιμο και διαφωτιστικό είναι αυτό το βιβλίο για την κατανόηση και της ιστορικής πορείας του νεοελληνικού έθνους αλλά και της σημερινής πραγματικότητας.

Όπως αναφέραμε στο σύντομο σημείωμα της παρουσίασης του βιβλίου, δημοσιεύουμε σε αυτό ένα προσάρτημα του εκδότη, που έχει γράψει ο σ. γραμματέας της ΚΕ της ΟΑΚΚΕ Ηλίας Ζαφειρόπουλος. Το πρώτο μέρος του προσαρτήματος αναφέρεται στη μεγάλη ομοιότητα της εποχής

στην οποία αναφέρεται ο Φαλμεράιερ στην πολύ σπουδαία, ουσιαστικά πολιτική εισαγωγή του με τη σημερινή, ενώ το δεύτερο και μεγαλύτερο μέρος του προσαρτήματος επιχειρεί να δώσει μία απάντηση στο αν η βαρειά αρνητική κατάσταση που περιγράφει ο Ι.Φ. Φαλμεράιερ για το ελληνικό έθνος της εποχής του έχει αλλάξει σε σχέση με τότε, τι είναι αυτό το καταστροφικό που ακόμα μας δένει με αυτό το παρελθόν και το αν και πώς μπορούμε να βγούμε με μια μεγάλη, μια επαναστατική αλλαγή από τα σημερινά εθνικά αδιέξοδα

Το δεύτερο μέρος του προσαρτήματος, που προσπαθεί να απαντήσει αυτά τα ερωτήματα, το δημοσιεύουμε παρακάτω.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ του Ιάκωβου Φίλιππου Φαλμεράιερ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Ο Μοριάς, ρημαγμένος από εσωτερικούς πολέμους μεταξύ των Φράγκων και των Βυζαντινών και πλημμυρισμένος από αλβανούς εποίκους, καταλαμβάνεται τελικά από τους Τούρκους. 1250-1500 μ.Χ.

Μετάφραση-Πραγματολογικά:
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΣΟΦΤΖΟΓΛΟΥ

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Διαβάζοντας τον Φαλμεράιερ την εποχή των νέων τσάρων,
Από τον Ηλία Γ. Ζαφειρόπουλο

ΤΟΥ Η. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το μεγάλο πολιτικό ερώτημα που αντικειμενικά βάζει ο Φ.: Γιατί δεν έχουμε ακόμη πραγματικά “εισέλθει στην κοινότητα των ευρωπαϊκών κρατών;”

Το ερώτημα ωστόσο είναι: τι συμβαίνει και δύο περίπου αιώνες μετά τις τρομερές αυτές διαπιστώσεις δεν έχουμε ζητήσει μια τέτοια εθνική εξουσία; Και γιατί είμαστε ακόμα δεμένοι τόσο πολύ με την αυταρχική και διεφθαρμένη Ρωσία; Σημειώνει μάλιστα ότι σαν λαός δεν έχουμε προοδεύσει ρούπι από τα χρόνια του Φ.;

Αν αυτό το ερώτημα δεν απαντηθεί, θα υπάρξουν πολλοί προοδευτικοί αναγνώστες από αυτούς που δεν πιστεύουν στο καθεστωτικό μάθημα ότι για την εθνική τραγωδία μάς φταίει η Ευρώπη, οι οποίοι ίσως επιβεβαιωθούν και μέσα από τούτο το έργο ότι τελικά υπάρχει κάτι αρνητικό, βαθύ και αναλλοίωτο μέσα στον ίδιο τον ελληνικό λαό, που τον καταδικάζει να μένει μακριά από την πρόοδο ή να την κλωτσάει όσοι αιώνες και αν περάσουν. Ήδη μια τέτοια αντίληψη τη συμερίζονται κάποιοι φιλοευρωπαίοι φιλελεύθεροι διανο-

ούμενοι, που ζητάνε από το ελληνικό πολιτικό προσωπικό, και κυρίως από τον ίδιο τον ελληνικό λαό, να αλλάξει τώρα γενική κουλτούρα και από Ανατολίτες να γίνουν Ευρωπαίοι. Μια τέτοια αντίληψη, ανεξάρτητα από τις προθέσεις της, πρακτικά αδυνατεί την πάλη αυτού του λαού να αλλάξει την τωρινή πολιτική του κατάσταση, εφόσον υποτίθεται τον δεσμεύει η μακρόχρονα διαμορφωμένη γενική του κουλτούρα, ή αλλιώς το επίπεδο του πολιτισμού του. Γιατί είναι γνωστό ότι τα βήματα εξέλιξης του πολιτισμού είναι πολύ πιο αργά από εκείνα της πολιτικής εξέλιξης και, αν πρέπει πρώτα να αλλάξουμε νοοτροπίες αιώνων και μετά να απελευθερωθούμε πολιτικά, τότε θα χρειάζομασταν τουλάχιστον πολλές δεκαετίες καταστροφής και υποδούλωσης, πριν μπορούμε να αντισταθούμε αποτελεσματικά στους τωρινούς κύριους εχθρούς μας.

Ακόμα χειρότερα, υπάρχει ο κίνδυνος στις παραπάνω τρομακτικά διορατικές διαπιστώσεις του Φ. να βρουν οι χειρότεροι αντιδραστικοί μια σειρά επιχειρήματα, για να επιδοκιμάσουν τις υπερσυντηρητικές, εθνοθησκευτικού ρατσιστικού τύπου θεωρίες τύπου Χάντιγκτον, ότι το θρησκευτικό υπόβαθρο διαμορφώνει σήμερα τον πολιτιστικό, οπότε και τον πολιτικό χαρακτήρα κάθε λαού, οπότε προσδιορίζει και τη θέση του στα διεθνή πολιτικά στρατόπεδα. Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, που την ασπάζονται ουσιαστικά και οι ρώσοι νεοσαρικοί γεωπολιτικοί τύπου Ντούγκιν, η πολιτιστικά ορθόδοξη Ελλάδα είναι προορισμένη να βρεθεί πολιτικά στο στρατόπεδο της επίσης ορθόδοξης Ρωσίας και να αντιπαρατεθεί στην άθρη ή καθολική ή προτεσταντική Δύση. Δηλαδή οι ίδιοι οι οπαδοί της ρώσικης “λύσης” για την

Ελλάδα θα μπορούν να πουν σε όσους δημοκράτες αντιδρούν σε μια τέτοια μοίρα ότι, είτε θέλουν είτε δε θέλουν, η Ελλάδα δεν μπορεί παρά να είναι με τη Ρωσία, γιατί αυτό τάχα επιτάσσει και ο κοινός ορθόδοξός τους πολιτισμός. Δηλαδή μπορεί να χρησιμοποιήσουν τον Φαλμεράιερ ενάντια στον Φαλμεράιερ.

Είναι αλήθεια ότι το αργό, σχετικά πιο ήρεμο ποτάμι των πολιτιστικών αλλαγών κυλάει για πολύ καιρό αργά στο βάθος μιας κοινωνίας, ακόμα και όταν φουσκώνουν τα ορμητικά ρεύματα των μεγάλων πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών αλλαγών. Τα ρεύματα αυτά έχουν να κάνουν με τις όλο και πιο έντονες, τις επαναστατικές αλλαγές που φέρνει η ιλιγγιώδης ανάπτυξη των κοινωνικών παραγωγικών δυνάμεων, ιδιαίτερα η ανάπτυξη της επικοινωνίας. Όσο αυτές οι δυνάμεις σπάνε τα εθνικά σύνορα, οπότε οι αντιφάσεις του παγκόσμιου καπιταλισμού γίνονται πιο οξείες, τόσο ξεσπάνε όλο και πιο καταστροφικές οι οικονομικές κρίσεις και οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, που με τη σειρά τους φέρνουν τις πιο βαθιές κοινωνικές και πολιτικές επαναστάσεις, οι οποίες συνεπάρνουν όχι απλά κάθε χώρα ξεχωριστά, αλλά όλο τον πλανήτη. Αυτά τα όλο και πιο βίαια, φουρτουνιασμένα διεθνή ρεύματα της οι-

κονομίας και της πολιτικής δεν αφήνουν ανεπηρέαστο κανένα επιμέρους εθνικό πολιτιστικό ρεύμα που έχει κληροδοτήσει σε κάθε λαό το παρελθόν. Το ξεσηκώνουν όπως ο χειμάρρος ανασκάπτει το βυθό αλλάζοντας κάθε τόσο ακόμη και την κοίτη του. Και τελικά αφήνουν πελώριες θετικές αλλαγές στο αργό πολιτιστικό ρεύμα βάθους και προσδιορίζουν την ανάπτυξη και την ποιότητά του.

Τα παραδείγματα της παραπάνω κίνησης είναι άφθονα. Κάποιοι κεντροαφρικανικοί λαοί βγήκαν πριν από 500 χρόνια από τη βαρβαρότητα, αλλά σήμερα κάνουν πολιτιστικά άλματα που η δυτική Ευρώπη χρειάστηκε να τα κάνει στη διάρκεια 4000 χρόνων. Η νότια Ευρώπη βγήκε από τη βαρβαρότητα 3-4 χιλιάδες πριν, μπήκε στη δουλοκτησία πριν από 2500 χρόνια και την αποτίναξε οριστικά πριν από 1400 χρόνια (στο βυζαντινό ανατολικό της κομμάτι). Μετά μπήκε στη φεουδαρχία με πρωτοπόρο τον κάποτε βάρβαρο ευρωπαϊκό Βορρά, όπου έμεινε μέχρι τον 17ο-19ο αιώνα. Πρώτος επίσης μπήκε ο ευρωπαϊκός Βορράς και στον αστικό πολιτισμό, όπου και συνεχίζει να βρίσκεται τα 300 τελευταία χρόνια παρά τα δύο μεγάλα κύματα προλεταριακών επαναστάσεων στον Α΄ και Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, που οδήγησαν στις δύο σοσιαλιστικές εξουσίες στην περιφέρεια, στη Ρωσία και την Κίνα. Αλλά σε όλο αυτό το διάστημα δεν υπάρχει πολιτιστική καθυστέρηση φεουδαρχικού, ακόμη και δουλοκτητικού τύπου, ακόμη και βαρβαρότητας, που να μην έχει ξεμείνει κάπου χωμένη σε κάποια σημεία του πλανήτη και που να μην μπορεί ο κάθε ιμπεριαλισμός να την ξεθάψει. Αυτό συμβαίνει με τις αντιδραστικές πολιτικές και οικονομικές αλλαγές, δηλαδή με τις επαναστάσεις. Αυτές πάνε προς τα πίσω το πολιτιστικό ρεύμα από πολλές πλευρές, αν και πάντα προσωρινά και μόνο σε ορισμένα μέρη. Αυτήν την προσωρινή οπισθοδρόμηση την πετυχαίνουν οι αντιδραστικές πολιτικές και κοινωνικές εξουσίες χρησιμοποιώντας τα πιο καθυστερημένα, τα πιο αντιδραστικά στοιχεία της πολιτιστικής παράδοσης ενός λαού και, τελικά, του χαρακτήρα και της ψυχοσύνθεσής του. Άλλωστε αυτή η ανάσχυση δεν είναι δύσκολη, καθώς είναι και ο ίδιος ο ιμπεριαλισμός, δηλαδή ο υπεραντιπυγμένος καπιταλισμός, που από τη φύση του σαπίζει, και όσο σαπίζει επιστρέφει από πολλές πλευρές στη βαρβαρότητα, ακόμα και στην αγριότητα, και μάλιστα με έναν τρόπο ανυπόφορο.

Έτσι και στην Ελλάδα δεν έπαψαν ποτέ εντελώς να κυλούν μέσα στο βαθύ και αργό πολιτιστικό ποτάμι και τα ρεύματα από το βυζαντινό, χριστιανορθόδοξο στη μορφή του παρελθόν, αν και καθόλου με την ίδια ένταση και τον ίδιο όγκο όπως κυλούσαν την εποχή του Φαλμεράιερ. Αλλιώς δε θα μπορούσε να εξηγηθεί γιατί η Ελλάδα έφυγε από την τσαρική πολιτική επιρροή και μπήκε κάτω από αγγλική επικυριαρχία μετά τον Κριμαϊκό πόλεμο στα 1856, γιατί διασπάστηκε ανάμεσα στην αγγλική και στη γερμανική επιρροή μέχρι τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο, γιατί στο Μεσοπόλεμο σημείωσε την πιο δραστήρια βιομηχανοποίηση και τον πιο έντονο εκδυτικισμό στη λογοτεχνία και στην τέχνη και, κυρίως, γιατί ενάντια στη χιτλερική Κατοχή και μετά απ’ αυτήν βγήκε από μέσα της, και μάλιστα βγήκε τόσο ισχυρό μέσα στο έθνος, και το ρεύμα υπέρ του

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 7

σοσιαλισμού, δηλαδή ο πιο προωθημένος διαφωτισμός και δημοκρατισμός.

Επίσης, αν είναι η βυζαντινή χριστιανορθόδοξη πολιτιστική παράδοση που μας καθορίζει και πολιτικά-κοινωνικά και “ή εστία ζωής του ελληνικού λαού αισθητοποιήθηκε στις πόλεις Ιστανμπούλ και Μόσχα”, τότε πώς γίνεται το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, δηλαδή ο πιο αντιπροσωπευτικός θρησκευτικός κληρονόμος της βυζαντινής Ορθοδοξίας, να βλέπει σήμερα σαν αντίπαλο τη Μόσχα και σύμμαχο τη Δύση, πράγμα που σε σημαντικό βαθμό δεν αφήνει την ελληνική Εκκλησία να υποταχτεί απόλυτα στη ρωσόδουλη πολιτική γραμμή της ηγεσίας της; Ασφαλώς οι ρωσόφιλοι έχουν σ’ αυτό την απάντησή τους, και συγκεκριμένα ότι το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης είναι ένα φάντασμα του παλιού του εαυτού, που, λόγω αδυναμίας, υποτάχθηκε στην Τουρκία ή, ακόμα περισσότερο, στους έλληνες εμποροτραπεζίτες και εφοπλιστές ή στην ελληνική Διασπορά της Δύσης κτλ. κτλ. Όμως έτσι το ερώτημα μετατοπίζεται στο γιατί αυτοί οι τελευταίοι δε δέχονται να υποταχθούν στη Μόσχα, αλλά μένουν στραμμένοι κυρίως προς τη Δύση.

Νομίζουμε ότι τα φαινόμενα που με τόση διεισδυτικότητα έβλεπε ο Φ. στα 1830 και τα απέδιδε σχεδόν αποκλειστικά στον ανατολικορθόδοξο βυζαντινό χαρακτήρα του λαού και στην κοινή βυζαντινή και ρώσικη “εστία των αισθήσεων του” πρέπει να αποδοθούν σ’ έναν εξίσου μεγάλο, ίσως και μεγαλύτερο, βαθμό στην άμεση ρώσικη τσαρική πολιτική επέμβαση. Νομίζουμε δηλαδή ότι εκείνο που παρατηρεί ο Φ. στον πρόλογο σαν αντιδυτικό πολιτιστικό πνεύμα και σαν αχαριστία των απελευθερωμένων Ελλήνων από τη δυτική Ευρώπη οφείλεται σε πολύ μεγάλο βαθμό και στην πολύ μακρόχρονη πολιτική δουλειά που είχαν κάνει στο εσωτερικό της προεπαναστατικής Ελλάδας οι ρωσόφιλοι και πριν και, κυρίως, μετά το ’21. Η εκτεταμένη αντιπαιδεία, για παράδειγμα, στη Βαυαρική Αυτοκρατορία, πέρα από το ότι αυτή ήταν μια απολυταρχική εξουσία που επιβαλλόταν από τα έξω στον ελληνικό λαό, ήταν αποτέλεσμα όχι τόσο των δικών της δυτικού τύπου διοικητικών πράξεων, όσο κυρίως της δράσης του ρώσικου κόμματος, που χτύπησε με μανία ό, τι ήταν προοδευτικό στην πολιτική της οθωμανικής Αυλής, όπως π.χ. η κήρυξη του αυτοκέφαλου της ελληνικής Εκκλησίας με πρωτοβουλία του φωτισμένου βαυαρού μεταρρυθμιστή Μάουερ, ώστε αυτή να ξεκοπεί από τις ολέθριες τότε επεμβάσεις του πατριαρχείου της Κων/ης ή το κυνήγι από τον ίδιο των πελοποννησιακών συμμοριών του ρώσικου κόμματος. Αλλά τότε τον γενικό, αντιδραστικό και αντιλαϊκό χαρακτήρα της πολιτικής της Αυλής του Όθωνα τον έδινε ο διορισμένος από τη βαυαρική αρχή ως αντιβασιλέας ρωσόφιλος Άρμανσπεργκ, τον οποίο μέσω των άγγλων πρεσβευτών Λάιονς και Ντύνκινς σθεναρά στήριζε ο επίσης ρωσόφιλος υπουργός Εξωτερικών της Αγγλίας και μετέπειτα πρωθυπουργός Πάλμερστον. Είναι κάτω από τις μηχανορραφίες αυτής της ηγεσίας που ο Μάουερ υποχρεώθηκε να φύγει από την Ελλάδα.

Κατά τη γνώμη μας δηλαδή η έντονη ομοιότητα της αντιευρωπαϊκής γραμμής του 1830 με τη σημερινή πρέπει να αποδοθεί στα ίδια, και μάλιστα στα πολύ πιο ανεπτυγμένα πολιτικά τερτίπια και στις βαθιές θέσεις που έχει καταχτήσει και στο πολιτικό και στο ιδεολογικό επίπεδο η ρώσικη νεοσαρική πολιτική. Αυτή σήμερα, σε σχέση με τότε, είναι επιστημονικά, δηλαδή ιμπεριαλιστικά, ανεπτυγμένη και τελειοποιημένη. Οι ίδιες δηλαδή και πολύ χειρότερες ρώσικες επεμβάσεις και μηχανορραφίες γίνονται σήμερα που η Ευρώπη δανείζει τα λεφτά της στην Ελλάδα, τα οποία η πρώτη θα τα χάνει όλο και περισσότερο σε αλληπάλληλα κουρέματα-χρεωκοπίες, ενώ την οικονομική και κυρίως την πολιτική λεία και στην Ελλάδα και στην ΕΕ θα την αποκομίζει η Ρωσία (και σε ένα βαθμό η σύμμαχος της Κίνα). Η ΕΕ προορίζεται να είναι ο κατασκευασμένος από τους ρωσόφιλους εχθρός τον οποίο θα χτυπάει και θα μισεί ο λαός, γιατί αυτή υπογράφει σήμερα την καταστροφή, όπως τότε η Βαυαρική Αυτοκρατορία.

Νομίζουμε πως η εξήγηση των τόσο χτυπητών αρνητικών συνταυτίσεων της Ελλάδας της εποχής του Φ. με τη σημερινή δε βρίσκεται μόνο, ούτε βρίσκεται τόσο, σε κάποιο πάντα υπαρκτό βυζαντινο-ορθόδοξο χριστιανικό πολιτιστικό υπόβαθρο του ελληνικού έθνους γενικά, αλλά στον ειδικό, ιστορικά διαμορφωμένο χαρακτήρα της ελληνικής άρχουσας τάξης, ο οποίος της επιβάλλει να σέρνεται από τις πιο αντιδραστικές σε κάθε περίοδο μεγάλες δυνάμεις, ιδίως να σέρνεται πίσω από τη μεγαλοδουλοκρατία, όταν αυτή είναι ισχυρή σε διεθνές επίπεδο. Αυτή αντλεί επίσης από την ίδια ορθόδοξη και επηρεασμένη από το Βυζάντιο πολιτιστική πηγή, αλλά την οργανώνει υπέρ της.

Όταν σήμερα μιλάμε για ελληνική άρχουσα τάξη, εννοούμε κυρίως την αστική τάξη. Όμως προτιμούμε τον όρο “άρχουσα τάξη” γενικά, εννοώντας την πολιτικοϊδεολογικά άρχουσα τάξη, γιατί στην Ελλάδα έχουν την πολιτική ηγεμονία σε κάθε περίοδο οι ισχυρότερες ξένες μεγάλες δυνάμεις και αυτές, κατά κύριο λόγο, ορίζουν το ηγετικό κρατικό πολιτικό προσωπικό. Και το ορίζουν μέσω κάθε λογής -από την άποψη της ταξικής προέλευσης- εγκαθέρων, δηλαδή από κλέφτες και λη-

στές παλιότερα ως φιλόδοξους μικροαστούς και τυχοδιώκτες σήμερα. Αυτό το τελευταίο είδος περλαμβάνει και τους κρατικούς, δηλαδή τους πολιτικά δημιουργημένους μεγαλοαστούς, και από κοντά τους κρατικούς ψευδοδιανοούμενους, τους κληρονομικούς πολιτικούς, τους εγκαθетуους ηγέτες της κρατικής γραφειοκρατίας κτλ. Αυτοί όλοι αποτελούν μια κοινωνικά εύπλαστη, διαρκώς ανανεούμενη σε ατομικό επίπεδο και ταξικά σύνθετη άρχουσα τάξη. Τα μέλη αυτής της άρχουσας τάξης μπορούν να γίνουν κάπως σταθερά μέλη της αστικής τάξης, αλλά μπορεί και να χρησιμοποιηθούν και να αναδειχθούν αυθαίρετα από το πουθενά για μια περίοδο και μετά εξίσου αυθαίρετα να πεταχτούν στο τίποτα. Στην ουσία όλοι αυτοί γίνονται μέλη της αστικής τάξης από πολιτική άποψη, δηλαδή γίνονται αστική τάξη μέσα από την πολιτική λειτουργία που τους αναθέτει ο κάθε φορά ξένος ισχυρός παράγοντας. Αυτό δεν πρέπει να συγχέεται με το ότι γενικά στη σύγχρονη αστική κοινωνία οι ιδιοκτήτες του κεφαλαίου, οι οικονομικοί μάντζερ και το πολιτικό κρατικό προσωπικό είναι συνήθως διαφορετικά πρόσωπα. Είναι μεν διαφορετικά πρόσωπα, αλλά σκέφτονται και δρουν, ιδιαίτερα το κρατικό πολιτικό προσωπικό, σύμφωνα με τις γενικότερες ανάγκες της παραγωγής και της αναπαραγωγής του κεφαλαίου, ιδιαίτερα του μονοπωλιακού κεφαλαίου της δικιάς τους χώρας. Όταν μιλάμε όμως για ελληνική άρχουσα τάξη, πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας συμμορίες που αναζητούν νέες διεθνείς προστασίες και πασχίζουν ασταμάτητα για αλλαγή εσωτερικών πολιτικών συχτησιμών με ένα βασικό στόχο: τη νομή μιας κρατικής εξουσίας ξένης προς το λαό και την ίδια τη χώρα. Αυτή η άρχουσα τάξη αποκτά πολιτικοϊδεολογική συνοχή όχι μόνο υπηρετώντας τη μια ή την άλλη ομάδα ιμπεριαλιστών, αλλά διατηρεί και μια ιστορική εσωτερική συνοχή, καθώς, όποιο διεθνές αφεντικό και να έχει, ενσωματώνει μέσα της και καλοδιατηρεί λειτουργικά τα πιο αντιδραστικά χαρακτηριστικά του βυζαντινού χριστιανορθόδοξου πολιτιστικού υπόβαθρου συν τα πιο πρόσφατα διαμορφωμένα, μετά την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους. Αντίστροφα, κάθε τμήμα της αστικής τάξης, ιδιαίτερα της εμποροβιομηχανικής, συνήθως δεν έχει πραγματική πολιτική εξουσία μέσα στο ελληνικό αστικό κράτος, πέρα απ’ όση του δίνει ο κάθε φορά ξένος προστάτης.

Αυτά τα χαρακτηριστικά της ελληνικής άρχουσας τάξης προκύπτουν από μια αρνητική ιστορική ιδιομορφία που εβέτιναι με μορφαίο και καθοριστικό τρόπο τα αρνητικά του βυζαντινού πολιτιστικού υπόβαθρου. Πρόκειται για το ότι το νεοελληνικό εθνικό κράτος γεννήθηκε με μαμή τον τσαρισμό, δηλαδή τη ρώσικη υπερσυγκεντρωτική, αυταρχική και διεφθαρμένη φεουδαρχία, οπότε με ταξικό ηγεμόνα τα επιλεγμένα από εκείνη ταξικά πιο αντιδραστικά, πολιτικά και ιδεολογικά στοιχεία. Δηλαδή αυτό το κράτος δεν υπήρξε κληρονόμος ούτε του καταπιεστικού, αυταρχικού αλλά έντιμου γραφειοκρατικού κράτους της δυτικής απολυταρχίας, ούτε ποτέ συγκλονίστηκε και ανανεώθηκε από μια νικηφόρα αστική δημοκρατική ή εθνικοανεξαρτησιακή επανάσταση, όπως έγινε αλλού στην Ευρώπη.

Αυτή η ιδιομορφία κάνει το ελληνικό έθνος να διαπερνιέται από μια μόνιμη βαθιά ταξική αντίθεση ανάμεσα στην κάθε φορά πολιτικά άρχουσα τάξη του, που κατέχει ως λάφυρο ένα κράτος γενικά εχθρικό στο λαό, και σ’ ένα λαό (στον οποίο πρέπει να περιλαμβάνουμε και τα πιο προοδευτικά, όταν υπάρχουν, δημοκρατικά στοιχεία της αστικής τάξης), ο οποίος, κόντρα ακριβώς στην άρχουσα τάξη του και το κράτος της και εκτροπωμένους στα βαθύτερα συμφέροντα του έθνους, ξεσπάει κάθε τόσο σε μεγάλα αστικοδημοκρατικά επαναστατικά κινήματα ακριβώς επειδή η άρχουσα τάξη τον προδίδει και κοινωνικά και εθνικά. Το αποτέλεσμα αυτών των πολύ μακρόχρονων ταξικών αγώνων είναι ότι ο ελληνικός λαός και γενικά το υπόλοιπο έθνος μας έχουν δραματικά προχωρήσει στους σύγχρονους δρόμους εξέλιξης, ενώ η άρχουσα τάξη, στραβογεννημένη, κακομεγαλωμένη και γι’ αυτό ηθικά άθλια, μέσα στο όλο και πιο άθλιο κράτος της προσκολλάται κάθε φορά σε όποια ξένη μεγάλη δύναμη εκτιμά ότι μπορεί να υπερισχύσει μέσα από κάθε ενδοϊμπεριαλιστική αντιπαράθεση, ακόμα και μέσα από έναν παγκόσμιο πόλεμο, και την ακολουθεί δουλικά, για να λύσει και τα εξωτερικά, τα λεγόμενα “εθνικά”, και τα εσωτερικά-ταξικά της προβλήματα.

Με τα παραπάνω εννοούμε ότι η ταύτιση, η τόσο συγκλονιστική, του ελληνικού αντιδυτικισμού και φιλορωσισμού στην Ελλάδα της εποχής του Φαλμεράιερ με το σημερινό αντιδυτικισμό και φιλορωσισμό είναι πολύ περισσότερο πολιτικό προϊόν της κοινής και τότε και σήμερα ρώσικης ανάμιξης στα ελληνικά πράγματα μέσω της νεοελληνικής άρχουσας τάξης παρά προϊόν κοινού πανεθνικού χριστιανορθόδοξου, βυζαντινού τύπου πολιτιστικού υπόβαθρου. Η τσαρική ή η νεοσαρική, δηλαδή η εκάστοτε αντιδραστική Ρωσία γίνεται απλά πιο εύκολα πολιτικά κυρίαρχη στην Ελλάδα από κάθε άλλη ξένη δύναμη, γιατί κανείς δεν μπορεί όσο η πρώτη να ανασύρει και, κυρίως, να οργανώνει με τους πράκτορές της το βυζαντινό πολιτιστικό υπόβαθρο, που διατηρείται πάντα αρκετά ακμαίο μέσα στα πιο αντιδραστικά και συνήθως ηγεμονικά τμήματα της άρχουσας τάξης. Ασφαλώς αυτά τα στοιχεία δε λείπουν και από το λαό, όμως νομίζουμε ότι σ’ αυτόν ζουν ή και επανέρχονται περισσότερο από αντανάκλαση, δη-

λαδή μέσα από την οπωσδήποτε βαθιά ιδεολογική, αλλά και πρακτική επίδραση που έχει η κάθε πολιτικοϊδεολογικά κυρίαρχη άρχουσα τάξη στον κάθε λαό.

Το ερώτημα είναι: ποιο είναι αυτό το υπόβαθρο; Τι είναι αυτό το αρνητικό, το πολιτιστικά καθυστερημένο που υπάρχει μέσα στο νεοελληνικό έθνος, κυρίως στην άρχουσα τάξη του, και μπορεί κάθε τόσο, αν και όλο και πιο αδυνατισμένο, να ανασύρει από την εκάστοτε πολιτική αντίδραση και να δηλητηριάζει και τις μάξες; Τι είναι αυτό που μπορούσαν να ανασύρουν οι παλιοί τσάροι από το 1770 ως το 1856 και οι σοσιαλιμπεριαλιστές νέοι τσάροι από το 1960 και μετά; Τελικά, τι είναι αυτό που μπορεί να μας κάνει στην αυγή του νεοελληνικού έθνους θύματα του τσάρου φεουδάρχη, κέντρου της ευρωπαϊκής αντίδρασης, και σήμερα, στα γεράματα της ελληνικής αστικής κοινωνίας, θύματα του νέου τσάρου χιλιετρικού τύπου ιμπεριαλιστή; Τι είναι αυτό που έκανε τους ηγέτες του 1821, που πάντως είχαν κάποια προσωπική γενναιότητα και αξία, ζήτουλες και μπαταχτσήδες της Ευρώπης του 19ου αιώνα και που κάνει τώρα, στον 21ο αιώνα, τους αφάνταστα φτηνούς πολιτικούς ηγέτες διεθνείς μπαταχτσήδες, δηλαδή μπαταχτσήδες μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας και εντελώς θρασύδειλους και άθλιους ψεύτες;

Και το να θέσουμε μόνο αυτό το ερώτημα σημαίνει ότι μπορούμε να υψωθούμε πάνω από την όποια αδυναμία και να τη θεραπεύσουμε. Αυτό μπορούμε να το καταφέρουμε πρακτικά επιτιθέμενοι όχι τόσο απευθείας στην ίδια την αδυναμία, όσο στον εκάστοτε εξωτερικό εχθρό που την ανασύρει και την καλλιεργεί διαρκώς για να εξαρτά και να υποδουλώνει το λαό. Γενικά μόνο πολεμώντας έναν εχθρό που ελέγχει εξωτερικώς και στέκεται απέναντί μας μπορούμε να χτυπήσουμε τις εσωτερικές μας αδυναμίες που αυτός χρησιμοποιεί για να μας συντρίψει. Χωρίς έναν σαφή εξωτερικό εχθρό, η κάθε εσωτερική αδυναμία ξέρι να φωλιάζει μέσα στη γλυκιά παραίτηση της συνήθειας και του φόβου, αλλά και μέσα στον κάθε ατομικό ή και εθνικό ναρκισσισμό, και κάθε πάλη εναντίον της γίνεται ιδιαίτερα επώδυνη για τους λίγους που θα την τολμήσουν, γιατί μένει πάντα ακατανόητη για τον πολύ κόσμο.

Ο Φαλμεράιερ δεν έχει καταγράψει κάπου ξεχωριστά αυτά τα στοιχεία του υποστρώματος, αλλά αυτά αναδύονται άπλετα σε μεγάλο μέρος από την εξιστόρηση των πολιτικών αλλαγών και μεγάλων συγκρούσεων από το 11ο ως τον 17ο αιώνα σ’ αυτόν τον τόμο. Διακρίνει όσο κανείς άλλος έντονη την παρουσία τους στους Νεοέλληνες, τους οποίους ο ίδιος γνώρισε στις πρώτες φάσεις της δημιουργίας του ελληνικού κράτους στα 1830.

Η διαφορά ανάμεσα στη δυτική φεουδαρχία και το βυζαντινό Μεσαίωνα

Αυτό που μας βασανίζει σαν Ελλάδα σε σχέση με τη Δύση, δηλαδή το ιδιαίτερο στην ανατολική ρωμαϊκή αυτοκρατορία σε σχέση με τη δυτική φεουδαρχία, είναι το ότι στην πρώτη δεν τσακίστηκε με ριζικό τρόπο η δουλοκτητική κοινωνία κάτω από τα χτυπήματα των βαρβαρικών ορδών, ώστε από τις στάχτες της να γεννηθεί για μια περίοδο ο ελεύθερος αγρότης και οι πρώτες του κοινότητες και, μετά από και, μέσα από τη σχετική ανάπτυξη της αγροτικής παραγωγής και την αρπαγή και συγκέντρωση της γαιοκτησίας σε όλο και πιο λίγα χέρια, να προκύψει το μικρό φέουδο, οπότε και η νέα πολεμική αριστοκρατία της γης μέσα από έναν μακρόσυρτο πόλεμο των πάντων ενάντια στους πάντες. Αυτή η αργή διαδικασία στη Δύση, που μετέτρεψε με τον αρχικά ελεύθερο αγρότη σε δουλοπάροικο και αργότερα τον τεχνίτη της πόλης σε κάλφα, τουλάχιστον έφτιαξε από την αρχή ένα νέο κεντρικό σύστημα εξουσίας σχετικά “από τα κάτω”, εννοούμε από μια τοπική βάση. Δηλαδή πήγε από το μικροφεουδάρχη ιππότη στο βασιλιά, που στηριζόταν στους ιππότες, και από εκεί στον αυτοκράτορα ή στο βασιλιά της απολυταρχίας. Μέσα από αυτή τη διαδικασία και ο τελευταίος δουλοπάροικος αναγνώριζε από την πείρα της ζωής του στον τοπικό του φεουδάρχη έναν ορατό, κοντινό του από μια άποψη, πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό ηγέτη, δίπλα στον οποίο μπορούσε να πολεμήσει με το ανάλογο θάρρος και την αίσθηση τιμής που αναγνώριζε σ’ εκείνον. Αυτή η διαδικασία έδινε στον πληθυσμό συνολικά μια αίσθηση συλλογικότητας, έστω και αν αυτή επιβαλλόταν τελικά εξωτερικά και καταπιεστικά, οπότε και μια αίσθηση προσωπικής τιμής, ανδρείας κτλ. Αυτή η ιδιότητα ήταν που έδωσε τελικά στους δυτικούς τυχοδιώκτες “πλεονάζοντες” φεουδάρχες σταυροφόρους τη δυνατότητα να νικούν με ελάχιστο στρατό ιπποτών τους Βυζαντινούς. Σύμφωνα με την εξιστόρηση του Φ. σε τούτο τον τόμο, αυτή η ιδιότητα έκανε τον κόμη του Πασσαβά με 300 ιππότες να νικήσει 30.000 Βυζαντινούς στην Πελοπόννησο.

Αντίθετα, στην ανατολική ρωμαϊκή αυτοκρατορία, στο Βυζάντιο, η δουλοκτησία επέζησε πρακτικά για αρκετούς αιώνες, παρά την τυπική νίκη της αντιδουλοκτητικής, τότε επαναστατικής, ιδεολογίας του χριστιανισμού, ιδιαίτερα ως τον 6ο μ.Χ. αιώνα. Έτσι η φεουδαρχία που τελικά κυριάρχησε στην Ανατολή ήταν στη χειρότερη δυνατή εκδοχή της, καθώς φτιάχτηκε εξ αρχής “από τα πάνω”, έχοντας στην κορυφή της έναν αυτοκράτορα κληρονόμο της δουλοκτητικής εποχής,

επίφοβο για τους πάντες, αλλά ταυτόχρονα ξένο προς τους πάντες, χωρίς το κύρος που είχε ο δυτικός ηγεμόνας, ιδιαίτερα στα αρχικά στάδια της φεουδαρχίας. Η βυζαντινή αυτοκρατορική εξουσία έβγαине ασταμάτητα μέσα από τις πιο σκοτεινές ίντριγκες κορυφής μιας απέραντης, διεφθαρμένης γραφειοκρατικής αριστοκρατίας, την οποία οι υπήκοοι ελάχιστα σέβονταν, καθώς ήταν τόσο δουλική στον αυτοκράτορα, όσο ήταν εκμεταλλευτική και αυθαίρετα καταπιεστική για το λαό. Το πιο αντιδραστικό τμήμα αυτής της αριστοκρατίας και ο πιο αντιδραστικός φεουδάρχης ήταν ο επισκοπικός κλήρος με κέντρο το Πατριαρχείο της Κων/λης.

Η βυζαντινή αριστοκρατία, και η κοσμική και, κυρίως, η εκκλησιαστική-μοναστική, διακρίνονταν από τον απέραντο ατομικισμό τους, τη δίχως κανέναν ηθικό φραγμό ματαιοδοξία τους, τις ατέλειωτες δολοπλοκίες, την ατιμία, την υποκρισία και την ανενδοίαστη κλίση προς την προδοσία. Η επιμονή αυτής της τάξης στο παλιό, ιδιαίτερα η περιφρόνηση στο εμπόριο και στο άνοιγμα προς τον έξω κόσμο, είχε σαν τελική συνέπεια την απόλυτη τελμάτωση της κοινωνίας.

Μια τέτοια αυτοκρατορική εξουσία μπορούσε να επιβάλλεται σε μια τόσο στάσιμη κοινωνία με ένα επιβλητικό, αλλά αιώνια αναλλοίωτο θρησκευτικό δόγμα, καθώς και μ' ένα αναλλοίωτο θρησκευτικό τελετουργικό- βασικό τους συστατικό ήταν η απόλυτη κυριαρχία της λατρευτικής φόρμας πάνω στα οποιαδήποτε πρακτικά, ηθικά διδάγματα της θρησκείας. Τέτοια ήταν, αν και σε μικρότερο βαθμό, η φορμαλιστική λατρεία της ελληνικής γλώσσας, που τόνωνε στους βυζαντινούς τη ματαιοδοξία τους κυρίως επειδή ήταν η γλώσσα των Ευαγγελίων και όχι επειδή ήταν η γλώσσα της αρχαίας Ελλάδας. Η ελληνική γλώσσα έγινε η γλώσσα της ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αντικαθιστώντας τα λατινικά επειδή τα ελληνικά ήταν η κοινή λόγια γλώσσα (Lingua Franca) όλης της μεταλεξανδρινής μορφωμένης Ανατολής, οπότε και των Ευαγγελίων. Έτσι η βυζαντινή αυτοκρατορία έγινε όχι ο συνεχιστής επί της ουσίας, αλλά ο αθροφόρος της αρχαίας ελληνικής γραμματικής. Αυτή η επιδεικτική υπεροχή του τύπου πάνω στην ουσία εξακολουθεί μέχρι σήμερα να είναι η πεμπουσία της νεοελληνικής γραφειοκρατικής διοίκησης και εκπαιδευσης, που ενσαρκώνεται κατά τον τελειότερο τρόπο στη σειρά διδασκαλία της αρχαιοελληνικής γλώσσας.

Οι σύγχρονοι ερευνητές έχουν μελετήσει και την κοινωνική καθημερινή ζωή και τον ψυχολογικό χαρακτήρα του βυζαντινού χριστιανού υπηκόου του ύστερου βυζαντινού Μεσαίωνα (3).

Αυτός ο υπήκοος, διαμορφωμένος σε μεγάλο βαθμό κατ' εικόνα της άρχουσας τάξης του, έχει κι αυτός τη βασική αρνητική ιδιότητα που δεν την έχει ο όμοιος του του δυτικού Μεσαίωνα: είναι ο ατομικισμός που δε γνωρίζει κανέναν είδους αληθινή συλλογικότητα, ούτε στον τομέα της παραγωγής, ούτε στον τομέα της πολιτικής και στρατιωτικής δράσης. Ακόμα και οι βυζαντινοί δουλοπάροικοι ή οι μισοανεξάρτητοι αγρότες, αντίθετα με τους δυτικούς δουλοπάροικους, που έμπαιναν σε κάποια παραγωγική συνεργασία με τους ομοίους τους στο κάθε φέουδο, ήταν απομονωμένοι κοινωνικά, καθώς δούλευαν συνήθως ο καθένας μόνος του το μικρό περιφραγμένο κλήρο του, ενώ η κοινοτική γη ήταν ελάχιστη ή ανύπαρκτη. Τα ανάλογα ίσχυαν για το βυζαντινό τεχνίτη, που στον ύστερο Μεσαίωνα επίσης συνήθως δούλευε σε μικρό ατομικό εργαστήριο. Έτσι προκύπτει από πάνω ως κάτω στην κοινωνία το απομονωμένο άτομο που δεν μπορεί να δει πέρα από τον εαυτό του και τη στενή του οικογένεια, και το οποίο μοιραία υποκύπτει δουλικά σε κάθε εξουσία. Ένα τέτοιο άτομο δεν μπορεί να αντισταθεί ουσιαστικά χτίζοντας έναν άλλο ηθικό κώδικα από κείνον της καταπιεστικής του άρχουσας τάξης.

Η διαφορά δηλαδή του βυζαντινού ατομικισμού από τον κατ' ουσίαν ατομικισμό έγκειται στο ότι ο δεύτερος περιορίζεται από τον κοινωνικό χαρακτήρα της ίδιας της καταπιεστικής παραγωγής, από την ανάγκη της εντιμότητας στους όρους των εμπορευματικών συναλλαγών και από τον κοινωνικά εννοιοποιητικό χαρακτήρα της κρατικής εξουσίας, που εξασφαλίζει τους οικονομικούς και πολιτικούς όρους συνέχισης αυτού του είδους της παραγωγής και ανταλλαγής.

Τα παραπάνω αρνητικά χαρακτηριστικά, που όπως είπαμε έχουν σαν βαθύτερη πηγή τους τον πολιτικό-κοινωνικό χαρακτήρα της βυζαντινής αριστοκρατίας, είναι εκείνα για τα οποία μιλάει ο Φ., όταν αναφέρεται στη *“φυσική κακότητα”* των Ελλήνων και στον πρόλογο και στο κυρίως κείμενο. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για τίποτα το φυσικό, αλλά για τα ιστορικά προσδιορισμένα χαρακτηριστικά μιας κοινωνίας στη διάρκεια μιας αρκετά μακράς περιόδου, και μάλιστα περιόδου στασιμότητας. Το μεγαλύτερο δηλαδή πρόβλημα στη σχέση μας με τη Δύση δεν ήταν τόσο το ότι είχαμε στην Ελλάδα έναν καθυστερημένο καπιταλισμό, όπως πολλοί πιστεύουν, αλλά το ότι χάρη στο Βυζάντιο είχαμε το χειρότερο δυνατό Μεσαίωνα. Αυτό το γεγονός μας έφερε σε μειονεκτική θέση όχι μόνο απέναντι στη Δύση, αλλά και απέναντι στην τουρκική και στην αραβική Ανατολή, καθώς τελικά και απέναντι στο σλάβικο Βορρά. Γι' αυτούς τους λόγους και η φράγκικη κυριαρχία στη βυζαντινή Ελλάδα, πέρα από το ότι εκμεταλλεύτηκε άγρια και καταπίεσε την ντόπια αγροτιά, πέρασε σαν κάτι το εντελώς ξένο προς τον ελληνοβυζαντινό πληθυσμό. Εννοείται ότι μόνο μια άρχουσα

τάξη ανασφαλής, ανατολική και δίχως χαρακτήρα σαν την νεοελληνική θα άφηνε να χορταριάσουν και να καταστραφούν κατά το δυνατό τα δυτικά μεσαιωνικά κάστρα στη χώρα μας, επειδή δεν ευνοούν τον αυτόρροπο μύθο της ελληνοβυζαντινής πολιτιστικής συνέχειας.

Από το βυζαντινό Μεσαίωνα στο νεοελληνικό κράτος. Ο καθοριστικός αρνητικός ρόλος της βυζαντινής ορθόδοξης Εκκλησίας

Ακόμα πιο ξένη στάθηκε στη συνέχεια η μακρόχρονη οθωμανική κυριαρχία, όχι τόσο γιατί του ήταν πολιτιστικά ξένη, αλλά γιατί άφησε τον ανώτερο διεφθαρμένο πατριαρχικό κλήρο, την προδοτική βυζαντινή αριστοκρατία και τους σκοταδιστές καλόγερους του να ρυθμίζουν την πνευματική ζωή και μια σειρά πρακτικούς θεσμούς του ρωμαϊκού μιλέ, δηλαδή των χριστιανορθόδοξων πληθυσμών, όπως π.χ. δικαστήρια που έλυναν περιουσιακές και οικογενειακές διαφορές. Ταυτόχρονα το οθωμανικό στρατιωτικό, κυρίως, καθώς ενσωμάτωσε στην ίδια την κορυφή της οθωμανικής διοίκησης την πιο αντιπροσωπευτική της βυζαντινής νοστορπίας γραφειοκρατική τάξη των Φαναριωτών, καθώς χρειαζόταν τα μορφωμένα στελέχη της. Αυτή η μη ουσιαστική πολιτιστική επίδραση από την τουρκική κυριαρχία αποδεικνύεται από το ότι το βυζαντινό τέλμα και η ηθική καθυστέρηση έμειναν ίδια και στα χριστιανορθόδοξα Επτάνησα, που δεν μπήκαν ποτέ κάτω από την οθωμανική κυριαρχία. Εκεί μάλιστα η ντόπια, επιφανειακά δυτικίζουσα μισοαριστοκρατία τους πρωταγωνίστησε σε αρνητικά χαρακτηριστικά τόσο, ώστε ο Κοραΐς να μιλάει γι' αυτήν στην απελευθερωμένη Ελλάδα σαν *“επανάσταση”*.

Επίσης οι Φαναριώτες, αλλά σε σημαντικό βαθμό και οι προύχοντες του ελλαδικού χώρου, ήταν πολύ πιο αντιδραστικοί από τον απλό λαό όχι μόνο και όχι τόσο γιατί λογοδοτούσαν στην οθωμανική εξουσία, αλλά από ιστορική καταγωγή, και πάνω απ' όλα γιατί ήταν βαθιά συνδεδεμένοι με τον ανώτατο και ανώτερο επισκοπικό κλήρο. Αυτός ο τελευταίος αποτελούσε το πιο καθοριστικό στοιχείο της βυζαντινής αρνητικότητας και στο πολιτικό και στο ιδεολογικό και στο οικονομικό επίπεδο. Ο ανώτατος, όπως και ο ανώτερος, κλήρος στην Τουρκοκρατία ήταν ακόμα πιο διεφθαρμένος απ' όσο στο Βυζάντιο λόγω της Σιμωνίας (εξαγορά μιας επισκοπικής θέσης με χρήματα), που την ευνοούσαν οι σουλτάνοι, και ήταν τόσο δουλικός απέναντι στην οθωμανική εξουσία, όσο αυταρχικός ήταν απέναντι στη φτωχολογία των Ρωμιών, την οποία είχε τη δυνατότητα να συνεχίζει να απομυζά, αλλά και να διαφθείρει πνευματικά κρατώντας τη στη δεισιδαιμονία μέσα από τη βάση του, που ήταν τα μοναστήρια και οι καλόγεροι. Γι' αυτό ο Μαρξ (επιστολή στον Ένγκελς, 1853) κατηγορούσε τους Τούρκους, *“γιατί επέτρεψαν στη βυζαντινή θεοκρατία να αναπτυχθεί στην οθωμανική αυτοκρατορία με έναν τρόπο που ούτε οι βυζαντινοί αυτοκράτορες είχαν ονειρευτεί. Έτσι έχουν μείνει δύο θρησκευόμενοι λαοί στην Ευρώπη, οι Τούρκοι και ο ελληνοσλαβικός πληθυσμός της Τουρκίας (σσ: λέγοντας ελληνοσλάβους ο Μαρξ εννοεί τους Νεοέλληνες, υιοθετώντας την ανάλυση του Φαλμεράιερ). Και οι δύο είναι καταδικασμένοι, ή τουλάχιστον οι δεύτεροι, μαζί με την κληρικαλιστικά διατεταγμένη κοινωνία που σταθεροποιήθηκε κάτω από την τουρκική διοίκηση”*.

Αυτή η ξεχωριστή προσφορά των Οθωμανών στο ιερατείο της Κωνσταντινούπολης δεν ήταν τυχαία· στηρίχτηκε στο ότι αυτό το ιερατείο ήταν η άκρα δεξιά του βυζαντινού Μεσαίωνα, η απόλυτη πολιτική, κοινωνική και ιδεολογική αντίδρασή του. Ήταν τόσο αντιδραστική, που αντιπάλεψε με πάθος την ιστορικά πολύ πιο προοδευτική τάση των τελευταίων βυζαντινών αυτοκρατόρων, των Παλαιολόγων, των εκπροσώπων του στα σπάργανα τότε ελληνικού πατριωτισμού, να ενωθούν με την καθολική Δύση για να αντισταθούν στην οθωμανική πλημμυρίδα. Οι πατριάρχες, αντίθετα, τάχθηκαν με τους Οθωμανούς ενάντια στη Δύση, και γι' αυτό αμείφθηκαν με την εξουσία τους πάνω στους ορθόδοξους βυζαντινούς πληθυσμούς, ενώ εκείνο το κομμάτι της βυζαντινής αριστοκρατίας που τους αντιστάθηκε και βρισκόταν βασικά στην ίδια την Κωνσταντινούπολη κατασφάχτηκε μαζί με τους καθολικούς συμμάχους του (4).

Γι' αυτό γράψαμε παραπάνω ότι είναι κυρίως η μεταβυζαντινή ελληνική άρχουσα τάξη των προυχόντων, κυρίως σαν επισκοπικός κλήρος, σαν Φαναριώτες και σαν επτανησιακή αριστοκρατία που ενσωμάτωσε, και μάλιστα απέσταξε εντός της, τα χειρότερα στοιχεία του βυζαντινισμού, ιδιαίτερα το πνεύμα της ίντριγκες και της προδοσίας, τη ματαιοδοξία και το φθόνο, δηλαδή αυτά που έκαναν το βυζαντινό χρονονόμο Χωνιάτη να γράφει *“ο Έλληνας για τον Έλληνα έχιδα”*.

Βέβαια, από την άλλη είναι γεγονός ότι στα εκατοντάδες χρόνια που πέρασαν χωρίς βυζαντινό αυτοκράτορα, με τον ορθόδοξο κλήρο να είναι μεν ισχυρός, αλλά όχι και παντοδύναμος όπως στο Βυζάντιο, με την τουρκική κυριαρχία να είναι μεν καταπιεστική, αλλά, όπως είπαμε, χωρίς ισχυρά εσωτερικά ερείσματα στις κοινωνίες των Ρωμιών, ο μεγάλος όγκος των ελληνικών πληθυσμών είχε την ευκαιρία να διαπλάσει έναν πολύ πιο ανεξάρτητο και πιο υγιή χαρακτήρα από εκείνον των εξουθενωμένων ανθρώπων του ύστερου βυζαντινού Μεσαίωνα. Αυ-

τή η θετική διαμόρφωση ήταν πολύ πιο ισχυρή για το φτωχό αγροτικό πληθυσμό των νησιών και άλλων σε μεγάλο βαθμό αυτοδιοικούμενων περιοχών, ο οποίος δούλευε σκληρά σχετικά μακριά από την οθωμανική εξουσία και εκκλησιαστικά είχε επαφή κυρίως με τον πιο κοντινό του εργατικό και πολύ πιο έντιμο εφημεριακό κλήρο. Ο δεισιδός λαός-άρχουσα τάξη έγινε τόσο σημαντικός στην εποχή της ύστερης Τουρκοκρατίας, ώστε κάποιοι σπουδαίοι ιστορικοί και ταξιδιώτες στην ελληνική χερσόνησο παρατηρούσαν ότι είναι άλλος, ανώτερος ο ηθικός χαρακτήρας του φτωχού αγροτικού πληθυσμού από εκείνον των ανώτερων τάξεων· μερικοί μάλιστα τον βρίσκαν τόσο ανώτερο, ώστε είναι σαν να επρόκειτο για δυο ξεχωριστούς λαούς. Αυτή άλλωστε η παρατήρηση προκύπτει έμμεσα από τον ίδιο αυτό τόμο του Φ., ο οποίος διακρίνει τη βυζαντινή αριστοκρατία, που φέρθηκε εντελώς προδοτικά κατά την οθωμανική εισβολή, από τον απλό πελοποννησιακό λαό. Μιλώντας για την πρώτη, ο Φαλμεράιερ σημειώνει ότι η *“φιλαργυρία μάλιστα και η αχρειότητα αυτών των ανθρώπων έφτασε σε τέτοιο σημείο, ώστε σε συμμαχία και κατόπιν συμφωνίας με το Ζαγανό (σσ: τον τοποτηρητή του Σουλτάνου στην Πελοπόννησο) να παραδώσουν στο μεγάλο σκλαβοπάζαρο της Θεσσαλίας ως σκλάβους αμέτρητους Μοραΐτες με το πρόσχημα ότι διέκειντο εχθρικά εναντίον της νέας κυβέρνησης (σσ: εννοεί της οθωμανικής) και από αυτήν την πώληση των συμπατριωτών και συμπολιτών τους να αποκτήσουν τεράστιο πλούτο”*. Παρακάτω σημειώνει ότι οι βυζαντινοί προύχοντες *“ένιωθαν μάλιστα λιγότερο φθόνο να βλέπουν στο θρόνο του Κωνσταντίνου έναν ξένο και εχθρό του έθνους τους παρά έναν απ' αυτούς τους ίδιους, στο βαθμό που αυτοί διατηρούσαν τα προνόμιά τους και μπορούσαν να είναι οι ενδιάμεσοι μεταξύ κυριάρχου και υπηκόου. Για τους άνδρες αυτούς μισητή ήταν πάντα εκείνη μόνο η κυβέρνηση που προσάτευε τον καταπιεσμένο λαό (...) απέναντι στις επεμβάσεις κατώτερων στην τάξη τυράννων από το γένος των προυχόντων”*, και καταλήγει: *“Η ελληνική αριστοκρατία έγινε, χωρίς να αλλάξει το θρησκευτικό της δόγμα, τουρκική· ελληνικός παρέμεινε μόνο ο λαός. Γι' αυτό όμως κίολας μόνο αυτός λαφυραγωγήθηκε, μόνο αυτός κατακοιμήθηκε, πουλήθηκε και κατασφάχτηκε”* (σελ. 352).

Οφείλουμε πάντως εδώ να σημειώσουμε ότι ο Φαλμεράιερ στον επίλογο του βιβλίου του απορρίπτει τη θέση ότι ο ηθικός χαρακτήρας του απλού λαού είναι ανώτερος από εκείνον των ηγετών του, με το επιχείρημα ότι οι τελευταίοι *“βγαίνουν από τα σπλάχνα αυτού του λαού και αναπληρώνονται από το αίμα και τη ζωή του”*.

Πράγματι, τα μέλη κάθε κυριάρχης τάξης σε ένα μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό ανανεώνονται και από μέλη των καταπιεσμένων τάξεων, πράγμα που ίσχυε ιδιαίτερα στο Βυζάντιο, και βέβαια αυτό ισχύει πολύ περισσότερο στη σημερινή εποχή. Είναι επίσης αλήθεια ότι η κυρίαρχη τάξη παράγει και συντηρεί την κυρίαρχη ιδεολογία και την κουλτούρα όλου του πληθυσμού, οπότε και των καταπιεσμένων τάξεων.

Όμως, από τη μια, οι καταπιεσμένες μάζες λίγο πολύ αντιστέκονται σ' αυτήν την κυριαρχία εξαιτίας των ίδιων των υλικών όρων της ζωής τους, οπότε η κυρίαρχη ιδεολογία δεν είναι σύμφυτη τόσο με τη ζωή και το χαρακτήρα τους όσο με τη ζωή και το χαρακτήρα των κυριαρχών τάξεων. Από την άλλη, όταν οι κυρίαρχες τάξεις στρατολογούν νέα μέλη από τους κόλπους του λαού, όχι μόνο επιλέγουν όσα από αυτά είναι εξαρχής ιδεολογικά κοντινότερα σ' αυτές, αλλά κυρίως τα διαπαιδαγωγούν πλήρως στο δικό τους τρόπο σκέψης και δράσης μέσα από την ίδια την εκμεταλλευτική και καταπιεστική, δηλαδή αντιλαϊκή, λειτουργία στην οποία τα εντάσσουν.

Άλλωστε και ο ίδιος ο Φαλμεράιερ, όταν μιλάει για το χαρακτήρα των βυζαντινών Μοραϊτών και τους καταγγέλλει σαν αρνητικό *“φρικιαστικό παράδειγμα για άλλους λαούς”*, κατηγορώντας τους για *“επιορκία, ψευτιά, προδοσία, ασπλαχνία, απάτη, φυγοπονία, υπεροψία, αντίσταση σε κάθε ανθρώπινη τάξη, αγνωμοσύνη, απληστία, πανουργία, ανανδρία και κακοήθεια κάθε μορφής”*, γράφει ότι αυτό ισχύει ιδίως για τις αποκατασκευές υψηλής τάξης.

Αν πάρουμε λοιπόν υπόψη μας ότι ως τα τέλη του 18ου αιώνα είχαν γίνει σημαντικές θετικές αλλαγές στο νεοελληνικό πληθυσμό και ότι είχε ήδη αρχίσει να βγάζει από μέσα του μια εμποροβιοτεχνική αστική τάξη, είναι λογικό να υποθέσουμε ότι σε μερικές δεκαετίες αυτή η τελευταία θα μπορούσε να ενωθεί αποτελεσματικά με εκείνην που είχε ήδη ωριμάσει και οικονομικά και ιδεολογικά στη Διασπορά της Δύσης και να κάνει, έστω μέσα από ένα δρόμο διαφορετικό από εκείνον των δυτικών λαών, τη δικιά της αντιοθωμανική εθνική δημοκρατική επανάσταση στα τέλη του 19ου αιώνα με αρχές του 20ού έχοντας μια δική του εθνική διάνοηση, που να ηγηθεί πολιτικά αυτού του αγώνα και τελικά να βάλει τις βάσεις για τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού κράτους. Αυτή ήταν άλλωστε η άποψη του Ένγκελς. Πάντως την αδυναμία του '21 να δώσει μια πραγματική εθνικοαπελευθερωτική εξουσία την έβλεπε και ο πιο μεγάλος αστοδημοκράτης νεοέλληνας διαφωτιστής, ο Κοραΐς, κύρια σαν ανεπάρκεια του μορφωτικού επιπέδου του λαού.

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 9

Μια “βυζαντινίζουσα” άρχουσα τάξη κυριαρχεί στο νεοελληνικό κράτος εξαιτίας της επέμβασης του τσαρισμού

Όμως στο πιο καίριο χρονικά σημείο της νεοελληνικής εθνογένεσης επενέβη ο τσαρισμός, που, έχοντας παίξει από τα μέσα του 18ου αιώνα το ρόλο του “προστάτη” των ορθόδοξων χριστιανικών πληθυσμών απέναντι στην Πύλη, καθοδήγησε μέσω των πρακτόρων του τους Νεοέλληνες στον αντικειμενικά και υποκειμενικά πρόωρο ξεσηκωμό τους του 1821. Αυτό αποδείχθηκε περίτρανα λίγο μετά, καθώς χωρίς εξωτερική επέμβαση, βασικά χωρίς επέμβαση του τσαρισμού, η εξέγερση θα συντριβόταν και κανένα νεοελληνικό κράτος δε θα πρόκυπτε εκείνη την εποχή, ενώ αυτό που πρόκυψε έπαιξε, σύμφωνα με τους Μαρξ και Ένγκελς, ρόλο αντιδραστικό σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Ο τσάρος, βέβαια, δεν ξεσήκωσε τους Νεοέλληνες γενικά και αδιαφοροποίητα εναντίον του σουλτάνου, αλλά έθεσε σχολαστικά επικεφαλής τους τα πιο φιλικά του ταξικά αποσπάσματα, τα οποία επέλεξε μέσω των πρακτόρων του στη Φιλική Εταιρεία. Επρόκειτο για τα πιο “βυζαντινά” στη φυσιολογία τους, και γι’ αυτό τα πιο αντιδραστικά τμήματα του νεοσηματιζόμενου έθνους. Αυτά είχαν επικεφαλής τους, όπως ήταν φυσικό, τον ελληνικό επισκοπικό κλήρο κάτω από την καθοδήγηση του Πατριαρχείου της Κωνσταντινούπολης. Αυτό το τελευταίο ακολούθησε με λαχτάρα τον τσάρο, αν και ταλαντεύτηκε την τελευταία στιγμή μπροστά στην οξυτάτη σύγκρουση με το σουλτάνο, από τον οποίο αντλούσε την ασφάλη και πανίσχυρη εξουσία του πάνω στους ορθόδοξους λαούς. Τέτοια χαρακτηριστικά “βυζαντινά” τμήματα ήταν επίσης οι Φαναριώτες, καθώς και τα πιο αντιδραστικά και ρωσόφιλα τμήματα της επαναστασιακής αριστοκρατίας, από την οποία βγήκαν τόσο ο υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας Καποδίστριας όσο και ο πολιτικός αρχηγός του ρώσικου κόμματος Ανδρέας Μεταξάς. Επειδή ο τσάρος δεν ήταν ποτέ ασφαλής με τους προύχοντες της Τουρκοκρατίας, που επίσης πήραν μέρος στην εξέγερση, οργάνωσε σαν πολιτικοστρατιωτικό απόσπασμα μέσω του ίδιου του Καποδίστρια ένα ληστικό λούμπεν της εποχής, τη λεγόμενη “κλεφτουριά”, και έθεσε στρατιωτικό επικεφαλής της τον Κολοκοτρώνη.

Αυτή η ηγεσία τάξη αποτύπωσε τον ιστορικά αντιδραστικό της χαρακτήρα με ένα ανεξίτηλο σημάδι που θα στοιχειώνει για πάντα τη γέννηση του νεοελληνικού κράτους: τη γενοκτονική και ληστική εθνοκάθαρση όλου του τουρκικού άμαχου πληθυσμού, και μάλιστα της ακόμα πιο καταπιεσμένης φτωχής τουρκικής αγροτιάς, στην Πελοπόννησο στα 1821. Σ’ αυτή την απόλυτη εθνοκάθαρση απάντησε με το δικό της βάρβαρο τρόπο η οθωμανική εξουσία κυρίως με τη σφαγή της Χίου, η οποία αποτέλεσε ένα πελώριο χτύπημα στο πιο προοδευτικό και παραγωγικό κομμάτι του νεοελληνικού πληθυσμού.

Αυτό το ηγετικό μπλοκ συνέτριψε -με τη βοήθεια και των βάρβαρων αντιπάλων της οθωμανικής εξουσίας- τα φύτρα της μόλις σχηματιζόμενης, τότε, νεοελληνικής εθνικής αστικής τάξης, όπως ήταν οι εμποροπλοιοκτητικές συντροφίες και οι βιοτεχνίες των νησιών, οι βιοτεχνικοί συνεταιρισμοί τύπου Αμπελακίων, καθώς και οι εξαιρετικά πολύτιμοι για κάθε προοδευτικό μέλλον του έθνους θεσμοί της αυτοδιοίκησης, που, όπως είπαμε παραπάνω, αναπτύχθηκαν κάτω από την πολύπλευρα αδυνατισμένη οθωμανική κυριαρχία. Η τσαρική Ρωσί-

α είναι υπεύθυνη κυρίως για ένα πράγμα, για το ότι δημιούργησε κυριολεκτικά μέσα από την ηγεμονική της επέμβαση το 1821 μια “ιερή” πολιτική και ιδεολογική αρχή στη σύγχρονη Ελλάδα: Η αστική τάξη του εμπορίου και της βιομηχανικής παραγωγής να μην παίζει ποτέ σαν τέτοια ηγεμονικό ρόλο στην πολιτική εξουσία, αλλά αυτό το ρόλο να τον παίζει εκείνο το τμήμα της αστικής τάξης που ήταν το πιο υποτελές στις εξωτερικές μεγάλες δυνάμεις και το οποίο, σε τελική ανάλυση, εκπροσωπούσε τη χειρότερη πλευρά του βυζαντινισμού, δηλαδή τη ραδιουργία, την έλλειψη αρχών και προσωπικής εντιμότητας, τη θεσμική μπαμπεσιά και το ψέμα, τη λεηλασία του κράτους, την πομπώδη και κούφια αρχαιοκάπηλη φρασεολογία, την περιφρόνηση της υλικής παραγωγής και, πάνω απ’ όλα, τη σχεδόν παντελή έλλειψη αληθινού πατριωτισμού. Η χριστιανορθόδοξη, βυζαντινού τύπου άρχουσα τάξη που κυριάρχησε τελικά στο ελληνικό “κράτος-φάντασμα”, σύμφωνα με τη διατύπωση του Μαρξ, επιβεβαίωσε για μια ακόμα φορά στη συνείδησή της αυτό που έμαθε από τους προγόνους της: ότι υπάρχει μόνο ένας δρόμος για την αναρχία στην εξουσία, κι αυτός είναι η υποταγή στην πιο ισχυρή αυτοκρατορική δύναμη κάθε εποχής. Τέτοιες δυνάμεις ήταν, μετά το βυζαντινό αυτοκράτορα, οι φράγκοι φεουδάρχες και οι βενετσιάνοι προβλεπτες, οι οθωμανοί σουλτάνοι, ο τσάρος και αργότερα οι αγγλογάλλοι αποικιοκράτες, οι γερμανοί μιλιταριστές, οι αμερικάνοι ηγεμονιστές και τώρα, για να κλείσει ο σχετικά σύγχρονος κύκλος αυτής της άθλιας πορείας, οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές.

Αυτή η θεσμική και ιστορική ξενοδουλεία κρύβεται από δύο γεγονότα: το ένα είναι ο μεγαλοϊδεάτικος εδαφικός επεκτατισμός αυτής της άρχουσας τάξης, που σαν ανασύσταση της βυζαντινής αυτοκρατορίας υποδείχθηκε ουσιαστικά πρώτα από τον Καποδίστρια. Σύμφωνα μάλιστα με τον Φαλμεράιερ (βλ. σελ. 386 σ’ αυτόν τον τόμο), είναι οι πράκτορες της τσαρικής Ρωσίας που ξεσήκωναν από τον 18ο αιώνα τον ελληνικό πληθυσμό με το κάλεσμα για αναβίωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Αυτός ο επεκτατισμός από τότε και πάντα περνάει σαν ο μόνος πραγματικός πατριωτισμός, ενώ είναι εντελώς σύμφυτος με την ξένη προσασία.

Το άλλο γεγονός είναι η αλλαγή κάθε τόσο εξωτερικού κυρίαρχου-προστάτη, που επίσης φαντάζει σαν ανεξάρτητη εθνική επιλογή.

Ο μεγαλοϊδεάτικος επεκτατισμός, που σαν πρακτική πολιτική ιδεολογία διακυβέρνησης δέχτηκε αποφασιστικό πλήγμα από την τουρκική αστική επανάσταση στα 1922, είναι είτε μια υπόσχεση επέκτασης (Βαλκανικοί πόλεμοι) από τον κάθε φορά προστάτη, για να συμμετέχει η χώρα σε ένα μπλοκ μεγάλων δυνάμεων ενάντια σε ένα άλλο, είτε μια ανάθεση υπεργολαβίας από έναν προστάτη στο ελληνικό κράτος, για να πραγματοποιήσει εκείνο μια άδικη επίθεση σε βάρος ενός τρίτου κράτους (π.χ. εργολαβική ανάθεση της Μικρασιατικής Εκστρατείας στην Ελλάδα από την Αγγλία). Εννοείται ότι παντού όπου πετυχαίνεται αυτή η επέκταση γίνεται με όρους ‘21, δηλαδή με εθνοκάθαρση των μη ελληνικών πληθυσμών, όπως των τουρκικών, των εθνικά μακεδονικών κτλ., εκτός αν αυτή η βάρβαρη παράδοση εμποδιστεί από εξωτερικές επεμβάσεις.

Όσο για την αλλαγή προστάτη, αυτή δεν είναι ουσιαστικά καλύτερη επιλογή της ελληνικής άρχουσας τάξης, αλλά στην καλύτερη περίπτωση εκτίμηση από μέρους της τόσο μεγάλης δύναμη θα επικρατήσει σε διεθνή και περιφερειακή κλίμακα σε σχέση με τους ανταγωνιστές του, ώστε να μπει έγκαιρα υπό την προστασία της και να την υπηρετήσει. Πιο συχνά πάντως ο κάθε νέος υποψήφιος δυνάστης και τα εσωτερικά του τσιράκια στηρίζονταν κυρίως στη βία, πολιτική ή οικονομική, για την επιβολή της εξουσίας τους. Αυτό έγινε την εποχή του 1821 με τον ασαμάτητο εμφύλιο πόλεμο ανάμεσα στο πιο συνταγματικό αγγλογαλλικό μπλοκ και το αντισυνταγματικό, πραξικοπηματικό ρώσικο. Αυτό έγινε επανειλημμένα στον 20ό αιώνα ανάμεσα στο αγγλογαλλικό και στο γερμανικό μπλοκ. Αυτό γίνεται από το τέλος του 20ού αιώνα ανάμεσα στο δυτικό και στο ρώσικο ιμπεριαλιστικό μπλοκ, όπου το δεύτερο ασκεί τη μεγάλη βία.

Από το ‘21 και πέρα κάθε σχετικά πιο σύγχρονο, πιο παραγωγικό και πιο εθνικό κομμάτι της αστικής τάξης που από τα πράγματα πρόκυψε μπορεί να εκπροσωπείται στην εξουσία μόνο μέσα από τα κόμματα του βυζαντινισμού και της ξένης προστασίας, δηλαδή μόνο μειοψηφικά και πάντα με τον όρο να είναι κοινωνικοπολιτικά και ιδεολογικά υποταγμένο σ’ αυτήν την πραγματικότητα. Αυτή η αδυναμία της αστικής τάξης για εθνικά ανεξάρτητη στάση σηματοδοτείται από τις πρώτες σχεδόν στιγμές του νεοελληνικού κράτους, όταν οι πολιτικές αντιστάσεις των σχετικά πιο προοδευτικών μεριδίων της τότε άρχουσας τάξης στην πολιτικοστρατιωτική καταπίεση από το ρώσικο κόμμα σχηματοποιήθηκαν με τη μορφή του αγγλικού και του γαλλικού κόμματος. Μια εθνική υποτέλεια δηλαδή μπορούσε και μπορεί ακόμα να απαντηθεί από την ελληνική άρχουσα τάξη μόνο μέσα από μια άλλη υποτέλεια, έστω πιο ελαφριά. Αυτή η αδυναμία φαίνεται επίσης στην περίπτωση της εμπορικής αστικής τάξης της Διασποράς, ιδιαίτερα αυτής στη Δύση, που δημιουργήθηκε και ισχυροποιήθηκε πριν από το νεοελληνικό κράτος και ήταν φορέας προοδευτικών τάσεων,

αλλά ποτέ δεν έγινε κυρίαρχη στο εσωτερικό. Οι ευεργεσίες και οι δωρεές της ήταν πάντα καλοδεχόμενες, αλλά ποτέ η ουσιαστική συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία.

Το βασικότερο στοιχείο αυτών των σχέσεων εξάρτησης και υποταγής είναι ότι το ελληνικό “κράτος-φάντασμα” το έστησαν κυριολεκτικά αυτές οι “προστάτιδες” Δυνάμεις υπό την ηγεμονία της χειρότερης απ’ αυτές, της αρχιφεουδαρχικής Ρωσίας. Αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος για τον οποίο αυτό το κράτος έμεινε σε μεγάλο βαθμό πολιτικά και ιδεολογικά ξένο, ακόμα και εχθρικό, ως τα σήμερα προς το λαό που υποτίθεται πως εκπροσωπεί.

Αυτή είναι, νομίζουμε, η βασική διαφορά της ελληνικής άρχουσας τάξης από τη δυτική ευρωπαϊκή, η οποία βγήκε μέσα από την πάλη των αστικών τάξεων με το φεουδαρχικό κράτος, το οποίο αυτές οι αστικές επαναστάσεις άλυσαν είτε με εσωτερικό επαναστατικό εμφύλιο πόλεμο (π.χ. η Αγγλία και η Γαλλία) είτε με εξωτερικό εθνικό πόλεμο (π.χ. η Ολλανδία ενάντια στην ισπανική απολυταρχία), οπότε ενμέρει αναμόρφωσαν αυτό το κράτος κατ’ εικόνα τους. Σε μεγάλο βαθμό αυτή είναι και η διαφορά του νεοελληνικού κράτους από τις νέες τριτοκοσμικές χώρες, όπου οι εθνικές αστικές τάξεις ανέβηκαν στην εξουσία μετά από αντιαποικιακούς και πιο πρόσφατα από αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες. Στο Ιράκ, για παράδειγμα, στη Λιβύη ή στο Αφγανιστάν ένας αστός ηγέτης, ακόμα και καταπιεστής και τοπικός ηγεμονιστής, τουλάχιστον μπορεί να πέσει με αξιοπρέπεια πολεμώντας τους ιμπεριαλιστές. Στην Ελλάδα οι μεγάλες κυβερνητικές αλλαγές εξουσίας, ακόμα και τα περάσματα από μια χούντα σε μια δημοκρατία και αντίστροφα, αποφασίζονται πάντα σε συνεννοήσεις ή συγκρούσεις μεταξύ πρεσβειών των μεγάλων δυνάμεων, σήμερα κυρίως των δύο υπερδυνάμεων, και των ντόπιων ηγετικών αστικών φραξιών, κυρίως των πιο κομπραδόρικων.

Στο σημείο αυτό λειτουργεί γενικότερα το βυζαντινό πολιτιστικό υπόστρωμα. Δηλαδή όχι μόνο η ελληνική άρχουσα τάξη, αλλά και σε ένα βαθμό και ο πληθυσμός στη βάση του, όσο επηρεάζεται ιδεολογικά από τις ιδέες αυτής της τάξης, και αυτό συμβαίνει περισσότερο στις περιόδους της μεγάλης αντίδρασης σαν τη σημερινή, δυσκολεύεται ιδιαίτερα να δει την όποια απελευθέρωσή του στηριγμένος κύρια στις δικές του δυνάμεις και γι’ αυτό ρωτάει διαρκώς: Με ποιον να πάμε; Με την Ευρώπη; Με την Αμερική; Με τη Ρωσία; Ο βυζαντινός ατομικισμός και η πίστη ή ο τρόμος απέναντι σε μια προστάτιδα αυτοκρατορία είναι, νομίζουμε, εκείνο το πιο βαθύ πολιτιστικό στοιχείο που εμποδίζει διαρκώς την αυτοπεποίθηση του έθνους, δηλαδή την πίστη του στις δικές του συλλογικές δυνάμεις, που σημαίνει ότι μπορεί αυτό το ίδιο να επαναστατήσει και να πάρει τη μοίρα του στα χέρια του. Δηλαδή το ότι ο ελληνικός πληθυσμός, ενώ δεν έκανε καμιά κάπως αξιολογη αυθόρμητη εξέγερση απέναντι στους Οθωμανούς επί αιώνες, ξεσηκώθηκε όταν μια άλλη αυτοκρατορία “προσφέρθηκε” να τον απελευθερώσει, και μάλιστα κάτω από την καθοδήγησή της έσφαξε και την τουρκική φτωχή αγροτιά, με την οποία είχε σε μεγάλο βαθμό κοινή ζωή μες στην εκμετάλλευση και στη φτώχεια, δείχνει τη σημασία αυτής της αδυναμίας. Πραγματικά, αν ψάξουμε πίσω την Ιστορία μας, θα δούμε πάντα έναν πανίσχυρο εξωτερικό παράγοντα να καθορίζει την εθνική ζωή και να συντρίβει κάθε άλλη αυθόρμητη συλλογικότητα που σχηματίζεται από τα κάτω. Αν μάλιστα μελετήσει κανείς τον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο στη διάρκεια του ‘21 και λίγο μετά, θα διαπιστώσει πόσο πολύ η αγγλική και η γαλλική διπλωματία, για να μην τα χαλάσουν με τον τσάρο, παρέδιδαν αισχρά την πιο εθνική αντιπολίτευση των Ρουμελιωτών και των νησιωτών (που ανήκαν στο γαλλικό και το αγγλικό κόμμα, αντίστοιχα) στο κυρίαρχο ρώσικο, δηλαδή στο κολοκοτρωνείο πελοποννησιακό κόμμα.

Η ελπιδοφόρα εμφάνιση του ελληνικού συνειδητού προλεταριάτου και η ήττα του από το ρώσικο νεοτσαρισμό και τους πράκτορες του

Αυτός ο τρόπος διεξαγωγής της εσωτερικής ταξικής πάλης έπαψε να είναι ο καθοριστικός μόνο από την ώρα που στο ιστορικό προσκήνιο της νεοελληνικής πολιτικής εμφανίστηκε η μόνη τάξη που θα μπορούσε να κάνει πραγματικά εθνική πολιτική, εφόσον θα αποκτούσε συνείδηση του εαυτού της, δηλαδή εφόσον θα σχημάτιζε το πολιτικό της κόμμα. Αυτή η τάξη, επειδή ήταν διεθνιστική και αποκαθάρωσε την επεκτατική και εξαρτησιακή πλατφόρμα του βυζαντινισμού και θεωρητικά και πρακτικά, μπόρεσε να είναι και πραγματικά πατριωτική. Έτσι, αφού μπόρεσε και κατήγγειλε την πιο αρρωστημένη ως τώρα έκφραση της Μεγάλης Ιδέας, τον επιθετικό πόλεμο ενάντια στην ύπαρξη του τουρκικού έθνους το 1920, μπόρεσε και αρνήθηκε την ιμπεριαλιστική αγγλογαλλική κηδεμονία στην Ελλάδα που υποδαύλιζε αυτόν τον πόλεμο, όπως μπόρεσε και αναγνώρισε ότι το νεοελληνικό έθνος έχει τις ρίζες του στο βυζαντινό Μεσαίωνα και όχι στην αρχαία Ελλάδα.

Αυτή η πολλαπλή, ιστορική χαρακτήρα για το μέλλον αυτού του τόπου, ρήξη έγινε δυνατή επειδή λίγο πριν είχε ανατραπεί η μεγάλη νεοελληνική κατάρα, ο τσαρισμός, από το ρώσικο λενινιστικό προλεταριάτο, δηλαδή από τον πιο συνεπή δυτικό-

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 11

ρια δυτικόφιλης, τότε άρχουσας τάξης και ταυτόχρονα τροτσκιστής. Αυτός, μετά από κάποιους αποτυχημένους τυχοδιωκτισμούς πραξικοπηματικού χαρακτήρα μέσα στο κόμμα του πατέρα του, την Ένωση Κέντρου, τυχοδιωκτισμούς που διευκόλυναν την άνοδο των αντικομμουνιστών φασιστών στην εξουσία το '67, σχημάτισε μετά την πτώση της χούντας ένα κόμμα-μέτωπο, το ΠΑΣΟΚ, που στελεχικά ήταν μια σύνθεση του παλιού βενιζελικού σοβινιστικού πολιτικού κόσμου με μια παραμερισμένη πολιτικά ως τον εμφύλιο μεσαία αστική και μικροαστική τάξη, γενικά αντιιμπεριαλιστική. Σ' αυτό το κόμμα ο Α. Π. έγινε αναντίρρητος ηγέτης και επιδιαιτητής, πετυχαίνοντας επί 25 χρόνια να στρέφει τα πιο προοδευτικά ή έστω τα λιγότερο αντιδραστικά ρεύματα του κόμματός του το ένα ενάντια στα άλλα (βασικά το κρατικίστικο εθνικιστικό ενάντια στο σχετικά πιο φιλοευρωπαϊκό φιλελεύθερο) και τελικά να τα εξοντώνει εκκαθαρίζοντάς τα με τη βοήθεια της "αριστεράς" του ρώσικου κόμματος, δηλαδή με τη βοήθεια των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ. Αυτά χτυπούσαν τα προς εξόντωση ρεύματα απέξω, ενώ η πιο ρωσόδουλη φράξια του ΠΑΣΟΚ τα χτυπούσε από τα μέσα (7). Όλο αυτό το διάστημα το ολόένα πιο εκκαθαριζόμενο, και γι' αυτό ολόένα και πιο ρωσοποιούμενο, ΠΑΣΟΚ μαζί με την "αριστερά" του ρώσικου κόμματος εκκαθαρίζαν χτυπώντας από τα έξω και τη ΝΔ, το κόμμα της γενικά δυτικόφιλης παλαιοδεξιάς. Ο Α. Παπανδρέου μάλιστα όζυνε ασταμάτητα μέχρι του ακήρυκτου πολιτικού εμφυλίου την αντίθεση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, ώστε να αδυνατίζει και τα δύο κόμματα βάζοντας το ένα να κάνει εκκαθαρίσεις μέσα στο άλλο και χρησιμοποιώντας μια αλάνθραστη παγκόσμια σοσιαλφασιστική συνταγή: ατέλειωτες προβοκάτσες και χρησιμοποίηση επιλεκτικών -υπαρκτών και συχνά ανύπαρκτων- οικονομικών σκανδάλων. Τα ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ έπαιζαν πάντα προς δικός τους όφελος το παιχνίδι του "ουδέτερου κέντρου" ενάντια στο τεχνητά οξυμένο δίπολο ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Τελικά, μετά από αλληπάλληλες εκκαθαρίσεις που κράτησαν περίπου 25 χρόνια και με την αναπόφευκτη πολιτική και οικονομική ισχυροποίηση των ρωσόφιλων, βγήκε από το εσωτερικό και της ΝΔ, μια νέα σειρά ρωσόδουλων ηγετών, με πρώτο τον Καραμανλή και μετά το Σαμαρά.

Αυτή η πετυχημένη δουλειά πολιτικής άλωσης της ελληνικής άρχουσας τάξης από τα μέσα δεν είναι ένα απλό προϊόν συνωμοσιών και προβοκασιών, αλλά πατάει πάνω στα βραβεία, ιστορικά ελαττώματα της άρχουσας τάξης, καθώς και στις ιστορικές αδυναμίες του ελληνικού έθνους γενικά, δηλαδή στη μεθοδευμένη αναβίωση αυτού που ονομάσαμε βυζαντινό πολιτιστικό υπόστρωμα.

Το ΠΑΣΟΚ, για παράδειγμα, κατέκτησε την κρατική εξουσία εξασφαλίζοντας την εύνοια του στρατού και μετά όλου του έθνους, με το να σηκώσει τη σημαία ενός δήθεν τριτοκοσμικού εθνικισμού και αντιιμπεριαλισμού, που όμως στην ουσία του ήταν η νεοελληνική μεγαλοϊδεάτικη επεκτατική πλατφόρμα ανανεωμένη, μετά από τη θλιβερή αποτυχία του τελευταίου επεκτατικού ονειρού της άρχουσας τάξης, που ήταν η προσάρτηση του ανεξάρτητου κυπριακού κράτους. Αυτή η αποτυχία επέτρεψε στην αστική τάξη να αντικαταστήσει τη χούντα με ένα συνηθισμένο δημοκρατικοφανές ομοίωμά της, επειδή το υπονομευμένο, σφετερισμένο και τελικά προβοκαρισμένο (π.χ. 17Ν) από τους ρωσόφιλους Πολυτεχνείο δεν ήταν σε θέση να δώσει μια δημοκρατική εξουσία ή έστω μια πραγματική δημοκρατική αντιπολίτευση. Έτσι το ΠΑΣΟΚ πήρε κάτω από την προστασία του τον εθνοσοβινιστικό επεκτατισμό της χούντας, τον διαφύλαξε από κάθε πολιτική απαγόρευση και από κάθε ουσιαστική ιδεολογική καταγγελία, του έδωσε αντιιμπεριαλιστική φόρμα, για να εξαπατήσει τους δημοκράτες, και σταδιακά του άλλαξε προστάτη. Ο προστάτης ιμπεριαλισμός ως τότε ήταν ο αμερικάνικος. Την αποτυχία του ιμπεριαλισμού αυτού να εκπληρώσει το τελευταίο μεγάλο επεκτατικό όνειρο της ελληνικής άρχουσας τάξης τη χρησιμοποίησε ο Παπανδρέου για να κατηγορήσει τον παλιό προστάτη για προδοσία και στη συνέχεια να προτείνει σαν νέο προστάτη την αντιαμερικάνικη και αντιτούρκικη Ρωσία, που εμφανιζόταν ακόμα σαν ΕΣΣΔ. Ο Α. Π. άφησε για καιρό να πλανιέται η ελπίδα για μια διεκδίκηση της Κύπρου -ιδιαίτερα στην αρχή, για να κερδίσει τον πάντα πιο δηλητηριασμένο από το μεγαλοϊδεατισμό στρατό-, ώστε να ανεβάσει και να σταθεροποιήσει το κόμμα του στην εξουσία. Όμως αυτό που έκανε ήταν στη θέση του ονειρού της "εθνικής εδαφικής επέκτασης" να κατασκευάσει τον κίνδυνο μιας "νέας εθνικής συρρίκνωσης", την οποία αυτός απέδιδε σε νέους φανταστικούς γειτονικούς εχθρούς, που όχι τυχαία ήταν εχθροί και για τη Ρωσία.

Ο πρώτος και κυριότερος από αυτούς τους κατασκευασμένους εχθρούς ήταν η κεμαλική και δυτικόφιλη Τουρκία, για την οποία καταστρώθηκε ένας κατάλογος δήθεν απειλών της στο Αιγαίο και στη Θράκη, που στην ουσία ήταν διογκώσεις των συνηθισμένων και επαυξανόμενων κυρίως από τον ίδιο και λιγότερο από τους τούρκους σοβινιστές-επεκτατιστές διμερών διαφορών, προπαντός στο Αιγαίο. Αυτές οι διαφορές μπήκαν ξαφνικά στο ντουλάπι από τις κυβερνήσεις

του ΠΑΣΟΚ, μόλις έπεσαν από την εξουσία τα κεμαλικά κόμματα και ήρθαν στην εξουσία οι ισλαμιστές με στρατηγική πλατφόρμα λιγότερο φιλική προς τη Δύση και πιο φιλική προς τη Ρωσία και το Ιράν. Έτσι το Αιγαίο μέσα σε μια νύχτα έγινε από θάλασσα ελληνοτουρκικού ψυχρού πολέμου θάλασσα ελληνοτουρκικής ειρήνης, ωστόσο πιθανά αλλαγές στις σχέσεις Τουρκίας-Ρωσίας την ξανααναφλέξουν.

Ένας άλλος κατασκευασμένος εχθρός, ακόμα πιο ανυπόστατος λόγω του μικρού του όγκου και γι' αυτό πιο αποκαλυπτικός για τη φύση της δήθεν απειλής για μια "νέα εθνική συρρίκνωση", ήταν η Δημοκρατία της Μακεδονίας. Εδώ ο Α. Π. επικαλέστηκε, λόγω της πελώριας διαφοράς στρατιωτικού δυναμικού των δύο χωρών, τον κίνδυνο της συρρίκνωσης "του εθνικού παρελθόντος", βασικά την απειλή στο μέγεθος της ιστορικής συνέχειας του ελληνοισμού. Η μικρή γειτονική χώρα ανακηρύχθηκε σφετεριστής του αρχαιοελληνικού παρελθόντος, δηλαδή αρνητής της νεοελληνικής "παγκόσμιας πολιτιστικής υπεροχής", οπότε και βιαστής της ψυχής του έθνους. Περάσαμε δηλαδή από την τουλάχιστον χειροπιαστή εθνική διεκδίκηση συγκεκριμένων εδαφών, που χαρακτηρίζει τα περισσότερα έθνη στη νιότη τους, στην εθνική μαύρη μαγεία. Βέβαια, μόνος του ένας πράκτορας των νέων τσάρων δε θα μπορούσε να γυρίσει τη χώρα μας ιδεολογικά 200 χρόνια πίσω, αν δεν εκμεταλλεζόταν τις ιδεοληψίες μιας εκ γενετής πνευματικά ανάπηρης άρχουσας τάξης, που ιδεολογικά έχει επιβεβαίωση της μια εκκλησιαστικής ιεραρχία που όχι τυχαία πρωτοστάτησε στη μακεδονική ή, καλύτερα, στην αντιμακεδονική υστερία.

Ο πολιτικός στόχος του Α. Παπανδρέου ήταν άλλος: Το νέο αυτό ανεξάρτητο κράτος αντιστεκόταν στην προσπάθεια των νεοσαρκικών να το εντάξουν στο "ορθόδοξο τόξο" τους, που περιλάμβανε ήδη τη Σερβία και την Ελλάδα. Ο Παπανδρέου επινόησε το ζήτημα του ονόματος για να κρατήσει με αλληπάλληλα ελληνικά βέτο τη χώρα αυτή μακριά από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, ώστε την κατάλληλη στιγμή να την απορροφήσει η Ρωσία και έτσι να ενωθούν σε έναν κάθετο ρωσόφιλο άξονα στα Βαλκάνια η Σερβία, η Δημοκρατία της Μακεδονίας και η Ελλάδα. Γι' αυτό, ενώ η ελληνική ψυχή υπό την μαεστρική μαγική του Α. Παπανδρέου εξοργιζόταν υστερικά κάθε φορά που η χώρα αυτή πήγαινε να μπει στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ και σύσσωμο το έθνος μας απέτρεπε και αποτρέπει αυτήν την ένταξη, αυτή η ψυχή έμενε εντελώς αδιάφορη και συνεχίζει να είναι, όταν την αναγνώριζαν η Ρωσία και η Κίνα με σκέτο το όνομα Μακεδονία (8).

Αλλά αυτό που θα σημαδέψει σε βάθος τη χώρα μας πιο πολύ από την "εθνική" της πολιτική, η οποία αλλάζει διαρκώς ανάλογα με τα συμφέροντα της Ρωσίας, είναι η μακρόχρονη υπονόμευση των πιο σύγχρονων παραγωγικών δυνάμεων και της επιστήμης από το νέο ρώσικο κόμμα και η επιστροφή των πιο μαύρων δεισιδαιμονικών συνηθειών, που ξεπερνάει σε καταστροφική ποιότητα το σαμποτάζ του ρώσικου κόμματος το 19ο αιώνα.

Το μεγάλο σαμποτάζ και η ιστορική παραγωγική και ηθική οπισθοδρόμηση της χώρας

Ο πολιτικός πυρήνας του νέου ρώσικου κόμματος, το ψευτοΚΚΕ και οι άλλες "αριστερές" μορφές του, όπως και το αντίστοιχο του "ρώσικο κόμμα" του '21, είναι κόμμα της αντιστροφής προόδου-αντίδρασης, είναι δηλαδή ακραία πρόοδος στη μορφή, ακραία αντίδραση στο περιεχόμενο. Όπως το παλιό "ρώσικο κόμμα", κόμμα του φεουδαρχισμού, εμφανίστηκε στον πυρήνα του κυρίως σαν κόμμα της επαναστατημένης φτωχής αγροτιάς και τελικά συνέντριψε κάθε φύτρο αστικής πρόοδου και πραγματικής εθνικής απελευθέρωσης, αντίστοιχα ακριβώς το ψευτοΚΚΕ, δηλαδή ο πυρήνας του νέου ρώσικου κόμματος, εμφανίστηκε σαν κόμμα της επαναστατικής εργατικής τάξης, για να εξαφανίσει αρχικά κάθε πραγματική εργατική επαναστατική πρωτοπορία στο όνομα των δήθεν "αντιιμπεριαλιστικών μετώπων" και μετά να συντρίψει κάθε αστική παραγωγική και επιστημονικοτεχνική πρόοδο στο όνομα μιας δήθεν "δικτατορίας του προλεταριάτου", που σημαίνει στην πράξη την πολιτική δικτατορία του ρώσικου κόμματος στο όνομα του προλεταριάτου, χωρίς το προλεταριάτο και ενάντια στο προλεταριάτο (έτσι περίπου γίνεται σήμερα με τις "Λαϊκές Δημοκρατίες" που στήνουν οι νεοσαρκικοί στην ανατολική Ουκρανία). Όταν δηλαδή το ψευτοΚΚΕ ολοκλήρωσε, με τη βοήθεια του συνόλου της αντικομμουνιστικής αστικής τάξης, τη διάλυση του ΚΚΕ και αφού τσάκισε το δημοκρατικό μεταπολυτεχνιακό κίνημα, επιτέθηκε μαζί με το ΠΑΣΟΚ στα λιγότερο αντιδραστικά τμήματα της αστικής τάξης, αλλά και στο λαό, στο όνομα της λαϊκής και εργατικής εξουσίας (9).

Ο πρώτος και πιο άμεσος στόχος αυτής της επίθεσης ήταν να αφαιρέσει κάθε οικονομική και πολιτική εξουσία αυτών των παλιών αστικών δυνάμεων όχι με μαζικούς επαναστατικούς αγώνες, για να πάρει ο λαός την πολιτικοοικονομική εξουσία, αλλά με επιλεκτικές πολιτικές εκκαθαρίσεις-πραξικοπήματα μέσα στο κράτος (εννοώντας εδώ το κράτος σαν

κυβερνήσεις, σαν κόμματα εξουσίας, σαν στρατό, σαν αστυνομία και σαν τηλεοπτικά ΜΜΕ), καθώς και με διαρκές παραγωγικό σαμποτάζ, ώστε να ανεβούν σταδιακά οι φιλορώσικες οικονομικές δυνάμεις στην εξουσία. Ο δεύτερος και βαθύτερος στόχος ήταν να καταστραφούν οι πιο σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις, ιδιαίτερα οι βιομηχανικές, όχι μόνο οι άψυχες, αλλά και οι ζωντανές, δηλαδή το ίδιο το βιομηχανικό προλεταριάτο, καθώς και οι ειδικοί της παραγωγής και της επιστημονικής έρευνας. Αυτή η καταστροφή ήταν η πιο βασική υλική προϋπόθεση για να μπορέσει ένας κατεχοχόν πολιτικός και πολεμικός ιμπεριαλισμός, όπως είναι ο νέος ρώσικος, να μετατρέψει την Ελλάδα σε μια νεοαποικιακή πολιτικοστρατιωτική βάση του στη Μεσόγειο και στην ΕΕ σε στρατηγική σύμμαχη με τους κινέζους νεοναζιστές νεοαποικιοκράτες. Αυτό το πολύπλευρο σαμποτάζ, που διαρκεί πάνω από 30 χρόνια, επιταχύνθηκε μέσα από τη μεγάλη χρεωκοπία του 2009, η οποία προκλήθηκε πρόωρα και εντελώς καταστροφικά από το ρωσόδουλο Γ. Παπανδρέου, αλλά οφείλεται στρατηγικά στην αποβιομηχάνιση και γενικά στην αποεπένδυση που δημιουργήσε αυτό το σαμποτάζ συν τον πελώριο καταναλωτικό δανεισμό από τη Δύση. Αυτό το δανεισμό τον χρειάστηκε το νέο ρώσικο κόμμα για να εξαγοράσει την κρατική γραφειοκρατία, για να εξασφαλίσει την πολιτική στήριξη πλιατών μικρομεσαίων στρωμάτων της πόλης και της υπαίθρου και για να υπερπαχύνει με σκανδαλώδεις απευθείας αναθέσεις δημοσίων έργων και κρατικών προμηθειών μια νέα, κρατικοδίαιτη ρωσόδουλη ολιγαρχία (Κόκκαλης, Μπόμπολας, Γερμανός, Μυτιληναίος, Κοπελούζος, Βγενόπουλος κτλ.).

Δεν είναι εδώ ο κατάλληλος χώρος να κάνουμε μια ολοκληρωμένη ανάλυση αυτού του σαμποτάζ. Πρέπει ωστόσο να επισημάνουμε ότι στον κορμό του αυτό στηρίζεται παντού σε έναν αντιδραστικό αντικαπιταλισμό, που διακρίνεται από τον προοδευτικό αντικαπιταλισμό στο εξής: Ο προοδευτικός αντικαπιταλισμός αντιπαλεύει την καταστροφή της υγείας και της ζωής των εργαζομένων, την καταστροφή της υγείας του πληθυσμού και του περιβάλλοντος, και ό,τι άλλο φέρνει ο ανταγωνισμός για τη μεγιστοποίηση του κέρδους κάθε ξεχωριστής επιχείρησης. Όμως τα κάνει αυτά μέσα από την οργάνωση της εργατικής τάξης και του πληθυσμού γενικότερα για τη λήψη πολιτικών, διοικητικών και τεχνικών μέτρων που η ίδια η σύγχρονη χωροταξία και η τεχνολογία παρέχουν, και τελικά μέσα από το επαναστατικό πέρασμα των μέσων παραγωγής στα χέρια του εργαζόμενου λαού και της κοινωνίας γενικότερα. Αντίθετα, ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός επιτίθεται στην ίδια την παραγωγή, και ιδίως στην καρδιά της, στη μεγάλης κλίμακας σύγχρονη παραγωγή για να τη συντρίψει, ώστε να προστατέψει τάχα τη μικρή παραγωγή, όπως θέλουν οι μικροαστοί, ή για να προστατέψει τις ασκητικές φεουδαρχικές παραδόσεις και τη φυσική οικονομία, όπως θέλει η σύγχρονη δεισιδαιμονία, για την οποία το πρόβλημα είναι η ίδια η τεχνολογία και η επιστήμη και όχι η καπιταλιστική τους χρήση. Τελικά ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός φτάνει να επιδιώκει ακόμα και την επιστροφή στη βαρβαρότητα, όπως κάνουν η εντελώς αντιδραστική "οικολογία βάθους" ή ενός είδους αναρχισμός, οι οποίοι αποθεώνουν την άγρια φύση σε βάρος κάθε δημιουργημένου από τον άνθρωπο περιβάλλοντος, φυσικού ή τεχνητού.

Με τέτοια προσχήματα και με τα ανάλογα "λαϊκά" κινήματα από το νέο ρώσικο κόμμα, και μάλιστα από τον "αριστερό και μαρξιστικό" του πυρήνα (ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ), ακυρώθηκαν όλες οι μεγάλες ντόπιες και δυτικές επενδύσεις και οι παραγωγικοί εκσυγχρονισμοί. Βέβαια, η πρώτη αρχή του μαρξισμού είναι ότι οι παραγωγικές δυνάμεις είναι, σε τελική ανάλυση, ο πιο επαναστατικός παράγοντας της κοινωνικής εξέλιξης, ότι αυτές παράγουν και συντηρούν στη ζωή το σύγχρονο προλεταριάτο και ότι αυτό μπορεί να κατακτήσει την πολιτική εξουσία και αργότερα να φέρει την αταξική κοινωνία μόνο αποσπώντας αυτές τις παραγωγικές δυνάμεις από την αστική τάξη. Αντιστρέφει κανείς αυτήν την αρχή όταν συντρίβει τις παραγωγικές δυνάμεις στο όνομα τάχα της πάλης ενάντια στην αστική τάξη, αντί να αποδείξει στις μάζες ότι η αστική τάξη φρενάρει ή και καταστρέφει αυτές τις παραγωγικές δυνάμεις και ότι γι' αυτό αυτές πρέπει να της αφαιρεθούν από την ιδιοκτησία, ενώ γελοιοποιεί αυτή την αρχή όταν καταστρέφει τις παραγωγικές δυνάμεις για να μείνει χωρίς ιδιοκτησία η αστική τάξη!

Σαμποτάζ με εργαλείο τον αντιδραστικό αντικαπιταλισμό πραγματοποιείται από τη Ρωσία και από τους συνειδητούς και ασυνειδητούς φίλους της και σε άλλες χώρες. Για παράδειγμα, εκτελείται εντατικά και στις πιο προηγμένες χώρες της Ευρώπης σαν σαμποτάζ της πυρηνικής ενέργειας από οικολογικά κινήματα και τώρα ενάντια στο σχιστολιθικό αέριο, ώστε οι ευρωπαϊκές χώρες να εξαρτηθούν από το ρωσικό φυσικό αέριο. Επίσης δοκιμάστηκε, μετά την Ελλάδα, και σε άλλες, νέες βιομηχανικές χώρες του Τρίτου Κόσμου, στις οποίες οι ρωσόφιλοι κατάφεραν να αποσπάσουν κάποιο μεγάλο ή μικρό κομμάτι της κρατικής εξουσίας, όπως στη Βενεζουέλα, στη Νότια Αφρική, στην Αργεντινή, στη Βραζιλία, στην Ινδία και αλλού.

Όμως μόνο στην Ελλάδα το παραγωγικό σαμποτάζ υπήρξε

τόσο καθολικό και, κυρίως, τόσο τρομακτικά αποτελεσματικό, ώστε προκάλεσε ένα μοναδικό στην παγκόσμια ιστορία του καπιταλισμού παραγωγικό πιασμάρι μιας αρκετά αναπτυγμένης βιομηχανικής χώρας, όπως είχε γίνει μετά τον πόλεμο η Ελλάδα. Μόνο εδώ, στην Ελλάδα, αποδεικνύεται ότι αυτός ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός είναι ιμπεριαλιστικός αποικιοκρατικού τύπου, καθώς ό,τι δεν καταστρέφεται - κρατικό ή ιδιωτικό, όπως τα μεγάλα ενεργειακά μεταφορικά δίκτυα, τα λιμάνια, οι τράπεζες, οι αγροτικές βιομηχανίες (ζάχαρη, γάλα, καπνός) κτλ. και κυρίως η ακριβή τουριστική γηπέφτει σχεδόν τζάμπα στα χέρια της Ρωσίας ή της συμμάχου της Κίνας, καθώς και στα χέρια της ντόπιας ρωσόδουλης κομραδίστικης ολιγαρχίας (που την αναφέραμε παραπάνω), δηλαδή απαλλοτριώνεται υπέρ τους.

Η συστηματική αναβίωση του βυζαντινού υπόβαθρου από τους νεοσαρικούς προβοκάτορες

Το εύρος αυτής της καταστροφής οφείλεται στο ότι μόνο στην Ελλάδα υπήρχε μια τόσο πολιτικά και ιδεολογικά ευάλωτη άρχουσα τάξη, που επέτρεψε στους σαμποτέρ να οργανώσουν τόσο καλά τα ελαττώματα της ίδιας και του έθνους συνολικά, ώστε να πετύχουν χωρίς πελώριες ως τώρα αντιστάσεις αυτήν την καταστροφή και αυτήν την απαλλοτρίωση του κοινωνικού πλούτου.

Ένα χαρακτηριστικό, για παράδειγμα, ιδεολογικό εργαλείο παραγωγικού σαμποτάζ είναι αυτό το πνεύμα του ψευτοθεωρητικισμού, που ανέσυρε από το παρελθόν και προώθησε στην εκπαίδευση και στην κοινωνία για δεκαετίες η νεοβυζαντινή ψευτοαριστοκρατία. Μιλάμε για την έμφαση στη δήθεν πνευματική δουλειά και την περιφρόνηση της χειρωνακτικής, τη λατρεία της λεγόμενης ανθρωπιστικής παιδείας σε βάρος της τεχνικής, τον εκθειασμό της κάθε "θεωρητικής" έρευνας σε βάρος της εφαρμοσμένης, το θαυμασμό στην επιδεικτική σχολαστική πολυμάθεια ή στις μεγαλεπήβολες "θεωρητικές υποθέσεις" και την αδιαφορία απέναντι στη μεθοδική, υπομονετική έρευνήσιμη δουλειά. Ούτε θα μπορούσε να σηκώνεται ασταμάτητα ένας τόσο ισχυρός "αντικαπιταλιστικός" άνεμος ενάντια στη μεγάλη σύγχρονη επιχείρηση, ιδίως τη βιομηχανική, που να την τσιππίζει ή και να την κλείνει, αν δεν ήταν ακόμα ζωντανό μέσα στην κοινωνία αυτό το βυζαντινό φεουδαρχικό, γαιοκτητικό μίσος στο καπιταλιστικό κέρδος, την ώρα που ελάχιστοι διαμαρτύρονται για το πιο παρασιτικό συστατικό της οικονομικής εκμετάλλευσης στη χώρα μας, που είναι η γαιοπρόσοδος και η γραφειοκρατική -πάλη βυζαντινού τύπου- διαφθορά. Δηλαδή θα περνούσε σε μια προοδευμένη κοινωνία το πολιτικό έθιμο που εισήγαγε ο Α. Παπανδρέου οι εργάτες που χάνουν τη δουλειά τους σ' αυτές τις σαμποταρισμένες επιχειρήσεις να προσλαμβάνονται σαν κρατικοί υπάλληλοι, δηλαδή στις δοσμένες συνθήκες σε παραγωγικά παρασιτικό ρόλο; Σύμφωνα με την ίδια νοοτροπία και μετωπικά κόντρα στις θέσεις των κλασικών του μαρξισμού, το αστικό, και μάλιστα το γραφειοκρατικό και διεφθαρμένο κράτος είναι κάτι το πολύ πιο ευγενές από κάθε σύγχρονη καπιταλιστική επιχείρηση και μπορεί και πρέπει επ' άπειρον να ζει με την αφαιμάξη και την πολιτική καταπίεση όλης της κοινωνίας.

Από την άλλη, το ότι η μία μετά την άλλη επένδυση ματαιωνόταν ή το ότι η μία μεγάλη παραγωγική μονάδα μετά την άλλη έκλεινε ή το ότι ο ένας αστός μετά τον άλλο δολοφονούνταν ή φυλακίζονταν από χρέη πάνω στην κρίση, την ώρα που συχνά το κράτος δεν του έδινε αυτά που του χρυσόυσε, και την ίδια ώρα η ελληνική αστική τάξη σαν τέτοια έμενε ακίνητη, αυτό δείχνει πόσο η τελευταία δεν έχει συλλογική συνείδηση των κοινών συμφερόντων της ούτε και παραγωγική εθνική συνείδηση. Αν αυτό δεν είναι συνέχεια και συνέπεια του βυζαντινού ατομικισμού και τομαρισμού των ελληνικών αρχουσών τάξεων και γλοιώδης παραίτησης μπροστά στην αυθαιρεσία της κάθε αυτοκρατορικής πολιτικής εξουσίας, τότε τι είναι;

Η μήπως αυτός ο ατομικισμός σταματούσε μόνο στην αστική τάξη; Δε θα ήταν δυνατή η εξαγορά πελώριων τμημάτων των ιδίων των μαζών με το κομματικό ρουσφέτι ή τη ληστεία της υπόλοιπης κοινωνίας, όταν το νεοφεουδαρχικό κράτος πλήρωνε πελώριες αργομισθίες στην κρατική υπαλληλία, ούτε το έθνος θα αντιμετώπιζε με κατανόηση την απάτη που διέπραττε επί δεκαετίες ένα πελώριο μέρος της αγροτικής ξεκοκαλίζοντας κοινοτικές επιδοτήσεις που δεν της ανήκαν, ούτε θα ανεχόταν την απέραντη φοροδιαφυγή τόσων εύπορων επαγγελματιών. Επίσης το έθνος, ιδιαίτερα οι υποτιθέμενοι πολιτικοί και συνδικαλιστικοί αρχηγοί των εργατών, δε θα ανέχονταν ποτέ αυτήν την τερσάτια νεοδουλοκρατική εκμετάλλευση των μεταναστών στην ύπαιθρο και στην πόλη από τους μικρομεσαίους πρώην μικροπαραγωγούς, που έγιναν άκαρδα και χυδαία αφεντικά και τελικά συντέλεσαν, ώστε να παραγκωνιστεί το ντόπιο άνεργο προλεταριάτο και με τη χρεωκοπία ένα κομμάτι του να πέσει στο ρασιισμό, αν δεν ήταν ευρύτερα ριζωμένος αυτός ο ατομικισμός, τον οποίο το νέο ρώσικο κόμμα απλά έξιψε και αποθέωσε. Τελικά αυτός ο ατομικισμός ήταν αυτός που εμπόδιζε και εμπόδιζε ακόμα σε μεγάλο βαθμό το λαό μας να οργανωθεί και να αντιμετωπίσει τους δυνάστες και διαφθορείς του, ενώ γεμίζει τα συνδικάτα και τους συλλόγους με τις χειρότερες κομματικές ή διακομματι-

κές, πλέον, συμμορίες. Σε όλες τις χώρες του κόσμου σήμερα τα εργατικά συνδικάτα και οι κάθε λογής σύλλογοι είναι στη συντριπτική τους πλειοψηφία στα χέρια των αστικών, ιδιότελών στοιχείων της εργατικής αριστοκρατίας, αλλά δε θα πρέπει να υπάρχουν πολλές σχετικά ανεπτυγμένες χώρες στον κόσμο, όπου να λείπουν τόσο πολύ εθελοντικές ομάδες και όργανα των πολιτών που να μετριάσουν με τον έλεγχο τους και την αλληλοβοήθεια αυτήν την καταστροφή της χώρας και αυτήν την απελπισμένη μοναξιά των απλών πολιτών.

Κατά τη γνώμη μας, όλα αυτά ξεκίνησαν πολύ πριν από την κρίση και σε μεγάλο βαθμό προκάλεσαν την κρίση και είναι όλα σε μεγάλο βαθμό **ανασυρμένο** και **οργανωμένο** βυζαντινό υπόβαθρο.

Λέμε σε μεγάλο βαθμό, αλλά δε λέμε στην κύρια πλευρά. Και δεν το λέμε, γιατί το βυζαντινό υπόβαθρο δε θα ήταν τίποτα, αν δεν οργανωνόταν από το νέο ρώσικο κόμμα μια πολύμορφη **βία, κρατική ή παρακρατική**, ενάντια στις πραγματικές, στις αυθόρμητες αντιστάσεις αυτού του λαού και αυτού του έθνους, μια βία αντίστοιχη μ' εκείνην που εξαπολύθηκε ενάντια στο λαό από τις αντίστοιχες δυνάμεις στην Ελλάδα του 19ου αιώνα, αλλά αυτή τη φορά χωρίς να υπάρχει και μια εξωτερική κατακτητική δύναμη, όπως υπήρχε τότε.

Μόνο πολύ περιληπτικά θα μιλήσουμε εδώ για τη βία που εξαπολύθηκε από το "στρατιωτικό σκέλος" του νέου ρώσικου κόμματος ενάντια στα προς εκκαθάριση τμήματα της αστικής τάξης, ιδιαίτερα της ντόπιας βιομηχανικής, ενώ διατηρούσε ανέπαφη και ασφαλή τη ρωσόδουλη κρατικοδίαιτη ολιγαρχία (Μπόμπολα, Κόκκαλη κτλ.). Αυτό το "στρατιωτικό" σκέλος αποτελούνταν μετά το 1974 από μια σειρά παρακρατικές δολοφονικές συμμορίες που έχουν σαν γενάρχη τους τη 17N και τώρα λειτουργούν όλο και πιο συχνά σε συνεργασία με το εγκληματικό λούμπεν και πάντα με την πολιτική και αστυνομική κάλυψη του ευρύτερου ρωσόφιλου μπλοκ. Σ' αυτή τη βία περιλαμβάνονται και οι εκτεταμένοι εμπρησμοί, που εξαφάνισαν εκατοντάδες εργοστάσια, αποθήκες και μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις στις πόλεις, καθώς και οι αλλεπάλληλοι εμπρησμοί των δασών, που προκάλεσαν τη ματαίωση πελώριων τουριστικών επενδύσεων και χωροταξικών αναπτυξιακών σχεδίων (όπως οι αλλεπάλληλοι εμπρησμοί της Αττικής, και κυρίως της Ηλείας, το 2007, που οδήγησαν στο φριχτό θάνατο περισσότερους από 100 ανθρώπους) ή την πτώση χοντράκι δυτικόφιλων κυβερνήσεων (όπως ήταν ο νεορωσικό τύπου εμπρησμός και η λεηλασία της Αθήνας το 2008). Αλλά, πέρα από την καθαρά στρατιωτική βία, είναι και η βία των συνδικαλιστικών στρατών των ρωσόφιλων, που με επικεφαλής την ψευτοαριστοκρατία έκλειναν με πραξικοπηματικές καταναγκαστικές για τους εργάτες απεργίες, δηλαδή ψευδοαπεργίες, εργοστάσια και εργοτάξια (π.χ. Πιρέλλι, Επισκευαστική Περάματος), εμπόδιζαν και εμπόδιζαν την έρευνήσιμη και επιστημονική δουλειά στα πανεπιστήμια ή οργανωμένων σοσιαλφασιστικά κινήματα ενάντια στην αξιολόγηση και στον έλεγχο της εκπαιδευτικής ανώτατης και μεσαίας υπαλληλίας. Πάνω απ' όλα εμπόδιζαν τη συγκρότηση ενός δημοκρατικού συνδικαλισμού αντικαθιστώντας τα συνδικάτα με συμμορίες παρασιτισμού και παραγωγικού σαμποτάζ. Ειδικά το ψευτοΚΚΕ, όπου έπαιρνε τη συνδικαλιστική εξουσία, ασκούσε φασιστική βία, έκανε νοθεία και γινόταν έναν αποτρόπαιο αφεντικό εξασφαλίζοντας δουλειά για τους δικούς του σε βάρος όλων των αντίθετων προς αυτό εργατών (π.χ. Επισκευαστική Ζώνη Περάματος). Παράλληλα μ' αυτή τη φυσική βία και σε όποιο βαθμό διείσδυε στο κράτος, το πολυπλόκαμο ρώσικο κόμμα συμπλήρωνε ή αντικαθιστούσε αυτή τη βία με δικαστική βία, όπως αυτή του Συμβουλίου της Επικρατείας, ειδικά του Ε' τμήματος, που σκότωνε και σκοτώνει μεθοδικά τη βιομηχανική και τουριστική ανάπτυξη (αλλά ευνοεί τις επενδύσεις της COSCO), ή με ποινική βία, όταν έλεγξε τη δικαστική εξουσία και την έκανε και αυτήν επιλεκτική τιμωρό των αντίπαλων αστών και τελικά ανοιχτά αντισυμβατική και αθωωτική του ναζισμού (αθώωση από τον Άρειο Πάγο του αρχιναζιστή Πλεύρη το 2010). Τελικά το νέο ρώσικο κόμμα μετέτρεψε το ίδιο το κοινοβούλιο σε δικαστήριο εξόντωσης των πολιτικών του αντιπάλων μέσω επιλεκτικών, υπαρκτών ή και ανύπαρκτων σκανδάλων, ενώ προηγουμένως είχε ελέγξει σε σημαντικό βαθμό τα ραδιοηλεκτρονικά ΜΜΕ ασκώντας σε βάρος τους διοικητικούς εκβιασμούς με τις συχνότητες, οικονομικούς εκβιασμούς με τις κρατικές διαφημίσεις ή επιβάλλοντας επιλεκτικές ποινές από το διορισμένο από τη διακομματική κορυφή Ραδιοηλεκτρονικό Συμβούλιο (ΕΣΡ). Αν τα συμπληρώσουμε αυτά με τη γενικότερη διοικητική βία, όπως με επιλεκτικά κατευθυνόμενες φορολογικές, πολεοδομικές και άλλους ελέγχους κατά αντιπάλων ή με τη στοχευμένη διοικητική, φορολογική, πολεοδομική κτλ. βία ή με τάχα "αντιμονοπωλιακά" μέτρα κάποιων δήθεν "ανεξάρτητων αρχών" ή με την τεχνητή, εγκληματική ανύψωση των τιμών της ενέργειας, τότε μπορούμε να κατανοήσουμε πόσο η νεοσαρική κυριαρχία δεν είναι κάτι το κρυμμένο μέσα στην ψυχοσύνηση και στην ιδεολογία του λαού και του έθνους, αλλά κάτι που έχει επιβληθεί, στην κύρια πλευρά, με ύπουλη και επιστημονικά οργανωμένη εξωτερική βία, που βέβαια γίνεται πιο εύκολα ανεκτή εξαιτίας των παραπάνω αρνητικών χαρακτηριστικών. Δεν είναι τυχαίο που τελικά το κατεχόμενη κόμμα της πιο ωμής βίας, το νεοναζιστικό κόμμα της Χρ. Αυγής,

είναι το πρώτο και το μόνο που με τόσο ανοιχτό τρόπο υποστηρίχθηκε από τη ρώσικη νεοχιτλερική υπερδύναμη, η οποία ξέρει ότι τελικά μόνο με ωμή και κτηνώδη ρασιιστική βία, κατά προτίμηση μάλιστα μέσω ενός στρατιωτικού πραξικοπήματος, θα μπορεί να ελέγξει και να υποδουλώσει, αν για ένα διάστημα τα καταφέρει, αυτή τη χώρα.

Κάθε πράγμα μετατρέπεται στο αντίθετό του, και οι αδυναμίες ενός έθνους μπορούν να μετατραπούν σε δύναμή του

Αν λοιπόν ως εδώ επιμείναμε πολύ στον τρόπο με τον οποίο ο ρώσικος σοσιαλισμολογισμός επέβαλε από τα μέσα τη δική του διεθνή και εσωτερική πολιτική και ταυτόχρονα τσάκιζε τις παραγωγικές δυνάμεις της χώρας μας και την εξαρτούσε οικονομικά όσο καμιά άλλη ευρωπαϊκή χώρα, ήταν για να αποδείξουμε μέσα κυρίως από τη σύγχρονη πολιτική ότι δεν είναι μια παλιά γενικευμένη πανεθνική ιδεολογική κατάρα εκείνο που έχει εμποδίσει τη χώρα μας να μπει πραγματικά στον κύκλο των σύγχρονων ευρωπαϊκών εθνών, αλλά ο ειδικός, ιστορικά διαμορφωμένος χαρακτήρας της ελληνικής άρχουσας τάξης. Αυτό επιτρέπει στον "γενετικά" πιο συγγενικό της ιμπεριαλισμό, το ρώσικο, δηλαδή στον κατάλληλο εξωτερικό παράγοντα, να αποσασθώσει αυτήν την άρχουσα τάξη και να αναδείξει από μέσα της και μέσα από το λαό ό,τι το αθλιότερο και καταστροφικότερο υπάρχει, και πάνω απ' όλα ασκώντας πολυμέτωση και ύπουλη βία να καταστρέψει κάθε κομμάτι του έθνους που αντιστέκεται στον εξωτερικό εχθρό και τελικά να καταστρέψει όλη τη χώρα. Επειδή πιστεύουμε ότι αυτή η διαδικασία εκτυλίσσεται όλο και πιο πολύ κόντρα στις βαθύτερες ιδεολογικές και πολιτικές διαθέσεις της πλατιάς μάζας του ελληνικού πληθυσμού, οι οποίες κινούνται μέσα στο μεγάλο ρεύμα του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού, η άρχουσα τάξη έρχεται σε όλο και μεγαλύτερη σύγκρουση με τη βάση της, ιδιαίτερα τη λαϊκή. Αν αυτό δε γίνεται τόσο φανερό ακόμα είναι γιατί μοιραία ο ελληνικός λαός, όπως κάθε άλλος, επιπράζεται πολύ έντονα και αρνητικά από τις πολιτικές ιδέες της κυρίαρχης τάξης σε εποχές που δε διαθέτει δικά του κάπως μαζικά διαφωτιστικά και πολιτικά κέντρα άμυνας, όπως συμβαίνει σήμερα.

Μιλώντας εδώ για "δυτικό πολιτισμό" δεν εννοούμε τον δυτικό τύπου μονοπωλιακό καπιταλισμό, ούτε την αντίστοιχη αστική σκέψη, που στην πραγματικότητα βρίσκονται σε βαθιά αντιδιαφωτιστική παρακμή. Εννοούμε το ανεπτυγμένο πολιτιστικό επίπεδο των λαών στις ανεπτυγμένες χώρες, δηλαδή το δημοκρατικό πολιτισμό τους, στον οποίο έχουν διαπαιδαγωγηθεί από τις μεγάλες αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις τους, από τα μεγάλα αντιφασιστικά τους κινήματα, αλλά και από τις ως τώρα νικημένες, αλλά παρούσες στη συλλογική μνήμη προλεταριακές-σοσιαλιστικές επαναστάσεις τους. Αυτός ο πολιτισμός των πλατιών λαϊκών μαζών έρχεται καθημερινά σε οικονομική και πολιτική σύγκρουση με τον γουρουνόπετσο, αντιδημοκρατικό, οικονομίστικα τυφλό χαρακτήρα του κυρίαρχου σ' αυτές τις χώρες μονοπωλιακού κεφαλαίου. Αυτό συνεργάζεται στενά με το ρώσικο και το κινεζικό νεοαυτοκρατορικό ομόλογο τους κεφάλαιο και γι' αυτό κανακεύει την υποτακτική σ' αυτούς ελληνική άρχουσα τάξη. Μιλώντας εδώ για "δυτικό πολιτισμό" εννοούμε στο βάθος το δυτικό Διαφωτισμό, η πιο ανεπτυγμένη και σύγχρονη έκφραση του οποίου είναι ο κατασκευασμένος από τις αστικές τάξεις προλεταριακός, μαρξιστικός διαφωτισμός. Με αυτή λοιπόν την έννοια του "δυτικού" πιστεύουμε ότι η αντίθεση του λαού στην ανατολίτικη άρχουσα τάξη του έχει μεγαλώσει, παρόλη την εξαντανακλάσεως σχετική οπισθοδρόμηση και του ίδιου του λαού. Έχει μάλιστα μεγαλώσει τόσο πολύ, ώστε αυτός ο λαός στη μεγάλη του πλειοψηφία δε νιώθει να εκπροσωπείται σ' αλήθεια από κανένα κόμμα και κανέναν φύρερ, παρά την τόσο άφθονη προσφορά σε τέτοιους από το πολιτικό σύστημα. Το πολύ που κάνει είναι να επιλέγει εκείνο το κόμμα ή τον "φύρερ ευκαιρίας" τον οποίο ο καθένας θεωρεί το μικρότερο κακό.

Αντίθετα δηλαδή με τη θέση ότι για τη σημερινή, μη ευρωπαϊκή πολιτική κίνηση της χώρας φταίει γενικά η ανατολίτικη εθνική κουλτούρα, και ιδιαίτερα η καθυστερημένη πολιτική κουλτούρα των μαζών, και ότι γι' αυτό πριν από κάθε πολιτική πρόοδο θα πρέπει να προηγηθεί μια πολιτιστική αλλαγή βάθους χρόνου, εμείς βγάζουμε, με τη βοήθεια και αυτού εδώ του έργου, το συμπέρασμα ότι εκείνο που πάνω απ' όλα χρειάζεται σήμερα είναι μια πολιτική επανάσταση που θα ριζεί από την εξουσία τη σημερινή άρχουσα τάξη και, κυρίως, θα γκρεμίσει συθέμελα τον σάπιο υπεραντιδραστικό κρατικό μηχανισμό αντικαθιστώντας τον μ' εκείνον μιας από τα κάτω, λαϊκής, δημοκρατικής εξουσίας. Αυτός είναι αναγκαίος όρος για κάθε πολιτιστική αλλαγή βάθους χρόνου, δηλαδή για να μπορέσει στη συνέχεια όλο το έθνος να απελευθερωθεί από το ιδεολογικό δηλητήριο που χύνει καθημερινά στις φλέβες του ο βυζαντινός κόσμος που ζει εδώ και 180 χρόνια σαν ακατάβλητος βρυκόλακας μέσα του, ιδιαίτερα στα σχολεία και στα πανεπιστήμιά του, στα υποδουλωμένα στα κράτος ΜΜΕ του, στις κυβερνήσεις και στις "αυτοδιοικήσεις" του και, πάνω απ'

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΑΛΜΕΡΑΪΕΡ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 13

όλα, στους μηχανισμούς της βίας του, δηλαδή στην αστυνομία, στο στρατό και στα δικαστήρια. Θεμελιακή, εννοείται, προϋπόθεση για την ιδεολογική απελευθέρωση του ελληνικού λαού είναι η απαγόρευση κάθε επέμβασης του κέντρου κάθε βυζαντινισμού, της ορθόδοξης Εκκλησίας, στις κρατικές πολιτικές υποθέσεις και, βέβαια, η απαγόρευση και συντριβή του αντισημιτισμού, της μήτρας κάθε κανιβαλικού ρατσισμού, τον οποίο το πλειοψηφικό, υπεραντιδραστικό τμήμα της Εκκλησίας υπό την πολιτική ενθάρρυνση των ρωσόφιλων εγκληματικά αναβίωσε και μεθοδικά ενσταλάζει στους πιστούς, ιδιαίτερα τις τελευταίες δεκαετίες.

Πιστεύουμε ότι πρώτος εχθρός μια τέτοιας επανάστασης θα είναι οι ρωσόφιλες δυνάμεις, που όχι τυχαία είναι σήμερα και οι πιο αντιδιαφωτιστικές-σκοταδιστικές, οι πιο εχθρικές στη σύγχρονη παραγωγή και επιστήμη και, κυρίως, οι πιο αντιδημοκρατικές και ξενόδουλες. Η πιο βασική διαφορά του 1821 με το 2014 είναι ότι τώρα υπάρχει ένας σχετικά πολύ πιο ώριμος λαός και μια πολύ πιο ώριμη χώρα και ότι η νεοσαρική Ρωσία δε θα μπορεί να κρύβει για πολύ την πολιτική και οικονομική της κυριαρχία, χωρίς να ασκήσει πάνω στη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού την ανοιχτή δικτατορία της. Γι' αυτό άλλωστε το σκοπό έχει γιγαντώσει τη ναζιστική Χρ. Αυγή και σπρωχνει προς αυτήν το στρατό, γι' αυτό έχει κάνει τη μισή αστυνομία φιλοναζιστική γυμνάζοντάς την κατάλληλα για χρόνια πάνω στους μετανάστες, και γι' αυτό, τέλος, έχει χτίσει μια τραμπούκικη ψευτοαριστερά και μερικές ψευτοαναρχικές δολοφονικές συμμορίες με ωμά αντιλαϊκή νοοτροπία.

Η διαλεκτική δηλαδή της Ιστορίας τα φέρνει έτσι, ώστε μετά από 180 περίπου χρόνια ο ίδιος εχθρός να ξανάρχεται με νέα ορμή στη χώρα για να κλείσει το πρώτο του έγκλημα με ένα ακόμα μεγαλύτερο. Ενώ δηλαδή τότε, σαν σαρική φεουδαρχία, γέννησε μια ευνοησιμένη αστική τάξη στερώντας της τελικά για πάντα τη δυνατότητα να κάνει τη δημοκρατική της επανάσταση και να βγάλει από το σκοτάδι το λαό, τώρα, σαν ο πιο σύγχρονος πολεμικός κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός και σαν αξεπέραστος μετρ της συνομοσίας και της προβοκάτσιας, επιχειρεί να αδειάσει από ζωή και αξιοπρέπεια ένα ολόκληρο έθνος και να το μετατρέψει σε ζόμπι-εργαλείο του μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη και ενάντια της.

Αυτή τη στιγμή ο ελληνικός λαός, όπως άλλωστε και το '21, δε βλέπει αυτή τη δύναμη σαν εχθρό του. Τη βλέπει μάλιστα σαν φίλο, ενώ σαν εχθρό του σπρωχνεται από σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς να βλέπει το κεντρικό υπομήφιο θύμα αυτής της δύναμης, την Ενωμένη Ευρώπη. Αυτή η τελευταία σαν σύνολο είναι μια εθελοντική, και γι' αυτό δημοκρατική, ένωση κρατών. Έτσι, παρά την αθλιότητα και το μικρομεσοϊοιμπεριαλισμό των επιμέρους μονοπωλιακών αρχουσών τάξεων αυτών των κρατών, είναι από τη φύση της αντίθετη σε κάθε μεγαλοκρατισμό και φασισμό, πράγμα που αποδεικνύεται από το ότι κάθε ευρωπαίος φασίστας είναι αντίθετος με αυτήν την Ένωση. Όμως ο ελληνικός λαός, χάρη κυρίως στην υστερική προπαγάνδα των ρωσόφιλων, αλλά και χάρη στα βαριά λάθη των ίδιων των μονοπωλιακών ηγετών της, πιστεύει ότι η ΕΕ τον πεινάει και τον καταστρέφει επίτηδες για να τον αγοράσει φτηνά και δε βλέπει, προς το παρόν, ότι τον πεινάει και τον καταστρέφουν σαν κατεδαφιστές της παραγωγής οι άνθρωποι της Ρωσίας και ότι κυρίως αυτή η τελευταία, μαζί με τους κινέζους συμμάχους της, αγοράζει τη χώρα φτηνά: ενέργεια, τράπεζες, τουριστική γη, λιμάνια, βιομηχανίες επεξεργασίας αγροτικών-κτηνοτροφικών προϊόντων κτλ.

Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι, όταν συνεισθανθεί αυτήν την απάτη, η μεγάλη πλειοψηφία του κατασκακισμένου λαού μας θα αντιδράσει με ανάλογο θυμό. Τότε σε κάθε περίπτωση θα αρχίσει μια αληθινή νέα εθνική αντίσταση και τότε θα είναι η ώρα της βαθύτερης νεοελληνικής αυτοσυνειδησης, που θα κάνει την Ελλάδα όχι φτωχό και συμπλεγματογόνο συγγενή του δυτικού δημοκρατικού και του παγκόσμιου σοσιαλιστικού διαφωτισμού, αλλά μέρος της πιο ορμητικής πρωτοπορίας του. Ήδη οι πιο διορατικοί δημοκράτες και επαναστάτες στη χώρα μας μπορούν, ακριβώς λόγω της φύσης της άρχουσας τάξης τους, να δουν πιο μακριά, από πολιτική άποψη, απ' όσο οι αντίστοιχοι τους στις άλλες χώρες της Ευρώπης. Ακόμα και το γεγονός ότι μόνο της Ελλάδας το Κομμουνιστικό Κόμμα ανάμεσα σε όλα τα άλλα στον κόσμο διαλύθηκε από τους νεοσαρικούς με την πιο ωμή βία, που έφτασε ως την εκτέλεση του ηγέτη του, δίνει στους Έλληνες επαναστάτες κομμουνιστές μια παραπάνω δυνατότητα να καταλάβουν τη στρατηγική και τακτική των νεοχιτλερικών του Κρεμλίνου, αλλά και να εμβαθύνουν στον καιρία αρνητικό ρόλο του τσαρισμού, στη νεοελληνική εξέλιξη, ειδικά στο '21, πράγμα το οποίο δεν είχε μπορέσει ακόμη να κάνει το πραγματικό ΚΚΕ. Η Ελλάδα, σαν καθεστωτική οντότητα, είναι τώρα δα στην πρωτοπορία της ευρωπαϊκής αντίδρασης, αλλά ό,τι σ' αυτήν είναι αντικαθεστωτικό είναι αυτόματα στην πρώτη γραμμή της ευρωπαϊκής προόδου.

Το ανάλογο αλλά σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό ίσχυσε κάποτε και για τη Ρωσία, όταν ο τσαρισμός ήταν το κέντρο της ευρωπαϊκής αντίδρασης. Τότε η πιο πρωτοπόρα αντίσταση στον

τσαρισμό, η ρώσικη, έβγαλε τελικά και την πρώτη μεγάλη προλεταριακή επανάσταση και εξουσία στον κόσμο.

Αυτός είναι στο βάθος και ο λόγος που τώρα έρχεται στη επιφάνεια ο Φαλμεράιερ στα ελληνικά. Δηλαδή δεν έρχεται από μια φιλολογική ανάγκη, αλλά από μια καθαρά πολιτική ανάγκη, όπως δείχνει τούτο εδώ το προσάρτημα. Αυτό το προσάρτημα προέκυψε από την ανάγκη τη δική μας και του μεταφραστή να μεταφέρουμε και να επιβεβαιώσουμε, όσο μας ήταν δυνατό και με όσο πιο διαλεκτικό τρόπο μπορούσαμε, την τεράστια πολιτική σημασία του έργου για τη σύγχρονη εποχή, αλλά και να δώσουμε τη δική μας εκδοχή για κάποια πολύ καιρία για σήμερα πολιτικά σχόλια του συγγραφέα στην καταπληκτική σε οξυδέρκεια εισαγωγή του σ' αυτόν εδώ τον τόμο. Έχουμε μάλιστα κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι σύντομα και η υπόλοιπη Ευρώπη, ειδικά η Γερμανία, που γέννησε αυτό το σοφό, μα και σ' ένα βαθμό τον απαρνήθηκε, θα τον ανασύρει για τα καλά από τα ακαδημαϊκά αρχεία της και θα τον φέρει σε γνώση όλων των δημοκρατικών ανθρώπων της και, κατά συνέπεια, όλων των δημοκρατικών ανθρώπων της Ευρώπης. Γιατί, όπως δείχνουν τα γεγονότα, τώρα ήρθε η ώρα αυτό εδώ το έργο να διαφωτίσει όχι μόνο την Ελλάδα, αλλά και όλη την Ευρώπη για τους κινδύνους που διατρέχει, αν δεν καταλάβει ότι αληθινά ευρωπαϊκό είναι μόνο ό,τι είναι δημοκρατικό και ότι δεν υπάρχει καμιά ανώτερη φυλετική ή πολιτιστική καταγωγή, αληθινή ή ψεύτικη, που μπορεί να επιτρέψει σε κάποιο σημερινό έθνος να καυχιέται, χωρίς την ομόφωνη καταδίκη απ' όλα τα άλλα, ότι είναι "εξαιρετικό", "ανώτερο", "αναγκαίο πολιτιστικό συστατικό" ή "πολιτιστικό λίκνο" κτλ. κτλ. μιας ολόκληρης ηπείρου. Όπου ακούγονται κάτι τέτοια, πρέπει να ξέρουμε ότι ήδη ακούγονται μπότρες αδυσώπητου πολέμου εναντίον του πολιτισμού και του ανθρώπου γενικά.

Πιστεύουμε ότι η ζωντανή απειλή ή, ακόμα περισσότερο, η πραγματικότητα μιας ωμής νεοναζιστικής ή φαιο-"κόκκινου" τύπου κυριαρχίας στην Ελλάδα θα είναι η πρώτη δοκιμασία που θα υποχρεώσει το έθνος και το λαό μας να δουν την ιστορία τους με καινούριο μάτι, δηλαδή να δουν ξανά τη γέννηση του νεοελληνικού κράτους, μετά παραπίσω να δουν το αληθινό Βυζάντιο και, τελικά, να δουν χωρίς ομίχλες και την αρχαία Ελλάδα σαν μια υπέροχη μακρινή χώρα, τόσο υπέροχη, που να ανήκει σε όλη την ανθρωπότητα. Έτσι θα μπορούν να τη φχαριστηθούν κι αυτήν σ' αλήθεια, που σημαίνει χωρίς καταναγκασμό και χωρίς κόμπλεξ, οπότε θα τη δουν όπως πραγματικά ήταν, δηλαδή ό,τι το πιο υπέροχο σε έναν κόσμο που ήταν όμως δουλοκτητικός, δηλαδή βρισκόταν στην αυγή του πολιτισμού. Από την άλλη, όπως είπαμε και προηγουμένα, μόνο αντιμετωπίζοντας τον οργανωτή των χειρότερων εσωτερικών αδυναμιών μας σαν εξωτερικό εχθρό, και μάλιστα σαν καταστροφική και ίσως σαν κατοχική δύναμη, θα μπορούμε να πολεμήσουμε αυτές τις αδυναμίες. Έτσι, ψυχράιμα και με αλληλεπλήρους επαναστατικούς αγώνες -που είναι αγώνες κύρια ταξικοί, γιατί οι χειρότερες αδυναμίες επιβιώνουν καλύτερα και κατοχυρώνονται στις πιο εκμεταλλευτικές τάξεις- θα μπορέσουμε να τις νικήσουμε. Τότε θα καταλάβουμε και θα εκτιμήσουμε την αξία αυτού του βιβλίου και το μεγαλείο του μαχητή της αλήθειας κόντρα στο ρεύμα, του Γιάκομπ Φίλιπ Φαλμεράιερ, πραγματικά ανιδιοτελούς και γι' αυτό αιώνιου φίλου του ελληνικού λαού.

Για τους εκδότες της Μεγάλης Πορείας
Ηλίας Γ. Ζαφειρόπουλος
Αθήνα, 22/6/2014

(1) Δε νοιάστηκαν μάλιστα ούτε όταν σύσσωμο το ελληνικό καθεστώς έστειλε στη μαρτυρική Βοσνία να συμμετέχει στην εθνοκάθαρση τη ναζιστική συμμορία της Χ. Αυγής, την οποία λίγο αργότερο το ίδιο καθεστώς πάλι σύσσωμο έμπαζε στην ελληνική Βουλή.

(2) Το ελληνικό πρόβλημα δεν είναι ο απόλυτος όγκος του ελληνικού κρατικού χρέους, που είναι ακόμα μέτριος σύμφωνα με τα συνολικά ευρωπαϊκά οικονομικά δεδομένα. Άλλωστε ούτε το ιρλανδικό ούτε το πορτογαλικό χρέος προκάλεσαν ή προκαλούν ανάλογους πελώριους τριγμούς στην Ευρώπη. Το πρόβλημα είναι η διαρκής, σχεδόν γεωμετρική, αύξηση αυτού του χρέους παρά τις περικοπές και αναδιαρθρώσεις του, πράγμα που δημιουργεί μια διαρκή απειλή για χρεωκοπία της Ελλάδας και από κει μια διαρκή κρίση πιστωτικής αναξιοπιστίας, οπότε και αύξησης του χρέους, για όλες τις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου. Επειδή το ελληνικό χρέος μπορεί να κλείνει μόνο με "κουρέματα" από τον ευρωπαϊκό Βορρά, η αύξησή του οξύνει τις σχέσεις Βορρά-Νότου ή Γερμανίας-υπόλοιπης Ευρώπης και προκαλεί εσωτερική κρίση στην ίδια τη Γερμανία. Έτσι όλη η ευρωπαϊκή πολιτική διεξάγεται τελευταία με κέντρο το ελληνικό χρέος. Όμως το ελληνικό χρέος δημιουργήθηκε και συνεχίζει να μεγαλώνει όχι γιατί φαίνεται τα μνημονιακά μέτρα, όπως ισχυρίζεται σύσσωμο το ελληνικό πολιτικό καθεστώς και μια ισχυρά δυτικών οικονομολόγων. Αυτά τα μέτρα παντού όπου εφαρμόζονται εξαθλιώνουν τη φτωχολογία και τα μεσοστρώματα της χρεωμένης χώ-

ρας, αλλά ποτέ από μόνα τους δεν καταστρέφουν συνολικά την παραγωγή και δεν αυξάνουν απόλυτα και κατακόρυφα το χρέος της χώρας αυτής, γι' αυτό και η χρεωμένη χώρα κάποια όχι μακρινή στιγμή βγαίνει από την κρίση υπερχρέωσης. Κι αυτό γίνεται ήδη με την Ιρλανδία και την Πορτογαλία. Το ελληνικό υπερχρέος, αντίθετα, μεγαλώνει διαρκώς με ανώτερους ρυθμούς, αφού έχει καταπίει τα περισσότερα δανεικά και δωρεάν λεφτά που δόθηκαν ποτέ σε χώρα, γιατί οι ρωσόφιλες πολιτικές δυνάμεις, που είναι κυρίαρχες στην κορυφή των κυβερνήσεων και των "αριστερών" αντιπολιτεύσεων εδώ και πάνω από 15 χρόνια, σαμποτάρουν ασταμάτητα, συνειδητά και με χίλιους τρόπους τις σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις και συνεχίζουν να το κάνουν με μεγαλύτερη ευκολία πάνω στην κρίση, εκμεταλλεζόμενες τώρα και τα οικονομικά και πολιτικά κοντόφθαλα μνημονιακά μέτρα. Οι μόνες παραγωγικές δυνάμεις που επιτρέπεται να αναπτυχθούν είναι εκείνες που ανήκουν στο ρώσικο κεφάλαιο, στο σύμμαχο του κινέζικο και στους φιλορώσους Έλληνες κρατικοκαθεστωτικούς ολιγάρχες.

(3) Βλ. ιδιαίτερα το βιβλίο των Αλεξάντερ Καζνάν και Ζυλ Κόνσταμπλ Άνθρωποι και Εξουσία στο Βυζάντιο.

(4) Ο αντιδραστικός χαρακτήρας του καθολικισμού, όπως χοντρικά και κάθε θρησκείας μετά την Αναγέννηση και ιδιαίτερα μετά την άνοδο των κινημάτων του Διαφωτισμού και ως τα σήμερα, δεν πρέπει να μας κρύβει το γεγονός ότι τότε, την εποχή της φεουδαρχίας, στην πάλη των δύο γραμμών μέσα στο χριστιανισμό ο καθολικισμός εκπροσωπούσε την πρόοδο. Αυτό κυρίως γιατί προσπαθούσε να δέσει με θρησκευτικό δόγμα με την αριστοκρατική φιλοσοφική σκέψη και γενικά το ρασιοναλισμό. Έτσι πτότιζε το σπόρο της σύγχρονης επιστήμης και έρευνας, οπότε έκφραζε, πριν έρθει κάποτε σε ρήξη μαζί του, και τον ανοιχτό στο εμπόριο και στις τεχνικές ανακαλύψεις αστικό κόσμο, ο οποίος τότε ανέελλε. Αντίθετα, η ορθόδοξη βυζαντινή Εκκλησία, εκπροσωπώντας σταθερά την άρνηση κάθε υλικής τεχνικής προόδου και κάθε εμπορικής επικοινωνίας, ήταν εχθρός της επιστημονικής σκέψης και του ρασιοναλισμού, σάπιζε μέσα στην απόλυτη δογματική στασιμότητα και τελικά προωθούσε στην παρακμασμένη αυτοκρατορία το χειρότερο μυστικισμό και τη δεισιδαιμονία. Αυτή η φύση της ανατολικής ορθόδοξης Εκκλησίας δε θα της επέτρεπε ποτέ να βγάλει μέσα από τα σπλάχνα της, όπως συνέβη με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, μια προοδευτική θρησκευτική Μεταρρύθμιση.

(5) Ο Νίκος Ζαχαριάδης, ηγέτης με μεγάλη ακτινοβολία και κύρος στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, μαζί με τον κορμό των στελεχών και μελών του κόμματος και του ΔΣΕ βρισκόταν τότε, μετά την ήττα του β' αντάρτικου, σαν πολιτικός πρόσφυγας στην ΕΣΣΔ.

Οι ρώσοι νεοσαρικοί καθοδήγησαν αρχικά μια μειοψηφία από ομοϊδέατες τους εντός του ΚΚΕ να επιτεθεί με τραμπουκισμούς και να καταλάβει εξ εφόδου την κομματική ηγεσία. Η απόπειρα αυτή απέτυχε οικτρά, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των μελών του ΚΚΕ, κυρίως αυτών στην Τασκένδη της ΕΣΣΔ, στάθηκε στο πλευρό του ηγέτη του κόμματος. Μόλις όμως οι συνωμότες κατέλαβαν την ανώτατη εξουσία του σοβιετικού κόμματος και του κράτους στα 1956, έντυσαν την αντι-Ζαχαριάδικη εκστρατεία τους με το ως τότε ασύλληπτο και αδιαμφισβήτητο για κάθε κομμουνιστή διεθνές κύρος του ΚΚΣΕ και οργάνωσαν μια διεθνή διάσκεψη, μέσω της οποίας κατάφεραν και καθαίρεσαν παράνομα τον Ν. Ζαχαριάδη από γραμματέα του ΚΚΕ. Ο Ζαχαριάδης όχι μόνο δεν κάμφθηκε, αλλά είχε τη διορατικότητα και την τόλμη να καταγγείλει την ηγεσία του ΚΚΣΕ για την εκστρατεία εναντίον του ελληνικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Η αντίσταση αυτή του Ζαχαριάδη, αρκετών στελεχών και κυρίως των απλών μελών του κόμματος και μελών του ΔΣΕ που κυνηγήθηκαν με λύσσα από το χρουστοσφικό καθεστώς ήταν κάτι το αδιανόητο, την ώρα που σε όλο τον κόσμο όλα τα ΚΚΚ, ακόμα και το επαναστατικό κινέζικο ΚΚ, ακολουθούσαν το πανίσχυρο σε κύρος ΚΚΣΕ, μιας και δεν είχαν ακόμη κατανοήσει από άμεση εμπειρία την αντιδραστική φύση της νέας ηγεσίας.

Η αντίσταση αυτή των εξόριστων μελών του ΚΚΕ και του Ν. Ζαχαριάδη ήταν τόσο έντονη, που οι Σοβιετικοί αναγκάστηκαν στα 1958 να διαλύσουν το ΚΚΕ, που είχε αρχίσει να ξαναδυναμώνει μέσα στην Ελλάδα. Αυτό το έκαναν διαλύοντας τις κομματικές του οργανώσεις, που τότε ήταν παράνομες. Μόνο έτσι μπόρεσαν αργότερα να πραγματοποιήσουν ένα πλασματικό κομματικό συνέδριο, το 8ο, και μέσω αυτού να διορίσουν από τα πάνω μια νέα εγκάθετη ηγεσία. Αυτό το λεγόμενο 8ο Συνέδριο του ΚΚΕ είναι στην πραγματικότητα το 1ο συνέδριο ενός νέου κόμματος, ενός πρακτόρικου κόμματος, το οποίο κάποιοι κομμουνιστές σωστά αποκάλεσαν ψευτοΚΚΕ. Το ψευτοΚΚΕ από ηγετική άποψη είναι οι δολοφόνοι που ντύθηκαν με τα ρούχα του θύματος. Στην ουσία δηλαδή πρόκειται για ένα απόλυτο αντίΚΚΕ. Για να μην κρέμεται η σκιά του Ζαχαριάδη πάνω στο πλαστό δημιούργημά τους, οι Σοβιετικοί τον εξόρισαν.

Αρχικά τον έστειλαν σε μια "μαλακή" εξορία στο Μποροβίτσι,

όπου μπορούσε κάπως να επικοινωνήσει με το εξωτερικό περιβάλλον του, ίσως για να του δώσουν τη δυνατότητα να συνεργαστεί μαζί τους. Όμως αυτός μπόρεσε από κει, στα 1962, να έρθει σε επαφή με την ελληνική πρεσβεία στη Μόσχα, απ' όπου ζήτησε από την κυβέρνηση Καραμανλή να έρθει στην Ελλάδα να δικάσει. Η κυβέρνηση εκείνη αρνήθηκε, όπως αρνήθηκαν όλα τα αστικά κόμματα, και βέβαια πρώτο-πρώτο αρνήθηκε το ψευτοΚΚΕ μέσω της εφημερίδας Αυγή. Έτσι οι Σοβιετικοί τον έστειλαν στη μακρινή Σιβηρία, στην πόλη Σοργκούτ, μέσα στους πάγους, εντελώς ξεκομμένο από κάθε δυνατότητα να δώσει οποιοδήποτε μήνυμα στον έξω κόσμο, σε ένα χαμόστιπο με διαρκώς αναμμένους πάνω του προβολείς και με καγκεμπίτικη φρουρά. Μόνο να ακούσει πληροφορίες μέσω ραδιοφώνου μπορούσε. Σ' αυτήν την πολιτική απομόνωση τον έθαψαν οι Σοβιετικοί επί 11 χρόνια, μέχρις ότου τον δολοφόνησαν τον Αύγουστο του 1973, μετά την εξέγερση της Νομικής και λίγο πριν τη μεγάλη εξέγερση του Πο-Λυτεχνείου. Το ρώσικο κράτος και το ψευτοΚΚΕ ισχυρίζονται σήμερα ότι αυτοκτόνησε. Το ότι δε λένε την αλήθεια αποδεικνύεται από το ότι αρχικά ανακοίνωσαν ότι πέθανε από καρδιά, όμως μετά από πολλά χρόνια, στη διάρκεια της "Περεστρόικα", ανακοίνωσαν ότι βρέθηκε κρεμασμένος. Αλλά πώς θα μπορούσε να αυτοκτονήσει ένας άνθρωπος που άντεξε στην απομόνωση τόσα χρόνια, την ώρα ακριβώς που μετά την εξέγερση της Νομικής ήδη φύσαγαν οι άνεμοι της μεγάλης εξέγερσης του Πολυτεχνείου;

(6) Κλασική περίπτωση το σπάσιμο με τη βία της απεργίας στη Νάσιοναλ Καν με τη συνεργασία της ΕΣΑΚ και της καραμανλικής τότε ηγεσίας της ΓΣΕΕ.

(7) Αυτή ήταν πάντα υπό την καθοδήγηση του Λαλιώτη και είχε σαν ηγετικά στελέχη το Χρυσοχοϊδή, το Βενιζέλο, τον κνιτογενή Λοβέρδο και άλλους.

(8) Ο μεγάλος αυτός προβοκάτορας ανακάλυψε άλλους δύο τρόπους για να μετατρέψει δύο ακόμα μεγαλύτερους στρατηγικούς εχθρούς της Ρωσίας σε στρατηγικούς εχθρούς της

Ελλάδας.

Ο ένας ήταν να θέσει πάλι ζήτημα πολιτιστικής συνέχειας και "ψυχής", κατηγορώντας την Αγγλία, που είναι η πιο δεμένη με τις ΗΠΑ χώρα της ΕΕ, ότι μας έχει κλέψει τα γλυπτά της μετόπης του Παρθενώνα και πρέπει να μας τα δώσει πίσω αμέσως. Αυτή η διεκδίκηση περιέχει στον νομικοπολιτικό της πυρήνα τη θέση ότι είναι ληστεία ό,τι έχει αφαιρεθεί από ένα έδαφος μιας χώρας πριν αυτό γίνει αντιληπτό σαν εθνικό κρατικό έδαφος, πριν δηλαδή το ελληνικό έθνος συνειδητοποιήσει την ύπαρξή του και πριν γίνει κράτος, όταν δηλαδή το συγκεκριμένο έδαφος ανήκε αναντίρρητα στην κυριαρχία του οθωμανικού κράτους και με άδεια αυτού του κράτους μεταφέρθηκαν τα γλυπτά στην Αγγλία. Ένα σύγχρονο δημοκρατικό ελληνικό κράτος θα μπορούσε να ζητήσει επιστροφή των ελγίνειων στη βάση διμερούς, αμοιβαία επωφελούς συμφωνίας και όχι σαν απαίτηση επιστροφής κλεμμένων. Όμως ο τρόπος με τον οποίο έχει τεθεί το αίτημα είναι φτιαγμένο έτσι ώστε να μην επιλυθεί, για να ενσταλλάξει βαθιά έχθρα στο λαό μας ενάντια στον αγγλικό λαό, για να μπορούν οι νέοι τσάροι να μας σύρουν την κατάλληλη στιγμή στον μεγάλο επιθετικό ληστρικό πόλεμο που σχεδιάζουν ενάντια στην Ευρώπη. Ένας από τους βασικούς συμβολικούς στόχους αυτής της συμμετοχής θα είναι να βρούμε, τάχα, τη χαμένη ιστορική μας κληρονομιά, οπότε και την ψυχή μας, χώρια από την όποια μοιρασιά στα λάφυρα από την εκστρατεία. Για τις ανάγκες αυτού του πολέμου έχει οικοδομηθεί όψιμα ένα μοναδικό πανάκριβο μουσείο, αυτό της Ακρόπολης, όπου η έμφαση δε δίνεται σε αυτά τα σπουδαία που εκτίθενται, αλλά στα "κλεμμένα" που λείπουν και τα οποία πάλι δε θα αναρτηθούν -και σωστά- στον ίδιο τον Παρθενώνα, αλλά στο μουσείο.

Ο άλλος τρόπος που συνέλαβε ο Α. Π. για να μετατρέψει σε εθνικό μας εχθρό μια στην πραγματικότητα φιλική μας χώρα, που απλά είναι εχθρός για τη Ρωσία, είναι οι γερμανικές αποζημιώσεις. Εδώ δεν αμφισβητείται η ιστορική συνέχεια του έθνους και η αιώνια ψυχή του, όμως πάλι χρησιμοποιείται η ιστορία για να αναμοχλευτεί ένα παλιό έγκλημα που διέπραξε ένα αποτρόπαιο καθεστώς και να κατηγορηθεί γι' αυτό όχι η συνέχειά του, αλλά η άρνησή του, που είναι η γερμανική Δημο-

κρατία, δηλαδή η οικονομική και σε μεγάλο βαθμό η πολιτική ψυχή της ακόμα αντιφασιστικής Ευρώπης. Η ασύλληπτη ειρωνεία και το θράσος σ' αυτή τη διεκδίκηση είναι το ότι, ενώ η Γερμανία απαγόρευσε το ναζισμό και τους ναζιστές ενόσ της, η Ελλάδα του Α. Π. και των επιγόνων του έτρεφε μέσα της τους έλληνες ναζιστές που πρωτοστάτησαν αργότερα, και μάλιστα δυνάμωσαν, στην πανεθνική πάλη ενάντια στο "Δ' Ράιχ". Γερμανικές επανορθώσεις η Ελλάδα είχε το δικαίωμα να ζητήσει μέχρι την ένταξή της στην ΕΕ, δηλαδή μέχρι τη στιγμή που ζήτησε με ικετευτικό τρόπο και πήρε την έγκριση της Γερμανίας να ανήκει σε μια ένωση (ΕΕ) από την οποία αποσπούσε κάθε χρόνο δισεκατομμύρια επιδοτήσεων, τα περισσότερα από την ίδια τη Γερμανία. Η στάση: πρώτα γινόμαστε εταίροι μιας χώρας με παρακάλια και μετά εγειρούμε ανταγωνιστικές αξιώσεις εναντίον της είναι διπλωματική μπαμπεσιά στις διακρατικές σχέσεις, μπαμπεσιά επίσης βυζαντινού επιπέδου.

(9) Αυτήν την τακτική δίδαξαν και οι ίδιοι οι εντολείς του ψευτοΚΚΕ, οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές, σε παγκόσμιο επίπεδο. Σε μια πρώτη περίοδο, τη χρουστσσοφική, συμμετείχαν με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές για την πολιτικοϊδεολογική συντριβή του σοβιετικού και παγκόσμιου επαναστατικού προλεταριάτου, που βρισκόταν ως τότε κάτω από τη σημαία του Στάλιν, ο οποίος έκανε μεν λάθη, αλλά πάντα ήταν ένας σπουδαίος μαρξιστής επαναστάτης. Στη δεύτερη περίοδο, την μπρεζνιεφική, αντιπαρέθεσαν μετωπικά στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, αλλά και στο τελευταίο οχυρό της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης, στη μαοϊκή Κίνα, για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας. Σήμερα οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές διανύουν μια τρίτη περίοδο, την περίοδο Γκορμπατσόφ-Γέλτσιν-Πούτιν, κατά την οποία ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός ρίχνει την κομμουνιστική μάσκα και από τη μια καθησυχάζει τη Δύση, ενώ στην πράξη την περικυκλώνει διαρκώς, κυρίως από τον τριτοκοσμικό Νότο, προετοιμάζοντας πυρετωδώς ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο σε συμμαχία με την επίσης σοσιαλιμπεριαλιστική νεοχιτλερική Κίνα.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ-ΙΡΑΚ-ΓΑΖΑ

Τρεις ταυτόχρονοι πόλεμοι, οι δύο από αυτούς στην υπηρεσία του πρώτου

ISIS και Χαμάς στην υπηρεσία των ρώσων εισβολέων και διαμελιστών της Ουκρανίας

συνέχεια από τη σελ. 6

σικής υπερδύναμης στην Ουκρανία, τότε τι είναι;

Ένας γενικά χρήσιμος ISIS για το Κρεμλίνο

Αν δούμε λοιπόν όλα μαζί τα παραπάνω δηλαδή την κάλυψη που έδωσε στον ISIS το ρωσοκρατούμενο καθεστώς Άσαντ αντίθετα με τον ανελέητο πόλεμο που εξαπέλυσε κατά των δυτικόφιλων και των αδελφών μουσουλμάνων αντιπάλων του, αν δούμε πόσο ο υλικός εξοπλισμός του ISIS στηρίζεται από το Κατάρ και πόσο ο ίδιος ο ISIS αυτοπροβολείται για να γίνει υποδειγματικός εχθρός των πάντων, δεν μπορούμε να μην συμπεράνουμε ότι όλο αυτό το "εξ ουρανού εμιράτο του Ιράκ και της Συρίας" δεν είναι παρά μια οργανωμένη χοντροκομμένη παραπλάνηση και προβοκάτσια υπέρ της Ρωσίας και της εισβολής της στην Ουκρανία. Μάλιστα δεν αποκλείεται να είναι και μια στρατηγική προβοκάτσια. Είναι δηλαδή πιθανό η Ρωσία να μην αφήσει τους δυτικούς ηλίθιους να εξουδετερώσουν εντελώς το "εμιράτο" του ISIS ώστε να διατηρηθεί στην περιοχή ο σκληρός πυρήνας ενός μόνιμου "κρατικού" τζιχαντίζτικου φαντάσματος. Όταν λέμε "να μην αφήσει" εννοούμε να συνεργαστεί με το Ιράν, που θα έχει εύκολα τον κύριο λόγο σε κάθε πόλεμο εδάφους εναντίον του ISIS (μέσω του

ελέγχου του Ιράκ) ώστε ποτέ να μην εκμηδενιστεί ο τελευταίος. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Ομπάμα, όπως και στη Συρία, δεν θέλει ο αμερικανικός στρατός να κατεβεί στο έδαφος αλλά να μείνει στην αεροπορική κάλυψη όπως έκανε και στη Λιβύη. Γιατί τον ουσιαστικό έλεγχο τον ασκούν πάντα οι κυρίαρχες επίγειες και όχι οι αεροπορικές ή οι ναυτικές στρατιωτικές δυνάμεις. Δηλαδή εκτός από τη Ρωσία είναι και το φιλορώσικο Ιράν, και μάλιστα περισσότερο το τελευταίο, που έχει συμφέρον από το να παραμείνει κάπως το έκτρωμα του ISIS σαν απειλή της Δύσης, ιδιαίτερα των ΗΠΑ ώστε το ίδιο να εξασφαλίζει την ανοχή ή μάλλον καλύτερα την αντικειμενική ή και υποκειμενική συμμαχία με τις ΗΠΑ, προκειμένου σταδιακά να απομονώνεται η σε γενικές γραμμές δυτικόφιλη Σαουδική Αραβία.

Ήδη αυτή σταδιακή απομόνωση της Σαουδικής Αραβίας από τη διπλωματική και στρατιωτική αναβάθμιση του Ιράν την έχει σπρώξει προς τη Ρωσία, που πάντα παριστάνει τον ενδιάμεσο για να μπορεί να καταπίνει και τις δύο πλευρές ενός αντιθετικού δίπολου, όπως είναι το δίπολο Ιράν από τη μία και Σαουδαραβία- Ενομένα Αραβικά Εμιράτα από την άλλη. Τελευταία λοιπόν η ρώσικη διπλωματία έχει πλησιάσει τη Σαουδική Αραβία και της υπόσχεται ότι μπορεί να τη βοηθήσει να έχει πυρηνική κάλυψη απέναντι στο πυρηνικό Ιράν κι αυτό γιατί ο προβοκάτορας Ομπάμα αρνείται επίμο-

να στη Σ. Αραβία το δικαίωμα να αντιμετωπίσει το Ιράν στο ίδιο επίπεδο.

Όμως το βασικό αποτέλεσμα του αντιπερισπασμού έχει επιτευχθεί από την ώρα που οι ΗΠΑ, που ήταν ως πρόσφατα ο κύριος παράγοντας της κάποιας δυτικής αντίστασης στη Ρωσία στο ουκρανικό, παρ' όλη τη βρώμικη ηγεσία Ομπάμα, έχουν τώρα ρουφηχτεί από τον πόλεμο με τον ISIS. Μάλιστα οι αμερικάνοι αναλυτές επισημαίνουν και ο καθένας εύκολα μπορεί να διαπιστώσει ότι ο Ομπάμα έχει αφήσει στην ΕΕ και συγκεκριμένα στη Μέρκελ την ευθύνη του χειρισμού του ουκρανικού. Δηλαδή την έχει αφήσει σε μια Ευρώπη και σε μια Μέρκελ που δεν βρίσκουν τρόπους να δείξουν τον αποτροπιασμό τους για κάθε μέτρο πραγματικής, δηλαδή στρατιωτικής αντίστασης της Ουκρανίας στους Χίτλερ διαμελιστές της, και την καλούν, και ως τώρα με αρκετή επιτυχία, να αποδεχτεί την ομοσπονδιοποίηση της Ουκρανίας δηλαδή την ουσιαστική απόσχιση του ανατολικού κομματιού της που είναι και το μόνο βιομηχανικά ανεπτυγμένο, δηλαδή η παραγωγική καρδιά της χώρας. Ως τώρα οι προδότες φιλορώσοι (και γι' αυτό και φασίστες) ηγέτες της Ουκρανίας έχουν δεχτεί την "αποκέντρωση" που είναι η μαλακή λέξη για την "ομοσπονδιοποίηση", ενώ στην πράξη και τη συμφωνία που υπέγραψε ο σιχαμερός Ποροσένκο με τον Πούτιν.

Νομίζουμε ότι μπορέσαμε ως τώρα να δείξουμε το σημείο αλλά και ελεγχόμενο α-

πό τη Ρωσία μέσω εγκαθέτων, αλλά και φίλων πόλεμο ISIS -ΑντιISIS.

Χαμάς- Ισραήλ. Ο δεύτερος πόλεμος αντιπερισπασμού

Αλλά στην αρχή του άρθρου μας μιλήσαμε για τρεις ταυτόχρονους πολέμους, περιλαμβάνοντας και τον πόλεμο Ισραήλ-Χαμάς που τέλειωσε με μια κατάπαυση πυρός στις 26 Αυγούστου λίγο δηλαδή μόλις 10 μέρες πριν από την υπογραφή της συμφωνίας κατάπαυσης πυρός Ουκρανίας-Ρωσίας.

Για τη χρησιμότητα αυτού του πολέμου στη μεσανατολική πολιτική της Ρωσίας, ιδιαίτερα για το θανάσιμο στρίμωγμα της Σαουδικής Αραβίας, το οποίο ήδη έχει σπρώξει τη δεύτερη στην αγκαλιά της πρώτης, έχουμε γράψει αναλυτικά στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής. Όμως τώρα γίνεται φανερό η ακόμα μεγαλύτερη χρησιμότητα του πολέμου αυτού σαν πελώριας βαρύτητας πρόσθετου αντιπερισπασμού στον κυρίως αντιπερισπασμό, εκείνο του ISIS για το ουκρανικό.

Τον πολεμικό μοχλό Χαμάς τον κρατάει αποκλειστικά το Κρεμλίνο. Κανείς δεν πρέπει να ξεχνάει ότι από όλες τις αραβικές και μουσουλμανικές κρατικές και μισοκρατικές εξουσίες (δες εξουσία της Χαμάς στη Γάζα), μόνο η Χαμάς τόλμησε να αναγνω-

συνέχεια στη σελ. 16

ΟΥΚΡΑΝΙΑ-ΙΡΑΚ-ΓΑΖΑ

Τρεις ταυτόχρονοι πόλεμοι, οι δύο από αυτούς στην υπηρεσία του πρώτου

ISIS και Χαμάς στην υπηρεσία των ρώσων εισβολέων και διαμελιστών της Ουκρανίας

συνέχεια από τη σελ. 15

ρίσει την απόσχιση της Αμπχαζίας και Οσετίας και την ουσιαστική τους προσάρτηση στη Ρωσία. Καμιά πραγματικά εθνική δύναμη δεν θα έκανε κάτι που υπονομεύει θεμελιακά την ύπαρξη κάθε εθνικού κράτους, τη βίαιη εθνοτική απόσχιση.

Το νέο πόλεμο με τον Ισραήλ τον ξεκίνησε όπως πάντα η Χαμάς, βομβαρδίζοντας το Ισραήλ από πυκνοκατοικημένες θέσεις της Γάζας με πρόσχημα την άρση του αποκλεισμού της. Λέμε με πρόσχημα γιατί η Χαμάς είχε ξεκινήσει πόλεμο με ρουκέτες και μόλις πήρε την εξουσία στη Γάζα χωρίς να υπάρχει κανένας αποκλεισμός και επίσης γιατί δεν είχε κανένα ιδιαίτερο λόγο να ξεκινήσει τώρα ένα νέο πόλεμο και όχι πέρυσι ή μετά από λίγους μήνες. Βεβαίως η υπερδεξιά σοβινιστική και φιλορώσικη ηγεσία Νετανιάχου-Λίμπερμαν ευχαρίστως αποδέχτηκε την πρόκληση, απάντησε όπως συνήθως απαντάει το Ισραήλ δηλαδή με υπέρτερα χτυπήματα που σκότωσαν εκατοντάδες και χιλιάδες αμάχους, και όπως πάντα απομονώθηκε διπλωματικά. Παρόλο που ούτε η Χαμάς μίλησε υπέρ του ISIS, ούτε ο ISIS υπέρ της Χαμάς, αντικειμενικά ήταν και οι δύο παράλληλοι πόλεμοι των τζιχαντιστών σουνιτών κύρια ενάντια στη Δύση. Βέβαια ο ISIS διαφοροποιήθηκε από τον πόλεμο της Χαμάς λέγοντας ότι το Ισραήλ είναι πάντα ο ύψιστος στρατηγικός εχθρός αλλά θα γίνει άμεσος στόχος του ISIS μόνο όταν το εμπράτο εξαπλωθεί και αποκτήσει μεγάλο πληθυσμιακό και στρατιωτικό όγκο. Αυτή την απόσταση την πήρε ο κανιβαλικός ISIS για να μην εκτεθεί η Χαμάς που παριστάνει τελευταία τον πολιτισμένο παράγοντα ώστε να διασπάσει τη Δύση και να απομονώνει παραπέρα τη Σαουδική Αραβία που τελευταία έκανε στρατηγικό άνοιγμα προς το Ισραήλ στη διάρκεια του πολέμου. Όμως όταν η Χαμάς πολεμάει το Ισραήλ και επιδεικνύει τα αθώα θύματα των βομβαρδισμών του, όλη η αραβική και μουσουλμανική μάζα μισεί απόλυτα το Ισραήλ και μαζί του όλη τη Δύση που σε γενικές γραμμές υπερασπίζει την ύπαρξή του. Αυτή η ατμόσφαιρα ευνοεί ασύλληπτα το σουνιτικό τζιχαντισμό, οπότε και τον ISIS ακόμα και όταν αυτός τα βάζει με τους αντισιμίτες σίτες του Ιράν.

Να γιατί, όσο μεγάλωνε ο αριθμός των παλαιστινίων θυμάτων των ισραηλινών βομβαρδισμών, για το αντι-ISIS μέτωπο των ΗΠΑ-ΕΕ υπό την ηγεμονία των πρώτων, ήταν πολύ ουσιαστικό το να σταματήσουν τον πόλεμο Ισραήλ-Χαμάς. Αλλά για να τον σταματήσουν έπρεπε να βρουν τους κατάλληλους μεσολαβητές μιας και το Ισραήλ και η Χαμάς δεν αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο και δεν μιλιούνται καν, πράγμα ιδιαίτερα λογικό από την ώρα που η Χαμάς έχει σαν διακηρυγμένο στόχο την εξαφάνιση του Ισραήλ από προσώπου γης. Ο μόνος όμως μεσολαβητής, και μάλιστα μεγάλου βεληνεκούς που υπάρχει αυτή τη στιγμή σε αυτήν τη διένεξη είναι η Αίγυπτος, που βέβαια βοηθήθηκε για την περίπτωση από τον αρχηγό της Παλαιστινιακής Αρχής Αμπάς επίσης από παλιά άνθρωπο του Κρεμλίνου μέσα στη Φατάχ.

Η κατάπαυση πυρός με διαιτητές την Αίγυπτο και τη Ρωσία είναι ο καλύτερος εκβιασμός-αντιπερισπασμός στη Δύση για το Ουκρανικό

Την Αίγυπτο την εμπιστεύεται η κοντόφθαλμη αστική τάξη του Ισραήλ από την ώρα που ο δικτάτορας αρχιπραξικοπηματίας Σίσι κατέβασε από την εξουσία και κατέσφαξε χωρίς δικαιολογία του Αδελφούς Μουσουλμάνους, που είναι αντισιμίτες και αντιδραστικοί, αλλά έπαιζαν το κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Δεν νοιάζει την ηγεσία του Ισραήλ που αυτοί μπήκαν στο μάτι της Μόσχας όταν άρχισαν να παίζουν περιφερειακά ηγετικά παιχνίδια με τους τούρκους και σύρους ομοϊδέατες τους ενάντια στις δύο υπερδυνάμεις. (Δες άρθρα της Νέας Ανατολής σχετικά με την αντι-Ερντογάν εξέγερση του 2013 στην Τουρκία). Και γιατί να νοιάζει το Ισραήλ ποιος συγκρούεται με τη Μόσχα από την ώρα που αυτή έχει καταφέρει παίζοντας διπλό παιχνίδι να θεωρείται από αυτό ένας καλός σύμμαχος;

Όμως την Αίγυπτο την εμπιστεύεται σαν μεσολαβητή παραδόξως και η Χαμάς. Λέμε παραδόξως γιατί από την ώρα που η στρατιωτική δικτατορία Σίσι εξόντωσε τους φυσικούς-ως προς τη βάση τους τουλάχιστον-συνιάχους της Χαμάς σουνίτες Αδελφούς Μουσουλμάνους, πλησίασε το Ισραήλ, και μάλιστα πάνω στον πόλεμο συνέχισε και δυνάμωσε τον αποκλεισμό στις εξόδους της Γάζας προς την Αίγυπτο, θα έπρεπε φυσιολογικά η Χαμάς να πνέει μένεα εναντίον της. Αλλά δεν πνέει, και τούτο γιατί ο Σίσι δεν είναι Μουμπάρακ, που είχε στρατηγική αντίθεση με τη Χαμάς και ήταν υπέρ της ύπαρξης του κράτους του Ισραήλ από προοδευτική τριτοκοσμική πλευρά, αλλά είναι καθαρά και ανοιχτά ρωσόφιλος. Ο Σίσι είναι αντι-Χαμάς και φιλο-Ισραήλ μόνο για τακτικούς λόγους, δηλαδή μόνο για να καθησυχάζει τη Δύση ωστόσο μετατρέψει με αλληπάλληλες εκκαθαρίσεις όλη την Αίγυπτο σε μια φιλορώσικη πολιτικοστρατιωτική βάση.

Αλλά οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν ενδιαφέρονται για τέτοιες λεπτομέρειες που θα τους πνίξουν στο μέλλον. Τώρα θέλουν έναν κατευναστή της Χαμάς στην περιοχή, θέλουν πάνω απ' όλα μια κατάπαυση πυρός, και ας είναι αυτός ο κατευναστής φιλορώσος. Στην ουσία ξέρουν ότι ο βαθύς μεσολαβητής πίσω από την Αίγυπτο είναι η Ρωσία του Πούτιν, που τον αγαπάει τρελά και τον εμπιστεύεται και το μοιραίο δίδυμο Νετανιάχου-Λίμπερμαν και, βέβαια, η Χαμάς. Αλλά και για όσους δεν καταλαβαίνουν από τέτοια βρώμικα παιχνίδια, ιδιαίτερα για την κοινή γνώμη στην ΕΕ, στις ΗΠΑ και στον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο, είναι πάντα εδώ ο Πούτιν "Χάνιμπαλ Λέκτερ" για να κάνει σαφές ποιος μετράει για την Αίγυπτο. Πάνω λοιπόν στο φόρτε του μακελειού στη Γάζα, ο Πούτιν κάνει σαφή τη συμμαχία του με τον Σίσι, καλώντας τον στο Σότσι στις 12 του Αυγούστου για να συζητήσουν "για τον πόλεμο στη Γάζα και γενικότερα την κατάσταση στο Ιράκ, τη Λιβύη και τη Συρία", ενώ σύμφωνα με το Κρεμλίνο οι "απόψεις της Ρωσίας και της Αιγύ-

πτου για τα ζητήματα της Μέσης Ανατολής συμπίπτουν σε μεγάλο βαθμό" (Ημερήσια Νέα Αιγύπτου, 12 Αυγούστου).

Εκεί η Ρωσία δεσμεύεται για μια ακόμα φορά για πελώρια πώληση όπλων αξίας πάνω από 3 δις κόντρα στο μερικό αμερικανικό εμπάργκο πώλησης όπλων στην Αίγυπτο μετά το πραξικόπημα του Σίσι και για δημιουργία ρώσικης βιομηχανικής ζώνης στην Αίγυπτο, ενώ-και εδώ είναι το σημαντικότερο- ο Σίσι στηρίζει το εμπάργκο της Ρωσίας στα ευρωπαϊκά αγροτικά προϊόντα υποσχόμενος ότι η Αίγυπτος θα καλύψει τα μισά από τα αγροτικά προϊόντα που θα λείψουν από την ρώσικη αγορά (Russia Today, 14 Αυγούστου), και συνάπτει ειδική εμπορική σχέση με την Τελωνειακή Ένωση Ρωσίας-Λευκορωσίας-Καζακστάν με την προοπτική να συμμετάσχει σε αυτήν την Ένωση!

Στις 26 Αυγούστου υπογράφεται η κατάπαυση πυρός Ισραήλ-Χαμάς με την Αίγυπτο να παίζει τον πιο ενεργητικό ρόλο σε αυτήν (δηλαδή στις συνεχιζόμενες μετά την κατάπαυση πυρός συζητήσεις), ενώ ταυτόχρονα επίσημα μέσα στο διπλωματικό παιχνίδι για την παγίωση και εγγύηση αυτής της κατάπαυσης πυρός μπαίνει ολόκληρο το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Αλλά χωρίς μια ομόφωνη απόφαση, δηλαδή χωρίς τη συμφωνία της Ρωσίας το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ δεν αποφασίζει για τίποτα. Να λοιπόν πως γίνεται και το πιο βασικό κλειδί της ειρήνευσης στο ισραηλο-παλαιστινιακό κρατάει και έμμεσα-μέσω Αιγύπτου- και έμμεσα ο βιαστής της Ουκρανίας. Το καλό με τις "καταπαύσεις πυρός", για τις οποίες τρελαίνονται η ρώσικη διπλωματία, είναι μεγαλύτερο για αυτήν από ότι ο πόλεμος που οδηγεί σε αυτές τις καταπαύσεις. Γιατί αυτές οι "καταπαύσεις" δεν είναι λήξη των εχθροπραξιών αλλά διαρκής εύφλεκτη αναστολή τους προκειμένου να αρχίζουν ατέλειωτες συζητήσεις μεταξύ των έμμεσα και έμμεσα εμπλεκόμενων μερών. Πρόκειται για διαρκώς επαπειλούμενους πολέμους, δηλαδή κάτι σαν μονίμως συμπεσμένα ελατήρια που η Ρωσία κρεμάει πάνω από τους δυτικούς μονοπωλιστές που για ένα πράγμα τρέμουν πιο πολύ: Να μην τους χαλάσουν οι δουλειές και να μην διαταραχθούν, ιδιαίτερα να μην διαταραχθούν οι αγορές ενέργειας, δηλαδή η κατάσταση στον Κόλπο. Αυτό το έχουν αποδείξει ιδιαίτερα οι 12 καταπαύσεις πυρός Ισραήλ-Χαμάς, που έχουν ένα κυρίως αποτέλεσμα: να προετοιμάσουν μια ακόμα πιο αιματηρή σύρραξη, που θα απομονώνει παραπέρα το Ισραήλ και τη Δύση στις παγκόσμιες μάζες, θα ενισχύει την Χαμάς και θα φέρνει με πελώρια βήματα τη Ρωσία σαν ρυθμιστή των μεσανατολικών εξελίξεων. Ειδικά μάλιστα ο τελευταίος πόλεμος και η τελευταία αυτή κατάπαυση πυρός έδωσε στην κτηνώδη συμμορία της Χαμάς ένα ασύλληπτο ως τώρα πολιτικό πλεονέκτημα: Της επέτρεψε να σύρει πίσω της την Παλαιστινιακή Αρχή και να την έχει σαν "σοβαρή" διεθνή διπλωματική ασπίδα και ταυτόχρονα σαν αποδιοπομπαίο τράγο για ό,τι δεν θα πηγαίνει από δω και πέρα καλά στον προβο-

καρισμένο από τη Χαμάς δυστυχημένο λαό της Γάζας.

Όσο λοιπόν θα κρατάει ο κύριος στρατιωτικός αντιπερισπασμός απέναντι στη Δύση με τον μπαμπούλα ISIS, η Ρωσία θα αλωνίζει στην Ουκρανία, εκβιάζοντας τους πάντες με το πάτημα της χαμασίτικης σκανδάλης. Ήδη στην Ουκρανία έχει κατασκευάσει μια "κατάπαυση πυρός" που είναι ακόμα πιο πολεμική, ακόμα πιο εύφλεκτη, και ακόμα πιο άδικη από την ισραηλο-χαμασίτικη. Εκεί οι ουκρανοί φιλορώσοι ψευτοπατριώτες του Κίεβου υπέγραψαν κατάπαυση πυρός με τον εισβολέα, τη Ρωσία, την οποία ονομάζουν κατάπαυση πυρός με τους ουκρανούς αποσχιστές οι οποίοι ισχυρίζονται λίγο μετά ότι η συμφωνία δεν τους δεσμεύει και ότι σύρθηκαν σε αυτήν από την Ρωσία!

Τρεις πόλεμοι για την αλλαγή συνόρων είναι ένας και ο αυτός πόλεμος

Οι ευρωπαϊκοί λαοί θα ξυπνάνε όλο και με περισσότερους εφιάλτες και θα ανακαλύπτουν ότι δεν έχουν απλά μπροστά τους μια επίφοβη νεοναζιστική Ρωσία, αλλά ότι είναι χεροπόδαρα δεμένοι σε αυτήν από τους σιχαμερούς ηγέτες τους, που όταν δεν είναι χοντρόπετσοι και τυφλοί υφισταμένοι μονοπωλιστές, είναι καθαροί πράκτορες της ρώσικης υπερδύναμης. Μόνο τέτοια καθάρματα θα δέχονταν να γίνονται τρεις πόλεμοι που έχουν κοινό χαρακτηριστικό στόχο, τη μαζική βίαιη αλλαγή κρατικών συνόρων μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο: βίαιη αλλαγή συνόρων στην Ουκρανία, βίαιη αλλαγή συνόρων του Ιράκ και της Συρίας, γενοκτονική κατάρρευση του κράτους του Ισραήλ από τη Χαμάς (αλλά και μόνιμη κατοχή του παλαιστινιακού κράτους από την προβοκατόρική κυβέρνηση Νετανιάχου-Λίμπερμαν) και να μην ταυτίζονται και να μην ενοποιούν αυτούς τους 3 πολέμους. Τώρα πάνω σε αυτό το σκηνικό φαίνεται πόση δουλειά εισοδησμού στις δυτικές καγκελαρίες, αλλά και στον τρίτο κόσμο, και ιδιαίτερα στα "μαλακά" ευρωπαϊκά γραφειοκρατικά όργανα, έχει κάνει εδώ και δεκαετίες η ΚαΓκεΜπε πατώντας βέβαια πάντα πάνω σε πραγματικά και πλατειά πολιτικά και οικονομικά ρεύματα. Αυτόν τον εισοδησμό οι δυτικοί φιλελεύθεροι τον λένε συνωμοσιολογία, που από καθαρό οικονομισμό ποτέ τους δεν καταλαβαίνουν πως το υπερσυγκεντρωμένο κρατικό φασιστικό μονοπώλιο είναι το μόνο που μπορεί και το μόνο που είναι υποχρεωμένο να χρησιμοποιήσει καθαρά πολεμικές μέθοδες για την περικύκλωση και εξόντωση των εχθρών του. Η καλά, σε βάθος χρόνου και σε διεθνές επίπεδο οργανωμένη συνωμοσία, δηλαδή η πραγματική συνωμοσία, είναι μια τέτοια πολεμική μέθοδος. Η ιστορία του Γ' Ράιχ, που στα αμερικανικά κρατικά αρχεία αναφέρεται σαν χιτλερική συνωμοσία, έχει πολλά να μας διδάξει για αυτό.

Η ΑΠΟΣΥΝΔΕΣΗ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ, ΤΗΝ ΑΜΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΟΝ ΠΛΗΘΥΣΜΟ

Η αποσύνδεση από την παραγωγή είναι το κύριο χαρακτηριστικό σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Οι βασικοί υπεύθυνοι για αυτή την τραγική κατάσταση στη χώρα, κατάσταση που επιδεινώθηκε ακόμη πιο πολύ με την κρίση των τελευταίων πέντε χρόνων, είναι όλες οι κομματικές ηγεσίες με επικεφαλής εκείνες της ψευτοαριστεράς. Αν και η ανεργία στο μεγαλύτερο μέρος της οφείλεται στη στοχευμένη καταστροφή του παραγωγικού ιστού της χώρας εξαιτίας του πολύχρονου παραγωγικού σαμποτάζ, ένα σημαντικό μέρος αυτού του σαμποτάζ είναι η μεθοδευμένη αναντιστοιχία των σπουδών με τις ανάγκες της παραγωγής και της έρευνας.

Σύμφωνα με διεθνή έρευνα της εταιρείας συμβούλων McKinsey, που δημοσιεύθηκε στα ΝΕΑ της 18 Γενάρη 2014 “οι δεξιότητες των πανεπιστημιακών αποφοίτων αποκλίνουν από τις πραγματικές ανάγκες της αγοράς εργασίας, γεγονός που αποτελεί και μια από τις βασικές αιτίες που έξι στους δέκα νέους στη χώρα μας είναι άνεργοι. Ενδεικτικό είναι ότι ένας στους δύο έλληνες εργοδότες, ποσοστό 45%, που είναι και το υψηλότερο της έρευνας, θεωρεί ότι η δυσκολία να βρει προσωπικό με τις αναγκαίες δεξιότητες αποτελεί σοβαρό πρόβλημα για την επιχείρησή του. Την ίδια στιγμή ένας στους τρεις εργοδότες δεν μπορεί να βρει προσωπικό με τις απαραίτητες δεξιότητες για τις θέσεις που ζητάει”. Αυτή η αναντιστοιχία πραγματοποιείται στο όνομα της δήθεν επανάστασης και του δήθεν ανθρωπισμού, κατά κύριο λόγο από τις ψευτοαριστερές δυνάμεις που κυριαρχούν στην ΟΛΜΕ στη μέση εκπαίδευση, στη ΔΟΕ στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και βέβαια από την ΠΟΣ-ΔΕΠ και τις ηγεσίες των ψευτοαριστερών παρατάξεων στα πανεπιστήμια. Το σύνθημα στο οποίο συμπυκνώνεται αυτή η μεθοδευμένη αποσύνδεση είναι το “όχι στο σχολείο της αγοράς και του κεφάλαιου”, εννοώντας ότι το σχολείο πρέπει να είναι μακριά από την παραγωγή αφού η παραγωγή είναι στην υπηρεσία του κεφάλαιου. Όπως δηλαδή ακριβώς το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ κλείνουν τις επιχειρήσεις επειδή είναι στην υπηρεσία του κεφάλαιου ξέροντας ότι έτσι στερούν και την εργατική τάξη από τα μέσα της διαβίωσης της, αλλά και της επανάστασής της, έτσι καταστρέφοντας τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την παραγωγή, τις θετικές επιστήμες και την έρευνα, καταστρέφουν την εκπαίδευση. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην ίδια έρευνα καταγράφονται και οι απόψεις των εκπαιδευτικών: “Ενώ το 79% των εκπαιδευτικών που συμμετείχε στην έρευνα απάντησε ότι οι φοιτητές είναι απόλυτα προετοιμασμένοι για να βρουν την πρώτη τους δουλειά, με την άποψη αυτή συμφώνησε μόλις το 23% των εργοδοτών!”. Στην ίδια επίσης έρευνα η χώρα μας κατατάσσεται στην κορυφή των χωρών με τη μεγαλύτερη έλλειψη επικοινωνίας μεταξύ εκπαίδευσης και αγοράς εργασίας. Όπως αναφέρει η έκθεση “μόνο... ένας στους δέκα Έλληνες έως 24 ετών (δηλαδή 13%, το υψηλότερο ποσοστό) λαμβάνει κατά τη διάρκεια της φοίτησής του στο λύκειο επαρκή πληροφόρηση επαγγελματικού προσανατολισμού, προτού επιλέξει ποιο επάγγελμα θέλει να ακολουθήσει καθώς και ποιες ικανότητες χρειάζονται για αυτό”.

Ένα μέρος της αστικής τάξης της χώρας διαπιστώνει μεταξύ άλλων τα εξής: “Χρειάζεται να διερευνηθούν τρόποι άμεσης προσαρμογής του συστήματος επαγ-

γελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης, σε νέες ειδικότητες ή και σε νέες γνώσεις, δεξιότητες και ικανότητες, έτσι ώστε να ικανοποιούνται οι εξελισσόμενες απαιτήσεις της ελληνικής βιομηχανίας, οι οποίες μπορεί να αλλάζουν, με βάση νέες σημαντικού μεγέθους επενδύσεις ή άλλα σημαντικά νέα έργα που προκύπτουν... Επίσης για ορισμένα επαγγέλματα απαιτείται η ενίσχυση της τεχνικής δευτεροβάθμιας επαγγελματικής εκπαίδευσης” (Forum για την Εργασία και τις Ψευδοδεξιότητες του Αύριο από τον ΣΕΒ της 10 Ιουλίου 2013).

Η αποσύνδεση αυτή φέρνει σε αναντιστοιχία την εργασία με τις σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις, εμποδίζει την ένωση της εργασίας με τα μέσα παραγωγής και τελικά σαμποτάρει την παραγωγή και όλους τους υλικούς και πνευματικούς όρους της κοινωνικής ζωής. Οδηγεί την κοινωνία στη βαρβαρότητα. Το χαμηλότερο κατά κεφαλή ΑΕΠ στην ΕΕ, το παραγωγικό έλλειμμα που απεικονίζεται στο αυξανόμενο και μοναδικό τεράστιο εμπορικό έλλειμμα, η χαμηλή τεχνολογική σύνθεση των κεφαλαίων, η βίαιη υποτίμηση της αξίας της εργασίας, η υποτίμηση του επενδυμένου παραγωγικού κεφαλαίου, όλα αυτά είναι τα αποτελέσματα του πολύχρονου παραγωγικού σαμποτάζ, του οποίου η έκφραση στην εκπαίδευση είναι και η αποσύνδεση της από την αγορά εργασίας.

Όμως το πρόβλημα δεν εμφανίζεται μόνο στην τυπική μέση ή ανώτατη εκπαίδευση. Η διαρκής επαναστατικοποίηση των μέσων και των μεθόδων παραγωγής, απαιτεί από την κοινωνία διαρκή εκπαίδευση και προσαρμογή στις νέες κάθε φορά συνθήκες εργασίας που δημιουργούνται. Έτσι η δια βίου μάθηση και εκπαίδευση είναι όλο και πιο επιτακτική ανάγκη για τους εργαζόμενους, όχι μόνο από την πλευρά της εξυπηρέτησης της κερδοφορίας του σύγχρονου κεφάλαιου, αλλά και από την πλευρά και της μελλοντικά απελευθερωμένης από τα δεσμά του κεφάλαιου εργατικής τάξης. Η δια βίου εκπαίδευση ανοίγει στο βάθος το δρόμο της κατάργησης της μονότονης δουλειάς και της υποδούλωσης του προλετάριου στην ίδια μηχανή και οδηγεί τελικά στην κατάρτιση και του ίδιου του κοινωνικού καταμερισμού εργασίας.

Όμως οι ορδές του παραγωγικού σαμποτάζ απαγορεύουν ακόμη και αυτή τη ζωτική για την ύπαρξη και την ανάπτυξη της σύγχρονης εργατικής τάξης ανάγκη. Στην επίσημη έκθεση 2012 “για την εργασία και απασχόληση στην Ελλάδα”, του Εθνικού Ινστιτούτου Εργασίας και ανθρώπινου δυναμικού, αναφέρεται: “Πρόσφατα, αλλά και παλαιότερα δεδομένα, από την έρευνα εργατικού δυναμικού της ΕΛΣΤΑΤ, τον ΛΑΕΚ και τις αναλύσεις του Cedefop, δείχνουν ότι η επαγγελματική

κατάρτιση δεν είναι μια πραγματικότητα για το μεγαλύτερο μέρος του ενεργού πληθυσμού, κυρίως για το μεγαλύτερης ηλικίας εργατικό δυναμικό. Έτσι, θα λέγαμε ότι υπάρχει μια “αντίθετη ροπή” σε σχέση με αυτό που προσπαθεί να “κτιστεί” θεσμικά και μέσω των κοινοτικών προγραμμάτων στη χώρα μας. Ενώ, δηλαδή μιλάμε για επενδύσεις σε ανάπτυξη γνώσεων και δεξιοτήτων του ανθρώπινου δυναμικού, έτσι ώστε να επιτύχουμε οικονομική ανάπτυξη και ανταγωνιστικότητα, από την άλλη η κατάρτιση δεν φαίνεται να ελκύει ή να θεωρείται από το ανθρώπινο δυναμικό ως επαγγελματική και προσωπική επένδυση, ως διά βίου διεργασία αναβάθμισης γνώσεων και δεξιοτήτων του, σε μια αγορά που αλλάζει με γοργούς ρυθμούς και γίνεται ολοένα και πιο ανταγωνιστική. Αυτό έχει ως συνέπεια την μειωμένη αποτελεσματικότητα οποιασδήποτε πράξης και δράσης με εργαλείο την κατάρτιση, βραχυχρόνια και μακροχρόνια”. Με βάση τα στοιχεία της European Union Labour Force Survey και της Eurostat η χώρα μας, κατά την περίοδο 2007-11, βρίσκεται στην τελευταία θέση ανάμεσα στον πυρήνα των 15 χωρών της ΕΕ ως προς το ποσοστό συμμετοχής των ενηλίκων σε προγράμματα δια βίου μάθησης, με χαρακτηριστικό ότι από το 2010 τα ποσοστά αυτά μειώνονται συνεχώς μέχρι σήμερα.

Γράφει το ψευτοΚΚΕ στο Ριζοσπάστη της 17-1-2010: “Αυτός είναι ο στόχος της δια βίου μάθησης. Να αποτελέσει κυματοθραύστη των αδιεξόδων του καπιταλισμού και παράλληλα μέσο για την αναπαραγωγή του. Μια αναπαραγωγή που στις σημερινές συνθήκες οξύνει τις αντιθέσεις και αντιφάσεις και προκειμένου να πραγματοποιηθεί προϋποθέτει την ολοένα και μεγαλύτερη αύξηση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων”. Άρα το “λογικό” συμπέρασμα είναι: “κάτω η δια βίου μάθηση”. Και συνεχίζει παρακάτω: “Η θέση των εκπροσώπων της αστικής τάξης για τη δια βίου μάθηση, δεν έχει καμία σχέση με τις αντικειμενικές απαιτήσεις που δημιουργεί σήμερα η ραγδαία τεχνολογική, επιστημονική, κλπ. εξέλιξη”. Πρόκειται για την ακριβή αντιστροφή του μαρξισμού από το κατεξοχόν αντεργατικό, αντεπαναστατικό και ρωσόδουλο κόμμα της χώρας. Η τεχνολογική πρόοδος και η δια βίου μάθηση για αυτό το κόμμα δεν είναι το θετικό αποτέλεσμα της ταξικής πάλης και της πάλης για την ανάπτυξη της παραγωγής στην οποία άθελά της οδηγούνται οι βιομηχανικοί καπιταλιστές στα πλαίσια του θανάσιμου μεταξύ τους ανταγωνισμού, αλλά είναι ένα σατανικό τέχνασμα τους για να σταματήσουν “τα αδιέξοδα του καπιταλισμού”. Στην πραγματικότητα η δια βίου μάθηση είναι ο φόρος σε γνώση που πρέπει να πληρώσει ασταμάτητα το κεφάλαιο στην σχετικά πιο ειδικευμένη εργατική τάξη για το γεγονός ότι ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός επαναστατικοποιεί πια τόσο αδιάκοπα τα εργαλεία και τις μεθόδους παραγωγής, ώστε το κάθε εκπαιδευτικό σύστημα δεν μπορεί να προφτάσει αυτές τις αλλαγές και να δώσει στο κεφάλαιο έτοιμους τεχνικά και για πολύ καιρό τους ειδικευμένους εργαζόμενους που ζητάει. “Βλέπουμε έτσι πως ανατρέπονται, πως επαναστατικοποιού-

νται διαρκώς ο τρόπος και τα μέσα παραγωγής, πως ο καταμερισμός της εργασίας προκαλεί αναγκαστικά έναν ακόμη πιο μεγάλο καταμερισμό της εργασίας, η χρησιμοποίηση μηχανών μίαν ακόμη μεγαλύτερη χρησιμοποίηση μηχανών, η δουλειά σε μεγάλη κλίμακα, δουλειά σε ακόμη μεγαλύτερη κλίμακα. Αυτός είναι ο νόμος που διαρκώς βγάζει την αστική παραγωγή έξω από την παλιά της τροχιά και που αναγκάζει το κεφάλαιο να εντείνει τις παραγωγικές δυνάμεις της εργασίας, γιατί τις έχει εντείνει ο νόμος αυτός, ο νόμος που δεν το αφήνει ήσυχο και που ολοένα του μουρμουρίζει: εμπρός, εμπρός!” (Μαρξ, “Μισθωτή εργασία και κεφάλαιο”).

Έτσι η έρευνα και η μάθηση “δαιμονοποιούνται” στη χώρα μας από τους σαμποτέρ με συνέπεια οι άνθρωποι να μένουν αμόρφωτοι και να μην μπορούν να βρουν μια δουλειά. Ταυτόχρονα όμως και αυτό είναι το σημαντικότερο-η εργατική τάξη μένει και αμόρφωτη και δίχως τις σύγχρονες δεξιότητες.

Έτσι εδώ η κούφια θεωρητικοποίηση των σπουδών και η αποσύνδεσή της από την παραγωγή έχει επίσης σαν αποτέλεσμα να αυξάνει η αντίθεση ανάμεσα στην πνευματική και τη χειρωνακτική εργασία. Στην αρχικά αναφερόμενη έρευνα διαβάζουμε: “Μόνο το 28% των νέων πιστεύει ότι τα τεχνικά επαγγέλματα αναγνωρίζονται από την κοινωνία. Γι’ αυτό, άλλωστε, μόνο το 42% των νέων τα επιλέγουν, εν αντιθέσει με το 78% που επιδιώκουν την ακαδημαϊκή μόρφωση”.

Και όχι μόνο. Προλήψεις, μεταφυσική και δυσεϊδαμονία συνοδεύουν αυτήν την αποσύνδεση της γνώσης από την πραγματικότητα. Γιατί έτσι αυξάνεται το αντιεπιστημονικό πνεύμα των ανθρώπων που αναζητούν εξηγήσεις για τον κόσμο και την κοινωνία όχι με βάση την επιστήμη και τις γνώσεις που η ανθρωπότητα απόκτησε μέσα στους αιώνες, αλλά σε πνεύματα και ιδιαίτερα στη θρησκεία και σε κάτι που είναι έξω και πάνω από αυτούς. Σύμφωνα με έρευνα, που πραγματοποίησε το Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, το Διεθνές Πανεπιστήμιο της Ελλάδας και το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και παρουσίασαν στο Βερολίνο σε συνέδριο που οργανώθηκε από το Κέντρο για τον αντισημιτισμό στην Ευρώπη και που δημοσίευσε η Καθημερινή στις 18-7-14: “Είναι χαρακτηριστικό ότι στο σκέλος των ερωτήσεων γνώσεων, μόνο το 6,5% βρήκε και τις τέσσερις σωστές απαντήσεις σε στοιχειώδη ζητήματα πολιτικής και ιστορίας. Δεδομένου, μάλιστα, ότι οι περισσότεροι ερωτηθέντες τείνουν στη συνωμοσιολογία και την ατομικιστική συμπεριφορά, επιρρίπτοντας ευθύνες για την κρίση σε εξωτερικούς παράγοντες, δηλώνουν ελάχιστα διατεθειμένοι να συνεισφέρουν στη διάσωση της χώρας”. Στην ίδια έρευνα και στο ερώτημα ποιόν εμπιστεύονται περισσότερο, οι πολιτικοί βρίσκονται στην τελευταία θέση ενώ αντίθετα η εκκλησία βρίσκεται στην πρώτη θέση.

Όσο βαθιάει η κρίση και όσο δεν αναπτύσσεται ένα πραγματικά προοδευτικό, δημοκρατικό κίνημα για να την αντιμετωπίσει, τόσο αυτά τα παραπάνω αντιδραστικά χαρακτηριστικά θα βαθιάινουν.

ΑΥΞΗΘΗΚΕ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ!

συνέχεια από τη σελ. 1

ντε χρόνια να ξεσκαπάζει την οικονομολογία της “κλεπτολογίας” ή της κρατικής σπατάλης λέγοντας ότι και η κλεψιά και η κρατική σπατάλη από μόνες τους είτε μετατοπίζουν εισοδήματα από τους εκμεταλλευόμενους στους εκμεταλλευτές είτε μεταφέρουν κεφάλαιο από μια σφαίρα της παραγωγής σε μια άλλη, όμως δεν εξαφανίζουν από μόνες τους το παραγωγικό κεφάλαιο. Ας πούμε στην Κίνα ο κλέφτης κομματικός καπιταλιστής, ή το υπαλληλικό λαμόγιο ή ο τεμπέλης γραφειοκράτης θα μετατρέψει το προϊόν της ληστείας του σε βιομηχανική ή οικιστική επένδυση ή σε τραπεζική κατάθεση που θα γίνει πάλι επένδυση ή έστω θα το μετατρέψει σε επένδυση στο εξωτερικό. Σε όλες τις περιπτώσεις, είτε παραγωγικό κεφάλαιο θα επενδύεται στη χώρα ή κέρδη από τις ξένες επενδύσεις θα επιστρέφουν σε αυτήν τα οποία είναι πολύ πιθανό επίσης κατά ένα μέρος τους να επενδυθούν στο εσωτερικό. Γι αυτό ο κινέζικος καπιταλισμός αναπτύχθηκε παρόλο που έφτιαξε χιλιάδες πάμπλουτα φασιστικά αφεντικά και εκατοντάδες εκατομμύρια εργαζόμενους κολήγους.

Το πρόβλημα στην Ελλάδα είναι ότι οι υπαρκτοί κλέφτες, τα υπαρκτά λαμόγια μικρά και μεγάλα, η υπαρκτή τεμπέλικη γραφειοκρατία και πολύ λιγότερο οι πολιτικοί, που οι φαιο-“κόκκινοι” φασίστες τους υπερενοχοποιούν για να τσακίσουν τον παρπαλιόνα αστικό κοινοβουλευτισμό, δεν επιτρέπεται να επενδύσουν τα κλεμμένα τους στην παραγωγή, ή άμεσα ή έμμεσα μέσα από τις τραπεζικές καταθέσεις. Έτσι, είτε πάνε τα κλεμμένα έξω, όπου παίρνουν μικρότερα επιτόκια από όσο αντατέθηκαν στη χώρα τους (πάντως αυτά τα λεφτά αποδείχτηκαν πολύ λιγότερα από όσα ισχυρίζονταν αρχικά οι δημαγωγοί και φασίστες), ή τα μετατρέπουν σε εισαγόμενα είδη πολυτελούς κατανάλωσης, δηλαδή δυναμώνουν το εμπορικό ισοζύγιο άλλων χωρών. Η χώρα μας χρεωκόπησε γιατί δεν παρήγαγε και αυτό φάνηκε στο ότι δεν είχε εξαγωγές, ενώ όλο και περισσότερο κατανάλωνε προϊόντα που παράγονταν αλλού.

Οι απατεώνες που κυβέρνησαν τη χώρα έμειναν στην “κλεπτολογία” (αυτό κυρίως το τόνιζαν οι ψευδοαριστεροί), στην κρατική “σπαταλολογία” (αυτό κυρίως το τόνιζαν οι κρατικοί φιλελεύθεροι) και στην ανάγκη, από κοινού ψευδοαριστεροί και φιλελεύθεροι, για ένα κανόνι στους ιδιώτες ξένους και ντόπιους πιστωτές ώστε να σβήσουν ένα μεγάλο μέρος του κρατικού χρέους. Αυτό το κανόνι οι θεωρητικά παρακμασμένοι δυτικοί μονοπωλιστές και οι οικονομολόγοι τους το αποδέχτηκαν από τρόμο μήπως η κρίση επεκταθεί και στον ευρωπαϊκό νότο.

Η ελληνική κυβερνητική πολιτική οικονομία αυτής της πενταετίας με γενικά ευρωπαϊκή έγκριση είχε σαν επίσημο στόχο: 1. να μειωθεί η κλεψιά, πράγμα που έγινε μόνο ελάχιστα κυρίως επειδή δεν υπήρχε πολύς πλούτος απομείνει και νέος δεν μπορούσε να παραχθεί, και 2. να μειωθεί η κρατική σπατάλη πράγμα που έγινε με διεστραμμένο τρόπο. Δηλαδή έγινε με μείωση των κρατικών επενδύσεων, με μείωση της κοινωνικής φροντίδας της φτωχολογίας, με το να στυφτούν οι μισθοί και η κατανάλωση όλων των εργαζομένων, και όλων των συνταξιούχων κλπ, και να στυφτεί φορολογικά, ότι κεφάλαιο είχαν κα-

ταθέσει οι αστοί, και οι μικροαστοί στις τράπεζες. Αυτό το τελευταίο συνοδεύτηκε με ένα πρωτοφανές για υπερχρεωμένη χώρα παραγωγικό έγκλημα που αποδεικνύει μόνο του ότι έχουμε κυβερνήσεις αλλά και αντιπολιτευσεις πρακτόρων και εθνοπροδοτών, αληθινών σαμποταριστών: Την υπερφορολόγηση, άμεσα ή έμμεσα της βιομηχανίας. Έμμεσα εννοούμε μέσω της πλώριας επιβάρυνσης της τιμής της ενέργειας, ηλεκτρικής και πετρελαϊκής, ιδιαίτερα αυτήν της ενεργηβόρας εξαγωγικής βιομηχανίας (χαλυβουργία, τσιμέντο κλπ).

Την ίδια αυτή περίοδο συνεχίστηκε απτόητο και μάλιστα εντάθηκε το άμεσο παραγωγικό σαμποτάζ, ιδιαίτερα στη βιομηχανία. Σαμποτάζ με διοικητική και δικαστική καθυστέρηση ή με απόρριψη αιτήσεων για χιλιάδες επενδύσεις (χαρακτηριστική η απόρριψη ταινιοδρόμου της χαλυβουργίας Ασπροπύργου), ή, ακόμα, απόρριψη από δικαστήρια αιτήσεων για διάσωση επιχειρήσεων που ήταν υπερχρεωμένες λόγω υπερφορολόγησης και ταυτόχρονης κρίσης, ή με άρνηση του δανεισμού τους από τράπεζες που είναι σήμερα ουσιαστικά υπό κρατικό έλεγχο, ή με κοινοβουλευτική απόρριψη ρυθμιστικών σχεδίων, ή με διακοπή μεγάλων έργων υποδομής με κατάλληλα σαμποταριστικά κινήματα της αντιπολίτευσης (τα δεν πληρώνω κατά των εθνικών δρόμων), ή με απεργίες μέχρι να κλείσουν υπερχρεωμένες επιχειρήσεις με το αίτημα “καμιά απόλυση” που είναι προβοκατόρικα ανεδαιφικό όσο δεν υπάρχει δουλειά σε μια επιχείρηση (Ελίτ), μέχρι και με καταδίκη εργοστασιάρχων και κλείσιμο των εργοστασίων τους που τα έκαψαν ψευδοαναρχικά ντου καθεστώτος των σαμποταριστών (Σπρίντερ).

Με όλους αυτούς τους τρόπους και άλλους πολλούς ακόμα μειώθηκαν πολύ οι εισαγωγές γιατί ούτε οι καταναλωτές είχαν πια εισοδήματα για να πληρώσουν εισαγόμενα αγαθά, ούτε τα εργοστάσια βουλιαγμένα από την υπερφορολόγηση και το σαμποτάζ έκαναν νέες επενδύσεις, οπότε εισαγωγές μηχανημάτων και πρώτων υλών. Όσο για τις εξαγωγές αυξήθηκαν εκκείνες κυρίως των δύο μεγάλων διυλιστηρίων Μοτορόλ και ΕΛΠΕ που η κατασκευή τους ολοκληρώθηκε μόλις άρχισε η κρίση, και λίγο των γεωργικών προϊόντων από νέες αγορές που διευκόλυνε το καθεστώς με τις ανατολικές χώρες και τις χώρες του άξονα. Έτσι όλα αυτά τα χρόνια το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου μειωνόταν, οπότε και οι κυβερνητικοί απατεώνες ιδιαίτερα ο ξεδιάντροπος Μινχάουζεν Σαμαράς έλεγε ότι με τη μείωση αυτή καθώς και με την αύξηση του τουρισμού δεν θα παράγεται κάποια στιγμή νέο εμπορικό έλλειμμα και τελικά θα παύσει να αυξάνεται το χρέος.

Λοιπόν τώρα αυτό το παραμύθι τελειώνει. Το εμπορικό έλλειμμα αυξάνεται **τώρα** με ρυθμό 9,6% γιατί τώρα μπαίνουν στο λογαριασμό τα χιλιάδες εργοστάσια μεγάλα και μικρά που κλείνουν, ενώ ακόμα δεν έχουν μπει στο λογαριασμό οι βιομηχανίες και άλλες παραγωγικές επιχειρήσεις που σφίγγουν τα δόντια για να μην κλείσουν. Οι ρώσοι και κινέζοι φασίστες κρατικοολιγάρχες που τώρα αγοράζουν τα πάγια της χώρας, βιομηχανικά και υποδομές, δεν μπορούν να αλλάξουν αυτά τα νούμερα δραματικά, γιατί η φύση τους εί-

ναι κυρίως να λεηλατούν και όχι να σωρευούν κεφάλαιο εντός της χώρας. Έτσι η χώρα θα συνεχίσει να παράγει νέο χρέος οπότε και το κράτος θα συνεχίσει να μπαίνει μέσα ακόμα και αν ο Σαμαράς πεθάνει της πείνας τους φτωχομεσάιους μισθωτούς και συνταξιούχους, και ακόμα και αν αύριο ο Τσίπρας σταυρώσει τους ακόμα υπάρχοντες εύπορους ή και πλούσιους φορολογούμενους, ή ακόμα και αν γίνει ξαφνικά πατριώτης και φορολογήσει τους ρωσοκινέζους και τα ντόπια τσιράκια τους. Οι μόνοι που μπορούν να δώσουν λίγη πολιτική ανάσα σε αυτά τα καθάρματα και κυρίως να εξασφαλίσουν λίγη αρχική άνεση στον Τσίπρα, αν ανεβεί στην κυβέρνηση για να χωθεί στο κράτος και να το πλημμυρίσει με τις ρώσικες μικροστικές στελεχικές βδέλλες του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ, είναι οι ευρωπαίοι πιστωτές. Αυτό μπορούν να το κάνουν με το να χαρίσουν με κάποιο τρόπο ένα κάπως σημαντικό μέρος του χρέους πχ να μειώσουν πολύ τα επιτόκια, και να αυξήσουν πολύ το χρόνο αποπληρωμής ή να δώσουν δάνεια στις ουσιαστικά χρεωκοπημένες ελληνικές τράπεζες μέσω της ΕΚΤ.

Αλλά αυτά όλα είναι ασπιρίνες γιατί η μηχανή παραγωγής του χρέους θα δουλεύει όσο θα αυξάνεται το εμπορικό έλλειμμα, δηλαδή όσο θα μειώνονται οι εξαγωγές, δηλαδή όσο θα μειώνεται η παραγωγή εξαγωγικών βιομηχανικών προϊόντων στη χώρα και ουσιαστικά οι εισαγωγές θα υποκαθιστούν τα προϊόντα και των λίγων μονάδων που παράγουν για την εσωτερική αγορά. Αυτός είναι ένας λόγος που ανεβαίνουν οι εισαγωγές.

Όσο γίνονται αυτά θα αυξάνεται και το κρατικό χρέος. Ήδη δύο αριθμοί επιτίθενται στην κυβέρνηση και την αντιπολίτευση των απατεώνων. Ο ένας είναι η αύξηση των ελλειμμάτων στα ταμεία ασφάλισης γιατί αυξάνονται οι άνεργοι και μειώνονται οι εργαζόμενοι, ο άλλος είναι οι ληξιπρόθεσμες οφειλές των φορολογουμένων

προς το κράτος που αυξηθήκαν με ασύλληπτους ρυθμούς σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιεύει η *Καθημερινή* της 31 Αυγούστου, για τις ληξιπρόθεσμες οφειλές που δημιουργήθηκαν το 2014 και έχουν ως εξής:

Τον Ιανουάριο οι ληξιπρόθεσμες οφειλές ήταν 0,962 δις, το Φεβρουάριο 2,356 δις, τον Μάρτιο 3,562 δις, τον Απρίλιο 4,325 δις, τον Μάιο 5,198 δις, τον Ιούνιο 6,225 δις, τον Ιούλιο 7,237 δις, τον Αύγουστο 8,654 δις.

Αυτό χοντρικά σημαίνει ότι η κυβέρνηση έχει ξαφρίσει πολλές προσωπικές αποταμιεύσεις και έχει λιώσει πολλές επιχειρήσεις κάθε μεγέθους για να βγάλει τα κρατικά “πρωτογενή πλεονάσματα” του τρόμου ώστε να μπορεί να πει στους ευρωπαίους κυρίως πιστωτές: “Κύριοι έλιωσα τους πάντες εδώ και πάω καλά. Μην παραδώσετε την Ελλάδα στον Τσίπρα και στους ναζί. Χαρίστε μου λοιπόν μπόλικο χρέος αντί να μου δώσετε νέο δάνειο, που σημαίνει νέα μνημόνια και πτώση μου από έναν εξοργισμένο όχλο”. Αυτό ακριβώς σκέφτονται τώρα οι δυτικοί μονοπωλιστές, όσο μπορούν να σκεφτούν όταν οι καγκελαρίες, οι Κομισιόν τους και τα Ευρωγκρούπ τους είναι γεμάτα παλιούς και νέους φίλους και υπηρέτες του Πούτιν. Το πιθανότερο είναι για μια ακόμα φορά να σκεφτούν μοιραία λάθος και να χαρίσουν και κρατικά δάνεια. Σε αυτήν την περίπτωση, η χώρα μας δεν θα αποφύγει ένα μεγαλύτερο κανόνι, η Ευρώπη δεν θα αποφύγει ένα νέο ρήγμα μέσα της και ο λαός έναν νέο Γολγοθά πείνας και αγωνίας. Αν όλη αυτή η διακομματική συμμορία κορυφής δεν φύγει μέσα από την ανάπτυξη ενός πατριωτικού και δημοκρατικού μετώπου για την παραγωγή και την βιομηχανία, που θα έχει σαν πυρήνα του μια οργανωμένη αρκετά ισχυρή εργατική πρωτοπορία, το εθνικό βασανιστήριο δεν θα έχει τέλος.

ΤΟ ΕΜΠΑΡΓΚΟ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΡΗΓΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Όσο περισσότερο ξετυλίγεται η παγκόσμια επιθετική πορεία των νέων χίτλερ του Κρεμλίνου, τόσο πιο δύσκολη θα γίνεται γι' αυτούς η κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας. Τα εμπόδια θα μπαίνουν όχι μόνο από τα κράτη και τους λαούς που δέχονται άμεσα επίθεση - όπως είναι σήμερα ο ουκρανικός λαός - αλλά και από τους συμμάχους των ρώσων επιθετιστών. Ένα τέτοιο ρήγμα στις συμμαχίες του Κρεμλίνου εμφανίστηκε πρόσφατα γύρω απ' το ζήτημα του εμπάργκο που επέβαλε η ρωσική κυβέρνηση στις εισαγωγές αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων από την Ευρώπη.

Οι κυβερνήσεις του Καζακστάν και της Λευκορωσίας, που αποτελούν τμήμα της υπό ρωσική ηγεμονία ευρασιατικής οικονομικής ένωσης (η οποία αναμένεται να τεθεί σε ισχύ το Γενάρη του '15), εξέφρασαν αμέσως τις αντιρρήσεις τους για τις ενέργειες των ρώσων “συμμάχων” που επηρεάζουν αρνητικά τις εθνικές τους οικονομίες. Ο πρόεδρος της Λευκορωσίας, Α. Λουκασένκο, είπε ότι “Αυτό είναι εσωτερική μας υπόθεση” προσθέτοντας ότι “Χρειαζόμαστε πολωνικά μήλα ... Χρειαζόμαστε ορισμένες γερμανικές λι-

χουδιές”. Ο δε πρόεδρος του Καζακστάν, Ν. Ναζαρμπάγιεφ, το τράβηξε ακόμα μακρύτερα λέγοντας σε συνέντευξή του ότι “Το Καζακστάν έχει δικαίωμα να εγκαταλείψει την Ευρασιατική Οικονομική Ένωση” και ότι “δε θα μπει σε έναν οργανισμό που απειλεί την ανεξαρτησία μας” (*Financial Times*, 2/9).

Οι αντιστάσεις των χωρών της ευρασιατικής ένωσης στη Μόσχα δείχνει την αστάθεια και την αδυναμία οργανισμών που βασίζονται στην κυριαρχία ενός μέλους έναντι των υπολοίπων. Αποκαλύπτουν ακόμα πιο ξεκάθαρα τον αποκρουστικό πολιτικό-ιδεολογικό χαρακτήρα των νέων τσάρων του Κρεμλίνου καθώς και την πραγματική γνώμη που έχουν αυτοί για τους πολύτιμους συμμάχους τους. Έτσι όταν ο Πούτιν ρωτήθηκε για το αν βλέπει για το Καζακστάν ένα “ουκρανικό σεναρίο” μετά την αποχώρηση του Ναζαρμπάγιεφ, απάντησε ότι “οι Καζάχοι δεν είχαν ποτέ κράτος” πριν το 1991, κι ότι δε θα εγκαταλείψουν την ένωση γιατί αναγνωρίζουν ότι είναι “καλό γι' αυτούς να παραμείνουν στη σφαίρα του λεγόμενου μεγάλου Ρώσικου κόσμου, ο οποίος αποτελεί τμήμα του παγκόσμιου πολιτισμού”.

Ματιές για το σαμποτάζ και την εύνοια στη νέα ψώρα

Με το νομοσχέδιο για τα δάση ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΤΙΡΙΑΚΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

Το ΥΠΕΚΑ ετοιμάζει νομοσχέδιο για τα δασικά οικοσυστήματα, το οποίο υποτίθεται ότι διευκολύνει την ανάπτυξη δραστηριοτήτων σε δάση και δασικές εκτάσεις.

Λέμε υποτίθεται, γιατί, όπως διαβάζουμε (Το Βήμα, 29-6-2014), ενώ ο αρχικός στόχος ήταν η "ενίσχυση της επιχειρηματικότητας", το υπουργείο στο τελικό στάδιο επεξεργασίας του νομοσχεδίου "προχώρησε σε ορισμένες βασικές αλλαγές σε σχέση με το αρχικό κείμενο". Βέβαια, αυτά έγιναν "προκειμένου να κατευθύνει τα κύματα αντιδράσεων από περιβαλλοντικές οργανώσεις".

Μα αυτό ακριβώς δε λέει τόσα χρόνια η ΟΑΚΚΕ; Ότι στην Ελλάδα σαμποτάρεται η οποία οικονομική ανάπτυξη και με οικολογικά προσχήματα;

Ας δούμε όμως συγκεκριμένα τις νέες ρυθμίσεις των σαμποταριστών. Η πρώτη: "ειδικά για τις τουριστικές επενδύσεις (...) οι ρυθμίσεις αλλάζουν επί το αυστηρότερο (...) Στο σχέδιο νόμου που επεξεργάζεται το ΥΠΕΚΑ το ποσοστό δόμησης από 10% μειώνεται σε 5% και ο συντελεστής δόμησης περιορίζεται στο 0,05 από 0,1 που ισχύει σήμερα".

Αυτή η αλλαγή χτυπάει στοχευμένα το δυτικό κεφάλαιο, αφού, όπως έχει πια φανεί στην πράξη, το ρώσικο, το κινεζικό και τα συμμαχικά τους κεφάλαια (π.χ. Κατάρ) προτιμούν να αγοράζουν κομποροναία έτοιμες υποδομές (π.χ. εργοστάσια, ξενοδοχεία-φιλέτα, βλ. περίπτωση Σαββίδη με το Μακεδονία Παλάς) από ιδιοκτήτες που τους έχει οδηγήσει το ελληνικό κράτος με τους απαντωτούς φόρους στην υπερχρέωση, παρά να χτίζουν από την αρχή μεγάλους οικοδομικούς όγκους.

Η δεύτερη ρύθμιση τώρα. Ενώ αρχικά το ΥΠΕΚΑ είχε δημιουργήσει μια νέα κατηγορία εκτάσεων, τις δημόσιες γαίες, (περιοχές με φρυγανική, πωύδη και δασική βλάστηση), για να χωροθετήσει σ' αυτές χρήσεις γης όπως βιομηχανικές, οικιστικές κτλ., στη νέα μορφή του νομοσχεδίου η κατηγορία των δημόσιων γαίων εξαφανίζεται!

Τρίτη και φαρμακερή: "Οι επεμβάσεις στα δάση (...) θα πρέπει να συνοδεύονται με περιβαλλοντικά μέτρα προστασίας". Ένας λογικός άνθρωπος δε θα έβλεπε τίποτε κακό σ' αυτό. Ποια είναι όμως αυτά τα "περιβαλλοντικά μέτρα προστασίας"; Για κάθε επέμβαση, λένε, σε δάσος ή δασική έκταση "επέρχεται υποχρέωση για αναδάσωση ίσης έκτασης σε όμορη ή κοντινή περιοχή (...). Ο επενδυτής θα έχει την υποχρέωση να αποδώσει κατά την εκκίνηση της επένδυσης έτοιμο δάσος ηλικίας τριών ετών". Προτού καν δηλαδή πραγματοποιήσει κανείς την επένδυση, πρέπει να έχει έτοιμο δάσος!

Αν περιμένουμε μ' αυτά και μ' αυτά να γίνουν επενδύσεις στη γη, τότε ζήσε μαύρε μου να φας τριφύλλι...

ΔΕ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΝ ΤΗ ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗ

Ένα από τα πιο γνωστά "επιχειρήματα" με τα οποία οι ελληνικές κυβερνήσεις πετσόκοψαν μισθούς και συντάξεις και φόρτωσαν λαό και τις πιο παραγωγικές επιχειρήσεις, ιδιαίτερα τις βιομηχανικές εξαγωγικές με βαριούς φόρους ήταν ότι το κράτος δεν μπορεί να πληρώσει με άλλους τρόπους τα τρέχοντα έξοδά "δεν έχει πια λεφτά" (η άλλη όψη του "λεφτά υπάρχουν" του Γ. Παπανδρέου και της Κατσέλη).

Ε, λοιπόν, λένε ψέματα συνειδητά. Το κράτος δεν θέλει να εισπράξει αυτά που μπορεί άμεσα και αβασάνιστα να εισπράξει από τους χειρότερους και συστηματικότερους φοροκλόπους και μπαταχιτζήδες, οι οποίοι αποτελούν μέρος της κοινωνικής βάσης των νέων ανατολικού προσανατολισμού κομπραδόρικων καθεστωτικών δυνάμεων. Πρόσφατα αποκαλύφθηκε, για παράδειγμα, ότι η φοροδιαφυγή μόνο από το ΦΠΑ υπολογίζεται σε 10 δις ευρώ ετησίως, αφού σε κάθε 10 ευρώ που πληρώνουμε ως καταναλωτές μόνο τα 4 αποδίδονται στο Δημόσιο!

Υπάρχει τρόπος να συλληφθεί αυτή η φοροδιαφυγή και να ανασάνει κάπως η απελπισμένη φτωχολογία και η παραγωγική οικονομία; Ναι, και είναι εύκολο εφαρμοσίμος λόγω της σύγχρονης τεχνολογίας. Η λύση θα ήταν η διασύνδεση των ταμειακών μηχανών όσων πωλούν αγαθά και υπηρεσίες με τον κεντρικό υπολογιστή του υπουργείου Οικονομικών, ώστε να φαίνεται σε πραγματικό χρόνο το ύψος του προς είσπραξη ΦΠΑ και να εισπράττειται, τελικά, από το κράτος άμεσα και χωρίς την περιοδική δήλωση ΦΠΑ. Μόνο ένα ποσό 5,5 δις Ευρώ από τα 10 δις που θα πηγαίνουν έτσι στα κρατικά ταμεία θα μπορούσαν να πάνε στην επιδότηση όλων ανεξαιρέτως των ανέργων. Αυτό θα άλλαζε την κατάσταση των ίδιων, την κατάσταση των υπερεκμεταλλευόμενων μισθωτών και την κατάσταση της αγοράς καταναλωτικών ειδών για την ντόπια βιομηχανία.

ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 4

ενάντια σε στόχους που όχι μόνο δεν εκφράζουν αλλά βρίσκουν εντελώς εχθρική τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού και της κοινής γνώμης. Ιδιαίτερα το χτύπημα της παρουσίας των μεσοστρωμάτων προσφέρει στους ναζιστές το πιο πλατύ πολιτικό μέτωπο. Αν δηλαδή κανείς αρνείται το αντιναζιστικό μέτωπο στο όνομα της οποιας επανάστασης που τάχα την πραγματοποιούν οι μειοψηφίες ενάντια στη θέληση και τις διαθέσεις της μεγάλης πλειοψηφίας, τότε βοηθάει, συνειδητά ή όχι, δεν έχει πολύ σημασία τους ναζιστές να δυναμώνουν το δικό τους ναζιστικό μέτωπο, που σημαίνει ότι τελικά θα την πληρώσουν με άπειρο πόνο οι δημοκρατικές μάζες. Αυτό το προβοκάρισμα οι συνειδητοί δημοκράτες δεν πρέπει να το δέχονται στις δικές τους ειρηνικές διαδηλώσεις είτε αυτές είναι με σωστά είτε με λαθεμένα συνθήματα. Κανένας δεν έχει δικαίωμα να επιβάλει σε

άλλοι την επανάσταση. Την επανάσταση είτε τη νιώθουν και την κάνουν οι ίδιοι οι μάζες ή δεν την κάνουν για να μην πέσουν θύματα χειρότερων δικτατόρων. Άλλωστε από τότε που υπάρχει φασισμός και επανάσταση δεν έγινε χωρίς πρώτα να πολεμήσει το ναζισμό μέσα από τα πιο πλατειά δημοκρατικά μέτωπα. Αυτό θα γίνει και τώρα. Ο ναζισμός είναι το πιο βρώμικο προϊόν της αποσύνθεσης της αστικής τάξης. Είναι η πιο ωμή δικτατορία των πιο αντιδραστικών της, των πιο ιμπεριαλιστικών της μερίδων. Είναι η απόλυτη προδοσία των δημοκρατικών αρχών που η ίδια η αστική τάξη εξαγγέλλει. Γι' αυτό θα πάρουν την πολιτική εξουσία οι λαϊκές τάξεις που θα αναδειχθούν πρωταθλήτριες του πολιτικού δημοκρατισμού, και του αντιφασιστικού δημοκρατικού μετώπου. Έτσι ανατρέπεται η αστική τάξη όταν σπάζει.

Κερασίνη, 18/9/2014

Ο ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ ΩΣ ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ ΤΟΥ ΑΞΟΝΑ

Στο Βήμα την τελευταία βδομάδα του Ιούνη δημοσιεύτηκε στο ένθετο Ανάπτυξη μια οικονομική ειδησούλα για την εταιρεία ΜΕΤΚΑ (βλέπε Μυτιληναίος).

Στο άρθρο αναφέρεται ότι η ΜΕΤΚΑ αντιμετωπίζει δυσκολίες "στα έργα εκτός Ελλάδος", όπως π.χ. στο Ιράκ και τη Συρία, που είναι εμπόλεμες ζώνες. Αυτό, λέει το άρθρο, "οδήγησε τη διοίκησή της να στραφεί εκ νέου στα εγχώρια έργα υποδομής". Της έδωσαν, ας πούμε, το σιδηροδρομικό έργο Κιάτο-Ροδοδάφνη ύψους 273 εκατ. ευρώ και θα πάρει μέρος και στο διαγωνισμό της "Κατασκευής Έργων Διανομής" προϋπολογισμού 600 εκατ. ευρώ.

Το σημαντικότερο όμως νέο είναι άλλο: "Προσφάτως η ΜΕΤΚΑ εκχώρησε σε κινεζική εταιρεία έργο ύψους 1 δις δολαρίων που είχε αναλάβει στο κεντρικό Ιράκ". Πήρε δηλαδή τη δουλειά σαν τάχατες δυτική και ευρωπαϊκή εταιρεία και μετά την εκχώρησε στους Κινέζους!

Αν αυτό δεν είναι ο ορισμός του Δούρειου Ίππου του νεοναζιστικού άξονα Ρωσίας-Κίνας, τότε τι είναι;

Το σκωτσέζικο "όχι": Παρατρίχα αποφεύχθηκε μια τραγωδία για την Ευρώπη

Ο αποχωρισμός της Σκωτίας από την Αγγλία είναι ασφαλώς δημοκρατικό δικαίωμα του λαού της. Αυτό του είδους το δικαίωμα το υποστήριζαν πάντα με σθένος οι κλασσικοί του μαρξισμού. Όμως παράλληλα υποστήριζαν ότι ο λαός και η εργατική τάξη του πλειοψηφικού πληθυσμού μέσα σε μια ευρύτερη κρατική ένωση πρέπει να υπερασπίζονται ότι είναι πολύ καλύτερο να μείνει ενιαίο το μεγάλο πολυεθνικό κράτος, δηλαδή να πειστεί να μην ασκήσει αυτό το δικαίωμα η εργατική τάξη και ο λαός του μειοψηφικού έθνους. Αυτό γιατί για το μαρξισμό η κρατική εθελοντική και αβίαστη εννοποίηση των εθνών διευκολύνει την ταξική ενότητα των προλεταρίων καθώς απογυμνώνει την κυρίαρχη τάξη από τη δυνατότητα να παίξει με την εθνική διάσπασή τους και γιατί η ενότητα της οικονομικής ζωής διευκολύνει και την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και την ανάπτυξη της επικοινωνίας των προλεταρίων, πράγματα που δυναμώνουν τις υλικές προϋποθέσεις της σοσιαλιστικής εργατικής επανάστασης και εξουσίας.

Αυτό ισχύει σήμερα πολλαπλάσια στην περίπτωση της Σκωτίας γιατί το μειοψηφικό έθνος δεν καταπιέζεται από τα πλειοψηφικά του κοινού κράτους, του Ενωμένου Βασιλείου στο βαθμό που όλα έχουν κάνει τη δημοκρατική τους επανάσταση εδώ και 300 χρόνια και έχουν εννοποιηθεί βαθιά σε γενικά δημοκρατική βάση στο πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό και διπλωματικό επίπεδο. Το κυριότερο είναι ό-

τι στην προκειμένη περίπτωση η απόσχιση θα ήταν καταστροφική γιατί οι δυνάμεις που ηγούνται σε αυτήν από την πλευρά της Σκωτίας είναι εθνικιστικές, διαστασιακές των λαών, με νοσηρότητα ραντιέρη που θέλει να εκμεταλλευτεί για τον εαυτό του μια περιουσία που από κοινού ανακάλυψαν και αξιοποίησαν όλα τα έθνη, το πετρέλαιο της Β. Θάλασσας, και που παραβλέπει το γεγονός ότι η κεντρική κυβέρνηση του Ενωμένου Βασιλείου μεταφέρει τεράστιους κοινωνικούς πόρους ιδιαίτερα για την περίθαλψη και την κοινωνική ασφάλιση προς την πλευρά της Σκωτίας. Όμως το που το πάνε οι εθνικιστές της Σκωτίας αποκαλύπτεται ανάγλυφα από την κεντρική τους θέση ότι πρέπει να φύγουν από τη Σκωτία, δηλαδή να ξηλωθούν, οι πανάκριβες βάσεις των πυρηνικών υποβρυχίων του Εν. Βασιλείου που είναι η δεύτερη δύναμη πολιτικής αποτροπής της Ευρώπης μετά τη γαλλική απέναντι στη συντριπτική ρώσικη πυρηνική υπεροπλία. Δηλαδή αν ο δημοκρατικός λαός της Σκωτίας είχε κάνει το λάθος να πει "ναι" οι νέοι χίτλερ του Κρεμλίνου θα είχαν καταφέρει με τα φασιστοειδή τους μέσα στη Σκωτία αυτό που δεν μπόρεσαν να πετύχουν οι προηγούμενοι χίτλερ: να διαμελίσουν και να απομειώσουν, δηλαδή να κάνουν ευάλωτη μια μεγάλη χώρα με δημοκρατική παράδοση, φυσικό φρούριο της δυτικής Ευρώπης απέναντι σε κάθε μεγάλη φασιστική επίθεση.

ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΧΙΤΛΕΡ ΞΕΣΚΕΠΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 20

τους ρώσους χίτλερ. Αυτό από μόνο του δείχνει πόσο επιζήμια μπορεί να είναι για τους λαούς της Ευρώπης στο άμεσο μέλλον η πάγια κατευναστική πολιτική της μονοπωλιακής της αστικής τάξης. Αν αυτή δεν ήταν τέτοια, και δεν ήταν για αυτό το λόγο γεμάτη πράκτορες και φίλους της Ρωσίας σε ύπατα αξιώματα, ένα πράγμα θα έκανε πρώτα απ' όλα: Να απεξαρτηθεί άμεσα από τους ρώσικους υδρογονάνθρακες α) φέρνοντας στην επιφάνεια το σχιστολιθικό της αέριο β) μην κλείνοντας, αλλά ανοίγοντας και άλλους πυρηνικούς σταθμούς, γ) εξορύσσοντας ξανά και χρησιμοποιώντας τον άφθονο λιθάνθρακα της μέχρις ότου δυναμώσει την απεξάρτησή της αναπτύσσοντας κάθε είδους τεχνολογία και κυρίως στρατηγικές αντινεοναζιστικές συμμαχίες με τις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες του τρίτου κόσμου.

Αντίθετα από τη γεμάτη πικρές εμπειρίες και αγωνιούσα ανατολική Ευρώπη έρχεται η πιο θερμή και συγκινητική υποστήριξη στη δίκαιη υπόθεση του ουκρανι-

κού λαού. Σε αντίθεση με την όλο και πιο ελεεινή Μέρκελ, η πρόεδρος της Λιθουανίας, Ντάλια Γκριμαπουσκάιτε, κάλεσε την Ευρώπη να προσφέρει στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία αντί να "ακούει τα ψέματα που λαμβάνουμε από τον Πούτιν". Η Ρωσία, είπε, βρίσκεται "σε κατάσταση πολέμου ενάντια σε χώρες που θέλουν να βρίσκονται πλησιέστερα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και αυτό σημαίνει πρακτικά ότι η Ρωσία βρίσκεται σε κατάσταση πολέμου με την Ευρώπη. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να βοηθήσουμε την Ουκρανία να αντεπιτεθεί, να υπερασπιστεί το έδαφός της και το λαό της, να βοηθήσουμε στρατιωτικά" (30/8).

Η στάση των δυτικών μονοπωλιστών οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην παράδοση της Ουκρανίας στους χίτλερ του Κρεμλίνου. Πρωτοστάτης αυτής της πολιτικής είναι η ελληνική ρωσόδουλη ηγεσία που πάντα μιλάει με μισόλογα αλλά πάντα τα μισόλογά του εκφράζουν τα άμεσα και στρατηγικά συμφέροντα των ρώσικων αφεντικών της.

ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΧΙΤΛΕΡ ΞΕΣΚΕΠΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Την ίδια ώρα που εντείνεται η χιτληρική επέμβαση των ρώσων σοσιαλδημοκρατιστών στην ανατολική Ουκρανία, τα ελληνόφωνα φερέφωνα τους - που έχουν εδώ το μονοπώλιο της ενημέρωσης - προσπαθούν μάταια να μας πείσουν πως δεν υπάρχει καμία ρωσική εισβολή, ότι τα θύματα είναι αποτέλεσμα της "απροκάλυπτης επέμβασης των ΗΠΑ και της ΕΕ στη χώρα αυτή" (βλ. π.χ. ανακοίνωση ΨευτοΚΚΕ, 29/8) και πως για τη συνέχιση της κρίσης φταίει η "εμμονή του Κίεβου να δώσει στρατιωτική "λύση" με την αμέριστη συμπαράσταση και στήριξη της Ουάσιγκτον" (δήλωση Κ. Ήσυχου, υπεύθυνου εξωτερικής πολιτικής και άμυνας και μέλους του Π.Γ. του ΣΥΡΙΖΑ, 28/8). Φυσικά, τα πιο ηυσασμένα φερέφωνα των νέων χιτλερ όχι μόνο δε διστάζουν να παραδεχτούν τον επεμβατικό ρόλο της Ρωσίας αλλά έχουν και το θράσος να τον "δικαιοποιοούν" ισχυριζόμενα ότι "η Ουκρανία, μαζί με την Λευκορωσία, αποτελεί ζωτικό χώρο στην Ευρώπη για την Ρωσική Συνομοσπονδία" και ότι "χάριν της γενναίας στάσης του Πούτιν και του ρωσικού λαού της Ουκρανίας" απέτυχαν οι προσπάθειες των "Αμερικανοσιωνιστών να εμπήξουν την Ευρώπη σε έναν βρώμικο πόλεμο με στόχο τη Ρωσία" (σύμφωνα με τη ναζιστική - γι' αυτό και άκρως ρωσόδουλη - συμμορία της Χ.Α.).

Στην πραγματικότητα, όλες αυτές οι φωνές επιχειρούν να δικαιολογήσουν στα μάτια της κοινής γνώμης την καθημερινή κτηνωδία των ένοπλων συμμοριών κουκουλοφόρων που λυμαινούνται το Ντονέτσκ και το Λουγκάνσκ: τις απαγωγές, τα βασανιστήρια και τις δολοφονίες αμάχων με χαρακτηριστική την πρόσφατη δολοφονία του επίτιμου προξένου της Λιθουανίας στο Λουγκάνσκ, τα πογκρόμ σε βάρος μειονοτήτων, το πλιάτσικο και τους εξευτελισμούς των αιχμαλώτων. Στις 28/7, μια ανακοίνωση της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες διαπίστωνε ότι οι στασιαστές συνεχίζουν "να απαγάγουν, να κρατούν, να βασανίζουν και να εκτελούν ανθρώπους που κρατούνται όμηροι προκειμένου να εκφοβίσουν και να ασκήσουν την εξουσία τους στον πληθυσμό με ωμό και βάνουσο τρόπο", ενώ υπολόγιζε τον αριθμό των απαγωγών που σημειώθηκαν ως τότε από τα μέσα Απριλίου σε 812 με θύματα "τοπικούς πολιτικούς, δημόσιους υπάλληλους και υπαλλήλους της τοπικής βιομηχανίας άνθρακα" σημειώνοντας ότι "η πλειοψηφία είναι απλοί πολίτες, συμπεριλαμβανομένων δασκάλων, δημοσιογράφων, κληρικών και σπουδαστών". Το γύρο του κόσμου έκαναν δύο περιστατικά που δείχνουν το μέγεθος της εξαχρείωσης στο οποίο έχουν βυθίσει τη χώρα τα νεοχιτλερικά καθάρματα του ρωσικού ευρασιατισμού. Στην επέτειο της ουκρανικής ανεξαρτησίας οι στασιαστές του Ντονέτσκ εξευτέλισαν αιχμάλωτους στρατιώτες αναγκάζοντάς τους να παρελάσουν κάτω από τις αποδοκιμασίες ενός πλήθους φασιστών. "Στην κεφαλή της παρέλασης βρισκόταν μια ελκυστική νεαρή ξανθιά που κρατούσε ένα αυτόματο, ακολουθούμενη από πολλές δεκάδες αιχμαλωτισμένων ουκρανών στρατιωτών, βρόμικων, μωλωπισμένων και ατημέλητων, με ξυρισμένα κεφάλια, φορώντας δυσώδεις στολές παραλλαγής και κοιτώντας χαμηλά στα πόδια τους. Θεατές φώναζαν ότι οι άντρες αυτοί πρέπει να εκτελεστούν και επιτέθηκαν στους αιχμαλώτους με άδεια μπουκάλια μπύρας, αυγά και ντομάτες καθώς κατέβαιναν την Οδό Αρτιόνφοσκ, την κεντρική αρτηρία του Ντονέτσκ. Ένα μεγάλο έπαιζε το "Σλαβικό Εμβατήριο" του Τσαϊκόφσκι, ένα γνωστό ρωσικό πατριωτικό κομμάτι. Πίσω από τους κρατούμενους ήταν ένα βυτιοφόρο που έριχνε σαπουνόνερο, καθαρίζοντας επιδεικτικά το οδόστρωμα απ' όπου είχαν περάσει οι ουκρανοί στρατιώτες" (NYT, 24/8). Σε ένα άλλο περιστατικό στην ίδια πόλη, οι φασίστες έπιασαν

μία γυναίκα που κατηγορήσαν για κατασκοπία. Την τύλιξαν με την ουκρανική σημαία βάζοντάς της ένα γελοίο στεφάνι με ουκρανικά χρώματα στα μαλλιά, την ανάγκασαν να σταθεί μπροστά σε ένα στύλο κρατώντας ένα χαρτόνι που έγραφε "αυτή σκοτώνει τα παιδιά μας", και την άφησαν στο έλεος του αφιονισμένου πλήθους (25/8).

Ήταν αυτό το άμεσο ξεδίπλωμα των απάνθρωπων ιδιοτήτων των αποσχιστικών αρχών που έκανε τον τοπικό ρωσόφωνο πληθυσμό να αποστασιοποιηθεί γρήγορα απ' αυτούς. Το τελευταίο διάστημα ο διεθνής τύπος καταγράφει περιστατικά αντίστασης στο καθεστώς των αποσχιστών, όπως ήταν π.χ. ένα γκράφιτι που εμφανίστηκε στο Ντονέτσκ και δείχνει τον καγκεμίτη πρόην "υπουργό άμυνας" της αυτοαποκαλούμενης "ΛΔ του Ντονέτσκ" Στρελκόφ να αυτοπυροβολείται προτρέποντάς τον να κάνει το ίδιο. Η αποδιοργάνωση και η απειθαρχία σαρώνουν τις τάξεις των στασιαστών. Αναφέρονται περιστατικά ατυχημάτων που προκαλούν μεθυσμένοι στρατιώτες (βλ. New York Times, 19/8). "Μετά τη χθεσινή παρέλαση των αιχμαλώτων πολέμου, η συμπάθεια για το λαό του Ντονμπάς είναι χαμηλή σε άλλες περιοχές της Ουκρανίας" ομολόγησε ο πρόην ουκρανός διπλωμάτης Ο. Βολόσιν (NYT, 25/8). Όσο προέλαυνε ο ουκρανικός στρατός οι ίδιοι οι κάτοικοι της νοτιοανατολικής Ουκρανίας που ήρθαν σε επαφή μαζί του μπόρεσαν να δουν ακόμα καλύτερα τη δημαγωγία που έκρυβε η προπαγάνδα των φιλο-Πούτιν "εκπροσώπων" τους. Γιατί δεν ήταν οι ίδιες οι μάζες του Ντονμπάς που πήραν τα όπλα για την "απελευθέρωσή" τους, αλλά σκοτεινές να-

ζιφασιστικές συμμορίες που είχαν στην ηγεσία ανθρώπους των μυστικών υπηρεσιών, μαζί με "εθελοντές" από την πρόην ΕΣΣΔ και άλλες χώρες (κοζάκοι, τσετσένοι, οσετοί, αμπχάζιοι, σέρβοι τσέτνικ κτλ) που στρατολογούνται και εκπαιδεύονται σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις της Ρωσίας. Ο γενικός συντονισμός του "αγώνα" δόθηκε σε φαιο"κόκκινα" καθάρματα της ΚGB που ήρθαν, φυσικά, όλα από τη γειτονική Ρωσία. Η δυσaréσκεια του πληθυσμού ήταν ένας βασικός λόγος που οι σοσιαλδημοκρατιστές ξήλωσαν τελικά σχεδόν ολάκερη την προερχόμενη από τη Ρωσία ηγεσία του ψευδοκράτους τους αντικαθιστώντας την με ουκρανούς δοσίλογους.

Όμως η αποστασιοποίηση του ντόπιου πληθυσμού ήταν με τη σειρά του ο κύριος λόγος για τον οποίον οι ρώσοι επιθετικές υπερφαλαγγίστηκαν στρατιωτικά μέχρι τα μέσα Αυγούστου, παρ' όλες τις προσπάθειες της ρωσικής διπλωματίας και των συμμάχων της για να τους βοηθήσει. Δηλαδή, παρά τις εκκλήσεις των ανοιχτών ή κρυφών φίλων του Κρεμλίνου για παύση των εχθροπραξιών και έναρξη συνομιλιών την ώρα που η επέμβαση συντριβόταν αποφασιστικά, παρά τη συνεχιζόμενη υλική και έμπυση "υποστήριξη" των αποσχιστών από το Κρεμλίνο (βλ. ρώσους ένοπλους "εθελοντές", τεθωρακισμένα πυράυλοι Γκραντ

κτλ.), παρά την άρνηση των ΗΠΑ και της ΕΕ να ενισχύσουν το Κίεβο με οπλισμό και να απομονώσουν διπλωματικά τη Μόσχα προτιμώντας την ουσιαστικά ανώδυνη για την τελευταία "λύση" του οικονομικού εμπάργκο, παρά τους προβοκατόρικους βομβαρδισμούς των πόλεων που κατέχουν οι αποσχιστές από την ηγεσία του Κίεβου. Να λοιπόν γιατί η ρωσική αντίθεση που ακολούθησε και κατέληξε στην επαίσχυντη για την Ουκρανία συμφωνία κατάπαυσης πυρός του Αυγούστου δε θα μπορούσε παρά να είναι το αποτέλεσμα καθαρής εισβολής του ρωσικού τακτικού στρατού μέσα στην Ουκρανία.

Η εισβολή όχι μόνο διέσωσε τους θύλακες του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ αλλά και άνοιξε διάδρομο νότια προς την Αζοφική Θάλασσα με στόχο να ενώσει την Κριμαία με την υπόλοιπη κατεχόμενη περιοχή. Ήδη από τα μέσα Αυγούστου ο ρωσικός στρατός βομβάρδιζε θέσεις του ουκρανικού στρατού κατά μήκος των συνόρων, ενώ στρατιωτικά κομβοί περνούσαν τα σύνορα για να ενισχύσουν με οπλισμό τους στασιαστές. Στις 21/8 ο νέος υπουργός άμυνας του Κίεβου, Β. Χελέτεϊ, αποκάλυψε ότι ο αντίπαλος χρησιμοποιούσε όπλα που δε διέθεταν ποτέ οι ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις (Interfax-Ukraine, 22/8), ενώ λίγο νωρί-

τερα, ο ρώσος ομολόγός του τιμούσε το σύνταγμα αλεξιπτωτιστών του Πσκόφ, που σύμφωνα με ρωσικά ΜΜΕ είχε σημειώσει μεγάλες απώλειες τις προηγούμενες μέρες στο ουκρανικό θέρετρο, με το μέταλλο Σουβόροφ. Στις 25/8 συνελήφθησαν 10 ρώσοι αλεξιπτωτιστές που είχαν εισχωρήσει βαθιά μέσα στο έδαφος της Ουκρανίας (20 χλμ. από τα σύνορα). Η Μόσχα αρνιόταν ότι είχε στείλει στρατεύματα εκεί. Ατράνταχη όμως απόδειξη της παρουσίας τους στην ανατολική Ουκρανία ήταν το βίντεο που δημοσίευσε ένα τοπικό τμήμα της ρωσικής μη κυβερνητικής οργάνωσης "Μητέρες των Στρατιωτών" με το οποίο μανάδες και σύζυγοι των αιχμαλωτισμένων από τους Ουκρανούς ρώσων στρατιωτών καλούσαν το ρώσο πρόεδρο και τον υπουργό άμυνας να επισπεύσουν την απελευθέρωσή τους. Το άμεσο αποτέλεσμα ήταν να προστεθεί η ΜΚΟ στη λίστα των "ξένων πρακτόρικων" οργάνωσης από το ρωσικό υπουργείο δικαιοσύνης. Η εκπρόσωπος του τοπικού τμήματος Αγ. Πετρούπολης της οργάνωσης, Έλλα Πολιακόβα, αποκάλυψε επίσης ότι οι τραυματίες στρατιώτες που έχουν εισαχθεί στο νοσοκομείο της πόλης τελευταία ξεπερνούν τους 100 (29/8). Άρα λοιπόν και εισβολή έγινε και απροκάλυπτη ήταν. Πολλές ουκρανικές πόλεις, όπως η μικρή πόλη Ιλοβάισκ, έγιναν μάρτυρες της ρωσικής χιτληρικής κτηνωδίας. Στο Ιλοβάισκ, οι ρώσοι είχαν υποσχεθεί ότι θα άφηναν ένα διάδρομο εξόδου για τους ουκρανούς στρατιώτες που την υπεράσπιζαν. Την ώρα όμως αυτοί που έβγαιναν κρατώντας τη λευκή σημαία, τους επιτέθηκαν με πυρά (βλ. Associated Press, 30/8).

Ενώ η εισβολή είναι ανοιχτή και ξεδιάντροπη οι δυτικές καγκελαρίες διστάζουν να την αποκαλέσουν με το όνομά τους. Ουάσιγκτον, Βερολίνο και Παρίσι αποφεύγουν επιμελώς να χρησιμοποιήσουν τη λέξη "εισβολή" όταν αναφέρονται στο ουκρανικό και δεν κάνουν τίποτα ουσιαστικό για να βοηθήσουν την πάλη του ουκρανικού λαού για εθνική ανεξαρτησία, κρατική κυριαρχία και εδαφική ακεραιότητα: καλούν τις δύο πλευρές σε συνομιλίες χωρίς να δίνουν την παραμικρή οπτική βοήθεια σ' αυτόν που δέχεται την επίθεση. Η Μέρκελ δήλωσε στη συνάντηση της ΕΕ στις Βρυξέλλες στις 30/8 ότι "Δε θα πρέπει ούτε καν να δώσουμε την εντύπωση ότι με αποστολές οπλισμού και την ενίσχυση του ουκρανικού στρατού θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε μια λύση". Όμως τέτοιου είδους λύσεις που προτείνουν αυτοί είναι εγκληματικές για τον ουκρανικό λαό, και αν η πολιτική ηγεσία του Κίεβου ήταν γνήσια αντιρωσική και πατριωτική και δεν είχε επικεφαλής της κρυφοφασίστες και φιλοναζιστές θα έπρεπε να τις καταγγείλει με έμφαση. Το οικονομικό εμπάργκο που επέβαλε η ΕΕ ήταν μάλλον μια "γρατζουνιά" για τη Ρωσία, που δε χρειάστηκε πολύ για να απαγκιστρωθεί προσεγγίζοντας άλλες αγορές όπου στην εξουσία έχουν ανεβεί φίλοι της (Αργεντινή, Αίγυπτος κλπ.). Την ίδια στιγμή η Ευρώπη, και κυρίως η ανατολική, που εξαρτάται περισσότερο ενεργειακά από το Κρεμλίνο, ζει υπό τη διαρκή απειλή μιας θανάσιμης αντίπραξης από

